

Giới thiệu Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời

Editor: TruongManVi

Beta-er: Điều

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, sủng, trọng sinh, 1vs1, HE.

Anh - giàu có quyền thế, tính cách băng lãnh, thế nhưng lại một lòng cưng chiều muốn chiếm hữu cô.

Thế nhưng cô lại đem lòng si mê một người đàn ông cận bã khác, không biết tốt xấu, lẫn ranh giữa sự sống và cái chết càng ngày càng xa.

Sống lại một lần nữa sống lại, cô thề với lòng mình phải sống thật tốt, trở thành một người thật xinh đẹp.

"Em vẫn còn nghĩ đến hắn ta?" Ánh mắt của người đàn ông chứa vạn phần nguy hiểm.

"Đâu có, em chỉ muốn nghe một tiếng thím ba từ chính miệng hắn ta, chắc chắn sẽ rất thoải mái." Người đàn ông nhếch môi nở nụ cười thỏa mãn, kéo cô tới, "Cháu trai, nếu cháu không muốn bị tàn phế thì mau gọi thím ba!" "....." Quá thẳng thắn, quá tàn bạo, nhưng mà cô lại thích.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người đàn ông giống Ma Vương

Editor Vi + Beta Điều

"Đau quá..." Kỳ Hi Nguyệt cảm giác cả người đau nhức, toàn thân giống như bị xe cán qua, cử động một chút cũng thấy khó khăn.

Không phải cô đã chết rồi sao? Rõ ràng đã bị người ta đẩy xuống từ tầng 28, chẳng lẽ ngã mà không chết? Hay là đau quá nên bị hồ đồ luôn rồi?

Kỳ Hi Nguyệt đau đến mức cả khuôn mặt nhăn nhó, chỉ hơi lắc lắc đầu liền cảm thấy choáng váng. Cô chậm rãi mở mắt.

Vừa nhìn thấy khung cảnh trước mắt, cô đã kinh ngạc há hốc miệng.

Ánh đèn vàng nhạt tỏa khắp căn phòng, một người đàn ông quần khăn tắm quanh hông, bước ra từ nhà tắm đối diện. Thân hình người đàn ông cao lớn như trong Thần thoại Hy Lạp. Lông ngực cường tráng, eo săn chắc, mông ngạo nghễ ưỡn lên, phía dưới là đôi chân dài thẳng tắp. Có thể nói là một vóc dáng hoàn mỹ!

Lúc này, người đàn ông cúi đầu dùng khăn lau tóc, từng giọt nước chậm chậm chảy xuống khuôn mặt lạnh lùng, xuống yết hầu đang chuyển động, thuận theo đó là phần cơ bụng sáu múi uốn lượn, rồi đi vào trong khăn tắm, biến mất không thấy gì nữa.

Một thân hình gọi cảm có thể khiến cho tất cả phụ nữ hóa sói.

Chỉ là người đàn ông này sao lại có chút quen thuộc?

Còn có phòng ngủ này cũng quen thuộc đến lạ?

Con mẹ nó! Không thể nào!

Cô nhớ lại, đây không phải là Đại Ma Vương Triệu Húc Hàn sao? Cảnh tượng này không phải từ năm năm trước, lúc cô bị Triệu Húc Hàn cưỡng bức đêm hôm đó sao?

Chỉ khác với lúc đó là, năm năm trước, khi tỉnh lại vào giữa trưa ngày hôm sau, cô không nhìn thấy Triệu Húc Hàn.

Mà bây giờ, cô đã tỉnh trước khi Triệu Húc Hàn rời đi. Hạ thân đau đớn như bị xé rách khiến cô thêm chắc chắn rằng, đây là di chứng của việc bị Triệu Húc Hàn thô bạo xâm chiếm.

Thật đáng sợ! Thật kinh khủng! Tại sao có thể như vậy?

Không sai! Nhưng chẳng phải cô đã chết rồi sao? Sao có thể quay lại năm năm trước? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nhận ra điều này, Kỳ Hi Nguyệt kinh hãi vội vàng nhắm mắt lại. Cả người đều run rẩy vì sợ không tự chủ được. Trong lòng cô tràn ngập sợ hãi cùng mơ

hồ.

Cứ coi như là quay lại năm năm trước, cô cũng vẫn như vậy, vẫn không có can đảm đối mặt với Triệu Húc Hàn. Người đàn ông này vô cùng đáng sợ, sự sợ hãi của cô đối với anh có lẽ đã in sâu vào trong tiềm thức.

Cô sợ anh. Thật sự rất sợ người đàn ông này. Bởi vì kiếp trước ở bên cạnh anh tám năm, người đàn ông này luôn dây dưa không rõ với cô. Tình tình cô hung hãn ương bướng, vậy mà vẫn bị Đại Ma Vương trấn áp, lăng nhục, tổn thương, giam lỏng. Quả thực là sống không bằng chết!

Nhưng bây giờ cô đã sống lại rồi!

Đây là quá là cơ hội trời cho. Cô phải nhìn rõ lúc trước cô đã sống khổ sở thế nào, nhìn rõ bản thân mình đã ngu xuẩn làm tổn thương bao nhiêu con người đã bảo vệ và quan tâm mình.

Nước mắt lạnh lẽo chảy xuống gò má. Cô sai rồi! Cô biết cô sai thật rồi!

Vì thế ngay lúc này đây, cô muốn báo thù! Cô nhất định phải làm cho những kẻ đã hãm hại người thân của cô phải trả giá thật thê thảm!

Người chân chính đối tốt với cô, cô cũng muốn đền bù gấp bội.

Nhưng để báo thù, báo ân, cô nhất định phải thay đổi. Không thể lại đi vào vết xe đổ giống như kiếp trước.

Đầu tiên cô phải xử lý tốt quan hệ với Triệu Húc Hàn. Tuyệt đối không thể lại đối đầu với tên Đại Ma Vương lãnh khốc vô tình này. Cô không thể để sự ngu ngốc của mình lại tái diễn một lần nữa.

Kỷ Hi Nguyệt trốn trong chăn lạnh run. Trong đầu đều là những tình cảnh đáng sợ mà lúc trước cô từng trải qua. Con sợ hãi giống như nọc độc chảy vào trong từng mạch máu của cô.

Trong lòng càng không ngừng tự nhủ: Cô phải thay đổi, cô nhất định phải thay đổi!

Sáng sớm, sau khi cố bắt bản thân trấn định lại, cuối cùng Kỷ Hi Nguyệt cũng chịu đựng thân thể đau đớn, chậm rãi xuống giường. Khoác chiếc áo tắm quý phi trên ghế, cô bước ra cửa sổ sát đất.

Bước ra ban công, cô có cảm giác cánh thẳng tay mang theo vài phần lạnh lẽo. Cô khoanh tay trước ngực, mắt nhìn xa xăm, chẳng có tâm tư thường thức cảnh đẹp.

Hít một hơi thật sâu, cô tự an ủi bản thân, tự nhủ với mình, nhất định không được sợ hãi người đàn ông này.

Quả thật khi nhớ lại lúc cô không đối đầu với Triệu Húc Hàn, anh cũng không đến mức quá đáng sợ. Vậy chỉ cần cô thay đổi, năm năm sau có lẽ cũng sẽ không giống như địa ngục...

...

Phía xa xa là một màu xanh ngát của rừng cây, sương mù vây quanh lấy ngọn núi. Giữa một màu xanh ngát ấy thấp thoáng vài nóc nhà màu đỏ, đó chính là những căn biệt thự sang trọng của kẻ lắm tiền.

Mà trong đó, căn biệt thự xa hoa của Triệu Húc Hàn đơn độc ở giữa lưng núi. Cả căn biệt thự dường như đã chiếm gần nửa sườn núi, xa xa là sân golf và sân tennis, còn có cả một con đường được xây dựng để thuận tiện cho việc ra vào của Triệu gia. Dưới lầu có hồ bơi ngoài trời, vườn hoa, phòng tập thể dục, phòng luyện võ. Ngoài ra còn có rất nhiều những chậu hoa lan được đặt ở sân nhỏ, với đầy đủ những chủng loại khác nhau, cùng nhau đua sắc đua hương, đẹp vô cùng.

Triệu Húc Hàn - một người đàn ông đang đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp.

Cả Cảng Thành không ai là không biết, anh là một người vô cùng giàu có và quyền thế.

Vì sao nói như vậy ư?

Thứ nhất là bởi vì anh là người có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, nhiều đến nỗi nếu một ngày nào đó, có người làm anh mất hứng, anh có thể lập tức dùng tiền đập chết người đó.

Thứ hai, bởi vì anh vừa đẹp trai lại vừa trẻ tuổi, đẹp đến độ khiến người hay tiền cũng phải cảm phần, khiến cho phụ nữ như cá diếc sang sông (*), người trước vừa ngã người sau lập tức chen tới.

(*) Cá diếc sang sông: ý chỉ những người mù quáng theo đuổi một việc gì đó.

Thứ ba là vì anh quá lãnh khốc vô tình, tàn bạo bất nhân. Không chỉ là trong buôn bán thương mại, mà cả trong cuộc sống thường ngày, kẻ nào dám đắc tội với anh đều không có kết quả tốt, nghe nói có rất nhiều người trong số đó đã vô duyên vô cớ biến mất...

Thứ tư là tuy rằng mọi người ai ai cũng biết đến anh, nhưng có rất ít người thấy được diện mạo thật của anh, chẳng qua chỉ là nghe được về Triệu gia

trong truyền thuyết.

Bởi vì quyền thế của Triệu thị đã áp đảo hết địa bàn của những nhà giàu có khác, cho nên những kẻ giàu có kia chỉ có thể ngửa mặt ngược lên.

Mà một người đang đứng trên đỉnh cao của cuộc đời, nhìn người khác bằng nửa con mắt như Triệu gia, lại hết lần này đến lần khác phải nghĩ cách đối phó với một người phụ nữ tên là Kỷ Hi Nguyệt. Thật sự khiến cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

Kiếp trước Kỷ Hi Nguyệt hận Triệu Húc Hàn, hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể khiến người đàn ông này nhanh chóng chết đi.

Cho nên khi đó cô đã liều mạng tìm cách đối đầu với anh, còn muốn đội nón xanh (**) lên đầu tên cáo già Triệu Húc Hàn, khiến cho Triệu Húc Hàn mất hết kiên nhẫn với cô.

(**) Đội nón xanh: cảm sùng, ý chỉ người phụ nữ có chồng rồi nhưng đi ngoại tình.

Nhưng người đàn ông này là kiểu người thích mềm không thích cứng. Cô càng kháng cự, anh lại càng có ý muốn chinh phục, can thiệp vào cuộc sống riêng của cô, còn mạnh mẽ muốn chiếm giữ cô, thỉnh thoảng lại giam lỏng cô, khiến cho cô trở nên sợ hãi anh.

Kỷ Hi Nguyệt nhớ rõ, năm năm trước, sau khi cô bị anh cưỡng đoạt đã mất Triệu Húc Hàn cả một ngày một đêm. Cuối cùng lại bị anh dán băng keo vào miệng, nhốt vào phòng tối suốt ba ngày ba đêm.

Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Húc Hàn nhốt cô vào phòng tối, khi đó cô vừa tròn 21 tuổi, con ác mộng phải đối mặt với Đại ma vương Triệu Húc Hàn chỉ vừa mới bắt đầu.

Bây giờ sống lại một lần nữa, Kỷ Hi Nguyệt không bao giờ hi vọng quá khứ đó tái diễn.

Tuy rằng cô sống chung với anh tám năm, nhưng đến khi chết, cô vẫn không hiểu vì sao tên đàn ông này lại đối xử với mình đặc biệt như thế. Nhưng cô biết, nếu không phải cô muốn chết thì anh đối xử với cô cũng không tệ.

Mà lần này cô không muốn đối đầu với anh nữa, nếu không sẽ lại bị anh giam vào phòng tối như trước kia.

Cánh cửa điện tử chậm trở hoa văn dần dần mở ra, một chiếc xe màu đen ưu nhã nhanh như một con báo, tiến vào, dừng lại trước đài phun nước ở cửa biệt thự.

Từ trên xe một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu xám tro bước xuống. Dáng người cao gầy, tóc vuốt nhẹ, mắt kính viền vàng, nhìn qua vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Cậu ta tên là Tiểu Ân, là trợ thủ đắc lực kiêm vệ sĩ của Triệu Húc Hàn.

Tiểu Ân rất nhạy bén, đầu tiên bước ra lập tức liếc nhìn về hướng Kỷ Hi Nguyệt một cái, có hơi kinh ngạc nhưng rồi vẫn bước vội vào bên trong. Rất nhanh sau đó Kỷ Hi Nguyệt thấy cái bóng cao ngất của Triệu Húc Hàn từ trong biệt thự đi ra.

Hôm nay cả người Triệu Húc Hàn mặc một thân âu phục màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, không có lấy một nếp nhăn, khiến dáng người anh càng anh tuấn uy vũ. Triệu Húc Hàn sau khi bước ra ngoài cũng ngoảnh đầu nhìn về phía Kỷ Hi Nguyệt. Một thân tuấn mỹ cùng với gương mặt kia dần dần hiện ra trong tầm mắt cô.

Mặc dù trước đây Kỷ Hi Nguyệt vô cùng căm ghét Triệu Húc Hàn, nhưng không thể không thừa nhận, so với Triệu Vân Sâm, anh vẫn đẹp trai hơn nhiều. Chỉ là trước kia, cô vô cùng say mê Triệu Vân Sâm cho nên nhìn Triệu Húc Hàn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Đường nét trên gương mặt Triệu Húc Hàn vô cùng hoàn mỹ, như được bậc thầy điêu khắc tỉ mỉ tạo nên, con ngươi sâu thẳm, mũi cao thẳng, đôi môi bạc mỏng. Chỉ là biểu cảm trên gương mặt anh lúc nào cũng lạnh lùng như băng.

Anh nhìn Kỷ Hi Nguyệt bằng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén khiến nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy tứ chi cô, sắc mặt tái xanh, cơ thể theo bản năng co rụt lại. Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt đã chuẩn bị tư tưởng phải đối mặt với người đàn ông này, nhưng cô vẫn không thể quên được sự sợ hãi về anh. Triệu Húc Hàn không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Kỷ Hi Nguyệt rồi lập tức đi về hướng xe đậu, dường như không để ý tới cô.

"Cái kia..." Kỷ Hi Nguyệt vội vàng lấy hết dũng khí nói. Cô nghĩ thầm: Tôi hôm qua anh ta làm như vậy với mình, chẳng lẽ không có một chút áy náy nào sao?

Haiz, là cô suy nghĩ quá nhiều rồi. Người đàn ông này sao có thể có loại cảm xúc ấy được? Áy náy? Chỉ sợ là anh đang trừng phạt cô thôi?

Triệu Húc Hàn dừng lại, ánh mắt có chút không kiên nhẫn nghiêng đầu nhìn cô.

"Sau giờ Ngọ (*), tôi... tôi muốn ra ngoài". Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Hi Nguyệt trắng bệch, sợ hãi nói.

(*) Giờ Ngọ: từ 11h đến 13h trưa.

Triệu Húc Hàn đột nhiên đứng thẳng, tỏa ra khí chất lạnh lùng. Nó lạnh đến nỗi cho dù là Kỷ Hi Nguyệt đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được, hai tay nắm chặt lan can đều không hiểu sao mà vẫn run rẩy, nổi lên gân xanh.

"Không, tôi không phải là muốn chạy trốn, tôi...tôi đi đến đài truyền hình, trước giờ com tôi sẽ quay trở lại." Cảm giác được Triệu Húc Hàn sắp nổi giận,

Kỷ Hi Nguyệt vội vàng giải thích.

Quả nhiên, Triệu Húc Hàn nghe xong, lông mày tuấn mỹ khẽ cau lại. Cô gái này bắt đầu ngoan ngoãn từ khi nào vậy? Trong dự liệu của anh, hôm nay cô sẽ nổi trận lôi đình, có khả năng lấy dao muốn đâm chết anh, càng có khả năng khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh.

Chẳng lẽ là do hành vi cưỡng chế tối hôm qua của anh? Triệu Húc Hàn lập tức bỏ ngay ý nghĩ vô lý này ra sau đầu. Tối hôm qua cô gái này quả thật là mạnh mẽ, cắn đến nổi, giờ trên người anh toàn là dấu răng, sau đó lại thút thít nỉ non, cầu xin tha thứ, cuối cùng là hôn mê.

"Tôi... Em chắc chắn sẽ trở lại. Hàn ca ca, anh tin tưởng em, em tuyệt đối không lừa anh. Nếu không thì anh phải người giám sát cũng được." Kỷ Hi Nguyệt thấy hắn không trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn lại, đáng thương nói. Đã thế, cái xưng hô "Hàn ca ca" này, kiếp trước không có khả năng nói cũng mang ra hết.

Triệu Húc Hàn cùng Tiểu Ân đồng thời nhú mày. Tiểu Ân không ngờ nữ nhân ngu ngốc này lại có thể chịu thua thiếu gia? Còn gọi buồn nôn như vậy, công nhận so với mặt trời mọc hướng tây còn kinh khủng hơn. Triệu Húc Hàn tức muốn chết. Nhất định là tối hôm qua quá bạo lực nên làm cho cô gái này hỏng đầu rồi!

"Thiếu gia." Tiểu Ân nói. Triệu Húc Hàn lạnh lùng nhìn đồng hồ, sau đó ừ một tiếng rồi bước vào xe.

"Triệu Húc Hàn, anh có đồng ý không vậy? Hôm nay tôi thực sự phải đến đài truyền hình một chuyến!". Kỷ Hi Nguyệt thấy hắn định đi mà chưa trả lời liền vội vàng kêu to.

Triệu Húc Hàn nhìn Tiểu Ân đang mở cửa xe, hơi gắt đầu. Tiểu Ân ngẩng đầu nhìn Kỷ Hi Nguyệt nói: "Thiếu gia đã đồng ý."

"Yeah!". Kỷ Hi Nguyệt trở nên vui vẻ trong nháy mắt, cao hứng hô to. Hô xong lại cảm thấy mình chuyển biến quá đột ngột, vội vàng ngưng ngừng rút cổ lại, sợ hãi vỗ ngực một cái, nhanh chóng trở về phòng.

Trong xe, Tiểu Ân hỏi: "Thiếu gia, có phải hôm nay Kỷ tiểu thư uống lộn thuốc rồi đúng không?" Sắc mặt Triệu Húc Hàn lạnh lùng, xoa xoa mi tâm, trầm giọng nói: "Gọi Khiếu Vô Cốt đi theo cô ta, nếu cô ta gặp Triệu Văn Sâm, lập tức bắt lại nhốt vào phòng tôi."

Tiểu Ân chần động trong lòng, vội vàng gọi điện thoại cho tiểu sư muội của hắn. Trong lòng Tiểu Ân đang cảm thấy rất khó hiểu, thiếu gia nhà bọn họ luôn rất quyền rũ, có rất nhiều phụ nữ vây quanh, tại sao thiếu gia lại luôn đặc biệt để ý tới Kỷ Hi Nguyệt vậy?

Đáp án là sau lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Hi Nguyệt năm 18 tuổi, Triệu Húc Hàn vẫn luôn giấu kỹ trong lòng. Năm nay Triệu Húc Hàn đã 27 tuổi, Kỷ Hi Nguyệt 21 tuổi, trọn vẹn 3 năm, thiếu gia đối với cô gái này quả thật rất kiên trì. Một chút dấu hiệu buông tha hay cắt đứt cũng không có, ngược lại còn rất kiên nhẫn.

Chẳng qua, Kỷ Hi Nguyệt này lại rất ngu ngốc, luôn chống đối thiếu gia. Cô ta không chỉ không nhận ra, mà hôm qua còn định đi cầm súng. Nhớ tới ánh mắt như muốn giết người của thiếu gia vào tối hôm qua, Tiểu Ân thầm than Triệu Văn Sâm có lẽ gan lớn, lại dám mang Kỷ Hi Nguyệt đi thuê khách sạn. Cho dù hắn là cháu của thiếu gia đi chăng nữa thì cũng là tự tìm đường chết.

Kết quả, Triệu Văn Sâm bị thiếu gia đánh thành đầu heo tại chỗ. Sau đó để Vô Cốt ném về khu nhà cũ của Triệu Gia, ngay trước cửa ra vào. Còn Kỷ Hi Nguyệt thì bị thiếu gia tức giận bắt trở lại biệt thự giữa núi.

Lúc đó, mấy người Tiểu Ân chưa bao giờ thấy thiếu gia nhà mình động thủ nên sợ đến choáng váng. Lại càng thêm khẳng định người phụ nữ Kỷ Hi Nguyệt này có sức ảnh hưởng rất lớn đến thiếu gia. Nhưng người phụ nữ ngu xuẩn này chắc không trở thành thiếu phu nhân bọn họ đâu nhỉ? Căn bản là cô ta không có tư cách, cũng không xứng với thiếu gia.

Tiểu Ân có cảm giác tim mình như vỡ vụn, ba năm nay, Kỷ Hi Nguyệt thẳng thắn này chưa bao giờ khiến thiếu gia dễ chịu. Mà một khi thiếu gia khó chịu, những người dưới trướng như bọn họ sao có thể có những ngày tháng tốt lành?

Giờ phút này Kỷ Hi Nguyệt đã trở về phòng, đắm chìm trong dòng suy nghĩ, cô nhìn bản thân của năm năm trước trong gương, vạn phần cảm thán. Cô gái trong gương sở hữu mái tóc đen uốn lượn thành sóng, mềm mại như dải lụa. Khuôn mặt chỉ nhỏ bằng một bàn tay, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng tuyết, đôi mắt trong trẻo như làn nước mùa thu, sống mũi cao thẳng xinh đẹp, miệng nhỏ anh đào khẽ đóng khẽ mở tràn ngập sự dịu dàng. Cả khuôn mặt không chút tì vết, chỉ có vẻ đẹp mỹ lệ của tuổi thanh xuân. Đúng là một đại mỹ nữ.

Nhưng hiện tại, trên thân thể lồi lõm đầy đủ ấy lại xuất hiện những dấu vết xanh tím. Cô nghĩ lại đến đêm nay của năm năm trước, cũng trực tiếp trải qua, lúc tỉnh lại cũng đã xong việc, nhưng trước khi trọng sinh thì đêm đó là một kí ức đáng sợ khắc sâu trong tâm trí của cô.

Đêm đó, Triệu Húc Hàn rất tức giận, giống như một con thú dữ bị sông chuồng, hung hăng đặt cô dưới thân, cưỡng ép tiến vào, hoàn toàn muốn phá hủy. Mặc kệ cô có phản kháng thế nào, cầu xin thế nào, nỉ non thế nào, anh cũng giống như đã mất lý trí hoàn toàn, không chút thương tiếc. Mãi đến khi cô kiệt sức, cuối cùng thì ngất đi.

Năm năm sau, cô trở thành vật sở hữu của Triệu Húc Hàn. Một chút tự do cũng không có, một khi đã làm anh tức giận, cô nhất định sẽ bị trừng phạt. Mà tính cách cô khá ương ngạnh, một mực không chịu thua, liên tục tìm đường chết, mãi đến khi cô thật sự chết đi.

Trọng sinh lần nữa, cô mới biết người đàn ông này ăn mềm không ăn cứng, chỉ có thể dỗ dành, không thể đối đầu với anh.

Sau buổi trưa, trời xanh mây trắng, ánh nắng dịu dàng, gió mát thổi qua.

Kỷ Hi Nguyệt mặc một bộ quần áo cao bồi thời cổ xưa, đội chiếc mũ màu trắng cùng một cái kính râm to bản. Đeo thêm một chiếc khẩu trang, che phủ toàn thân cực kì chặt chẽ rồi đến đài truyền hình.

Cô lấy ra trong túi bộ đồng phục, trên đó có viết "Thực tập sinh bộ phận phóng viên: Vương Nguyệt."

Năm năm trước và cũng chính là bây giờ, Kỷ Hi Nguyệt vẫn còn là sinh viên năm 2 trường Đại học truyền thông Cảng Thành. Ba tháng trước tìm được công việc làm thực tập sinh, trở thành phóng viên thực tập của đài truyền hình.

Cố Du Du là phóng viên chính thức, lớn hơn Kỷ Hi Nguyệt hai tuổi, trong ba tháng qua, cô với cô ta là bạn tốt của nhau. Thật sự là bạn tốt sao? Bây giờ Kỷ Hi Nguyệt muốn cười thật to.

Lúc trước là do cô quá ngây thơ, Cố Du Du nói gì cô đều nghe, quả thật IQ giống như chỉ bằng 0 vậy. Hôm nay cô chịu đựng thân thể đau nhức, nhất định phải gặp Cố Du Du, là vì ngày hôm nay của kiếp trước, Cố Du Du sẽ đi phỏng vấn bố của cô - Kỷ Thượng Hải.

Trước khi Cố Du Du phỏng vấn bố cô, cũng không biết Vương Nguyệt chính là đại tiểu thư tập đoàn Kỷ Hải Kỷ Hi Nguyệt. Mà cô cũng chưa bao giờ muốn khoe khoang, chỉ có hai người duy nhất biết thân phận của cô là Triệu Húc Hàn và bố cô.

Nói như vậy, lúc cô là đại tiểu thư Kỷ Hi Nguyệt, cô vô cùng xinh đẹp. Nhưng lúc cô là phóng viên Vương Nguyệt, cô phải che lại vẻ đẹp của mình, bởi vì khuôn mặt thật không thích hợp để làm phóng viên.

Vốn mái tóc xoăn lại bị cô giấu trong tóc giả, đi ra ngoài phỏng vấn thì đeo cái khẩu trang cùng cái kính râm, che giấu diện mạo thật. Ở trong công ty thì bỏ đồ ra, đó là cái mũ đầu những chấm đen xấu xí, bờ môi màu đen ngòm, giống như một cô gái thiếu dinh dưỡng, do vậy không có ai để ý đến cô cả.

Mà lúc đó chỉ có mình Cố Du Du không chê cô xấu, luôn lấy tư cách tiền bối chỉ dạy cho cô, khiến cô vô cùng cảm động, coi cô ta là bạn tốt. Nhưng từ sau khi Cố Du Du phỏng vấn bố cô, biết rõ Vương Nguyệt chính là đại tiểu thư Kỷ Hi Nguyệt, sắc mặt của cô ta lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xé mặt chị gái trà xanh

Editor: Vi + Beta: Điều

(1) Chị gái trà xanh: nguyên văn là 绿茶婊 - Trà xanh biếu, có thể nói là Green Tea Bitch, là từ mạng mới của TQ năm 2013, ám chỉ mấy cô gái trẻ có vẻ ngoài thanh thuần thoát tục, mái tóc thướt tha, ở trước mặt quần chúng đều ngược nhìn trên trời, thực ra ngụy tạo cả, bản chất thật là cuộc sống thối nát, tư tưởng hám giàu, trước mặt người khác giả vờ điềm đạm đáng yêu, cả người lẫn vật đều vô hại, theo năm tháng càng bệnh càng thâm họa, đa tình đa cảm, giỏi tâm kế, đã tâm hơn ai hết, dựa vào việc bán rẻ thân xác để leo lên (theo Baiké).

Lúc ấy, Kỷ Hi Nguyệt nghĩ rằng nếu đến cả bạn tốt của mình mà cũng giấu giếm thân phận thì không hay cho lắm. Cô lập tức chân thành xin lỗi, nghĩ trăm phương ngàn kế để xin Cố Du Du đừng mang chuyện này của cô ra ánh sáng.

Cũng vì để xoay chuyển người bạn tốt này mà cô còn tiết lộ một ít tin tức của Triệu Húc Hàn, đưa cho cô ta tấm hình gò má bị Triệu Húc Hàn đánh. Tin tức giải trí này trong nháy mắt đã trở thành tin hot trên mạng xã hội.

Nhưng thật không ngờ, sau khi Cố Du Du đã nhận được lợi ích, vẫn cứ phơi bày chuyện của cô ra ánh sáng. Thậm chí cô ta còn cùng vài đồng nghiệp khác kéo cô vào toilet, cưỡng chế tháo hết trang sức rồi chụp ảnh.

Kỷ đại tiểu thư chính là một đại mỹ nhân. Lần này lại có thêm một tin tức sốt nóng trên Internet.

Về mặt cô ta khi đã đạt được âm mưu khi ấy, đến giờ mỗi khi nhớ đến vẫn khiến cô cảm thấy buồn nôn. Lúc ấy cô chịu đã kích rất lớn, không thể tin rằng sau khi Cố Du Du đã chấp nhận lời xin lỗi của cô, mà còn đối xử với cô như thế.

Đến lúc Cố Du Du trả lời, lại càng khiến lòng cô nguội lạnh.

"Nếu cô đã là Kỷ đại tiểu thư, vậy thì cứ làm tốt cái thân phận Đại tiểu thư của cô đi. Đừng đến đây đoạt chén cơm của đám thường dân nhỏ bé chúng tôi. Hoặc là dùng cái gương mặt hồ ly này đi quyến rũ Triệu Húc Hàn cũng đủ để sống dư giả rồi. Cố Du Du tôi không thể trào cao nổi."

Cố Du Du nói những lời này trước mặt toàn bộ người trong ngành, cùng với đó là bao khinh miệt, cười nhạo, những ánh mắt ghen tị... đến bây giờ tất cả vẫn còn như mới trong tâm trí cô.

"Kỷ đại tiểu thư, tất cả những tin tức lúc trước của cô chỉ sợ đều do cha cô thu thập được." – Phó quản lý Trần Thanh ghen tị nói.

Bởi vì sau khi vào làm ba tháng, Kỳ Hi Nguyệt đã báo cáo một số tin tức không tệ, rất nhiều thông tin trong số đó đều là tư liệu trực tiếp. Tất cả những tư liệu đó đều là do cô trực tiếp đến hiện trường cố gắng thu thập mà có được. Nhưng bởi vì thân phận Kỳ đại tiểu thư mà tất cả cố gắng này đều bị chối bỏ.

"Nhất định là vậy rồi. Lần trước nhà Đỗ Lạp Lạp bị trộm, cô ta có thể lập tức vào chụp lại hiện trường, còn chúng ta đi vào thì lại bị ngăn cản. Đây không phải nhờ quan hệ thì là gì. Thật là hèn hạ."- Đồng nghiệp Trần Đồng Học dường như đã tìm được chỗ phát tiết.

"Kỳ đại tiểu thư, cô cũng mau rút nhanh một chút. Chỗ này của chúng tôi không thể chứa nổi một Đại Phật như cô."

Rất nhiều đồng nghiệp khác cũng bài xích Kỳ Hi Nguyệt. Bởi cho dù là phóng viên chính thức thì thành tích cũng không thể so với một thực tập sinh như Kỳ Hi Nguyệt. Những cấp trên sinh lòng ghen ghét, hiển nhiên cũng không ưa gì cô. Điều này đối với cô trở thành đã kích sâu sắc cô cảm thấy vừa tức vừa tổn thương liền trốn ra cảng biển bên ngoài đài truyền hình khóc.

Kết quả khi ra ngoài vì bị xe va trúng mà trầy da, làm Triệu Húc Hàn phát cáu, cô bị giam vào biệt thự một tuần, không được ra khỏi cửa.

Một tuần sau, cô đến đài truyền hình thu dọn đồ đạc, cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình đều vô cùng sợ hãi. Hóa ra vào buổi tối ngày thứ hai sau khi Cố Du Du đem chuyện của cô ra ánh sáng thì cô ta bị xe cán mà tàn phế.

Kỳ Hi Nguyệt biết chuyện này là do Triệu Húc Hàn làm. Không ngờ, lúc cô chất vấn, Triệu Húc Hàn chỉ lạnh lùng nói một câu.

"Chuyện này quan trọng với cô như vậy sao?" Rồi để lại cho cô một cái liếc nhìn lạnh lùng và một bóng lưng tàn nhẫn. Bây giờ nghĩ lại, hành vi này tuy có chút quá khích nhưng lại khiến cô cảm thấy âm lòng.

Thang máy "đỉnh" một tiếng, Kỳ Hi Nguyệt đã đến Bộ công tác thông tin.

Khỏe miệng của cô cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt. Kiếp trước tính khí của cô nóng nảy, những ý định xấu xa đều dùng để đối phó với Triệu Húc Hàn, nhưng lần này sống lại có lẽ cô cũng nên thay đổi rồi.

Và lại cô cũng thích công việc phóng viên này, tràn đầy kích thích cùng thách thức. Nó không phải một cuộc sống hào nhoáng mà nhàm chán của Kỳ đại tiểu thư, cho nên cô không mong muốn bị ai vạch trần.

"Tiểu Nguyệt, bây giờ cô mới về sao, lại có tin tức gì mới thế?" Cố Du Du thấy Kỳ Hi Nguyệt đi tới, liền cao hứng tiến đến chào hỏi.

"Không có. Chạy đến trưa cũng chỉ có chuyện một người điên đẩy ngã hai thùng rác trên đường của một con phố lớn. Không có tin tức gì đặc biệt khác."

Kỳ Hi Nguyệt bình tĩnh chào hỏi các đồng nghiệp khác, rồi hỏi ngược lại Cố Du Du: "Cô thì sao, hôm nay không ra ngoài à?"

"Chúng tôi sắp ra ngoài phỏng vấn một nhân vật lớn."- Cố Du Du cười haha, nhìn đồng hồ trên tường một chút, "Người này chính là chủ tịch tập đoàn Kỳ Hải – Kỳ Thượng Hải. Còn một giờ nữa là đến giờ hẹn phỏng vấn."

Kỳ Hi Nguyệt trong lòng thầm cười nhạt, quả nhiên lịch sử sẽ không vì cô sống lại mà bị thay đổi.

"Lão già Kỳ Thượng Hải có gì tốt mà phỏng vấn?" Kỳ Hi Nguyệt trong lòng thầm hy vọng lão gia nhà cô đừng vì câu này mà mắng cô.

"Kỳ Thượng Hải quả thật là không có tin tức gì mới mẻ. Nhưng ông ta đem con gái bảo bối giấu kín như vậy, nếu chúng ta moi được chút tin tức gì thì chắc chắn đây sẽ là một tin tức nóng hổi. Nghe nói Kỳ đại tiểu thư chính là một mỹ nữ đấy." Cố Du Du vô cùng hưng phấn.

Lần này, Kỳ Hi Nguyệt có thể thấy trong đôi mắt của cô ta lóe lên tia dã tâm cùng sự ghen tị.

"Kỳ Thượng Hải tuyệt đối sẽ không nói cho cô." Kỳ Hi Nguyệt dứt khoát nói.

Cố Du Du cười haha nói: "Đồ ngốc, tôi là phóng viên. Chuyên môn của tôi là đào bới bí mật. Tôi sẽ nghĩ cách để moi ra thông tin, còn nữa, hôm nay đến văn phòng của ông ta, rất có thể sẽ có ảnh chụp một người phụ nữ. Tôi có rất nhiều cách, chắc chắn sẽ thành công. Haha. Nếu không thì đến ngày tháng năm nào tôi mới được thăng chức và tăng lương chứ!"

"Nói cũng đúng, người thiếu đạo đức nghề nghiệp như cô thì kiểu gì cũng làm được thôi." Kỳ Hi Nguyệt tự nhiên nói.

Cố Du Du sùng sốt, không nghĩ tới Kỳ Hi Nguyệt sẽ nói với mình như vậy.

"Tiểu Nguyệt, cô nói như vậy là có ý gì? Tôi cũng vì miếng cơm ăn, cô cũng biết là tìm được tin tức hot rất khó mà!" Trên mặt Cố Du Du có chút khó chịu.

Kỳ Hi Nguyệt cười lạnh nói: "Chúng ta không giống nhau, có mấy ngôi sao bị thay đi, cô còn nói họ đáng đời. Mấy sự việc làm ảnh hưởng đến tam quan, tôi không thể viết ra được đâu."

Mấy ngày hôm trước, Cố Du Du cập nhật tin tức mới trên Internet. Từ đó xuất hiện một trận chiến gió tanh mưa máu giữa các anh hùng bàn phím, trở thành tin tức nóng hổi.

Cố Du Du bước tới, tức giận nói: "Hôm nay cô bị làm sao vậy, không muốn tôi sống dễ chịu đúng không? Là ai đã nói là bạn tốt cùng nhau tiến lên đây?!"

"Thật ngại quá! Tôi không có loại bạn "em gái trà xanh" như cô!". Kỳ Hi Nguyệt nói xong những lời này, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Cố Du Du trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nhìn Kỳ Hi Nguyệt thật lâu.

"Cô được lắm Vương Nguyệt! Cô dựa vào cái gì mà lại kiêu căng như thế? Cô vừa xấu vừa ngu, không phải vì tìm cho tôi được vài tin tốt, không thì còn lâu tôi mới trở thành bạn bè với cô! Cô đang ghen tỵ với tôi chứ gì!"

"Ghen tỵ? Đáng sao? Cố Du Du, hôm nay tôi nói cho cô biết, cô đâu không lại con gái Kỳ Thượng Hải đâu!" Kỳ Hi Nguyệt cười lạnh.

"Tôi đâu không được? Ha ha!" Cố Du Du nhìn đồng hồ: "Nếu tôi biết con gái của Kỳ Thượng Hải là ai, cô định nói như thế nào đây!"

"Cô muốn tôi nói như thế nào?" Kỳ Hi Nguyệt nhìn những đồng nghiệp khác đang nhao nhao xem kịch vui.

"Nếu hôm nay tôi nói được thông tin Kỳ đại tiểu thư ra, cô phải lập tức quỳ xuống đất dập đầu xin lỗi, coi như là phí bồi thường tổn thất về tinh thần cho tôi!". Cố Du Du giống như là dùng hết sức để nói ra, phần nộ trùng mất với Kỳ Hi Nguyệt.

"Haha! Còn nếu như cô không làm được, vậy tất nhiên cô cũng phải quỳ xuống dập đầu xin lỗi để trả phí tổn thất tinh thần cho tôi chứ? À, mà nếu cô không có khả năng thì cũng đừng to mồm đấy nhé!". Ánh mắt khinh bỉ của Kỳ Hi Nguyệt càng làm Cố Du Du tức điên.

Cố Du Du giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả người phát run, ánh mắt nhìn chằm chằm Kỳ Hi Nguyệt, hận không thể xé rách vẻ mặt đắc ý của cô.

"Được thôi! Chúng ta sẽ đánh cược, ai thua thì phải dập đầu xin lỗi, cộng thêm 1000 tệ (2) bồi thường tổn thất về tinh thần". Thường ngày Cố Du Du rất keo kiệt, ăn cơm cũng phải đi nhờ và người khác, đối với cô ta 1000 tệ đã là nhiều rồi.

(2) 1000 tệ = 3.567.000 VNĐ

"Quá ít, tôi thiếu cũng phải tiền lương một tháng mới kích thích!" Kỳ Hi Nguyệt khoanh tay trước ngực, "Cô chắc chắn như vậy, mà chỉ đánh cược có từng ấy thôi sao? Hay là cô vẫn cảm thấy mình sẽ không làm được?"

Khuôn mặt Cố Du Du giống như màu bàn (3), mấy đồng nghiệp bên cạnh cũng bắt đầu ồn ào, những ký giả này lúc nào cũng nhanh nhẹn và láu lỉnh.

(3) Màu bàn: ý chỉ sắc mặt của Cố Du Du hết sức không tốt.

"Tiểu Nguyệt, mạnh mẽ ghê, rất có khí chất! Hâm ca ủng hộ em! Nếu thua, Hâm ca sẽ cho em một thùng mì ăn liền!". Đồng nghiệp Trương Hâm lớn tiếng nói với Kỳ Hi Nguyệt.

Mọi người cười vang. Một người khác khá mập mạp cũng ồn ào nói: "Cố Du Du, cái người xấu xí như vậy thì sao có thể khiến cô thất bại, dù gì cũng là một tháng tiền lương đấy! Nhân viên nhỏ làm theo tháng lương cũng có 5000 NDT (4) rồi đấy!".

(4) 5000 NDT = 17.326.000 VNĐ

"Ừm, vậy thì đặt cược 5000 NDT đi!" Kỳ Hi Nguyệt nhún vai, đôi mắt khinh bỉ lướt qua Cố Du Du.

"Được! Cược thì cược!" Cố Du Du giận dữ nói, lập tức quay sang Kỳ Hi Nguyệt, "Vương Nguyệt! Tình cảm của chúng ta kết thúc!"

"Cho tôi bây giờ, tôi và cô làm gì có tình cảm. Sao lại kết thúc được? Hài hước thật!" Kỳ Hi Nguyệt cười haha một tiếng, sau đó quay về chỗ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Dựa vào đâu mà phải chịu bị khi dễ?

Editor: Vi – Beta: Điều

"Cô!" Cố Du Du tức đến nổi mặt trắng bệch, không biết phải cãi lại thế nào. Cuối cùng giữa ánh mắt cười nhạo của mọi người, cầm túi xách chạy ra ngoài.

Thật ra Cố Du Du đã làm việc ở đài truyền hình hai năm rồi, nhưng vì lòng dạ quá sâu, nên không ai muốn thật lòng làm bạn, càng không có ai muốn giúp cô ta. Nghĩ thử xem, trước đây có ai từng giúp cô ta mà không bị cô ta đoạt hết công lao đâu. Kỳ Nguyệt Hi nhìn cô ta đi ra, tâm trạng tốt hẳn lên. Nghĩ

thầm, không biết có phải kiếp trước mọi người nhìn bộ dạng chật vật của cô cũng thoải mái giống vậy không.

Khẽ ngâm nga một khúc nhạc, cô thả người ra ghế, nhưng lập tức nhe răng nhếch miệng, đúng là vui quá hóa buồn mà. Động tác vừa rồi quá mạnh, mà cô lại quên mất vết thương hôm qua, giờ cả người đều đau nhức. Trong đầu cô chợt hiện lên gương mặt lạnh như xác chết của Đại ma vương Triệu Húc Hàn. Cả người không nhận được rung mình.

"Vương Nguyệt, sao hôm nay cô và Cố Du Du lại bất hoà thế?" Phó quản lý Trần Thanh đang ngồi bên cạnh cô hỏi.

"Anh Trần, tin tức về một mình tinh mấy hôm nay anh không thấy sao? Câu chữ như vậy dành cho người nói sao?" Kỳ Hi Nguyệt liếc mắt nhìn hắn.

Trần Thanh sững người, lập tức nói: "Cố Du Du muốn bài viết của cô ấy trở thành chủ đề nóng mà không từ bất kì thủ đoạn nào, như vậy cũng thật đáng sợ! Nhưng đã làm phóng viên, lại không tùy cơ ứng biến, sợ là không thể lẫn lộn được trong ngành được đâu."

Kỳ Hi Nguyệt không trả lời anh ta, nghĩ thầm người này cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Cô cúi đầu mở điện thoại gửi cho bố một tin nhắn.

"Bố, lát nữa bố đừng nhận lời phỏng vấn của Cố Du Du. Cô ta muốn phơi bày chuyện của con ra ánh sáng. Bố tuyệt đối không được gặp cô ta. Nếu không con khóc cho bố xem." Kỳ Nguyệt Hi thêm một biểu tượng cảm xúc khóc vào cuối đoạn tin nhắn.

Lúc Kỳ Thượng Hải nhận được tin nhắn thì đang ngồi trong phòng làm việc. Ngắm hiểu cười cười, đưa con gái bướng bỉnh này cuối cùng cũng chủ động liên lạc với ông rồi.

"Đã hẹn người ta phỏng vấn lúc bốn giờ rồi, bây giờ lại từ chối có vẻ không lịch sự lắm." Kỳ Thượng Hải trả lời con gái.

"Bố không gặp cô ta, cuối tuần con với bố đi uống trà chiều." Kỳ Nguyệt Hi gửi một biểu tượng cảm xúc cười hi hi.

"Thành giao!" Bên kia nhanh chóng gửi lại hai chữ.

Kỳ Nguyệt Hi nở nụ cười, đúng là bố cô. Nhưng nhớ lại những chuyện cô làm với bố trong quá khứ, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ. Kỳ Nguyệt Hi nằm nhào người trên bàn làm việc. Những chuyện trong quá khứ cứ lặp đi lặp lại trong đầu. Kiếp trước chuyện khiến cuộc đời cô biến đổi chính là việc Cố Du Du đem thân phận của cô công khai ra ánh sáng, khiến cô phải từ bỏ công việc phóng viên. Cuối cùng cô chỉ còn cách quay lại tập đoàn Kỳ Hải với thân phận Kỳ đại tiểu thư. Từ đó mới quen tên Tần Hạo không khác gì súc sinh kia.

Nghĩ đến đây, Kỳ Hi Nguyệt mệt mỏi xoa xoa mi tâm. Lần này cô nhất định phải giữ được công việc phóng viên. Như thế thì mọi chuyện sau này mới có thể dần dần thay đổi. Nhưng dù có thay đổi ra sao, thì người xấu vẫn là người xấu. Món nợ kiếp trước, lần này cô phải tính toán cho rõ ràng!

"Chú ý! Năm phút trước cửa hàng trang sức Bảo Môn xảy ra một vụ trộm, mau chóng đến hiện trường! Trần Thanh, lần này cậu đi đi!" Đột nhiên giọng nói của giám đốc Cục tin tức - Lý Hường Khởi vang lên từ loa phát thanh.

Trần Thanh nhảy dựng lên, vội vớ lấy túi xách nói: "Vương Nguyệt, Lưu Hải không có ở đây, cô đi cùng hỗ trợ cho tôi!" Lưu Hải chính là trợ lý mỗi khi ra ngoài của Trần Thanh.

Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy trong người không khoẻ nên không muốn đi. Và lại cô đã đồng ý với Triệu Húc Hàn sẽ quay về trước bữa cơm tối. Bây giờ chạy đôn chạy đáo thì không biết đến khi nào mới về được.

"Trần ca, hôm nay tôi không được khoẻ, hay là anh đi cùng với anh Béó được không?" Vẻ mặt của Kỳ Hi Nguyệt vô cùng xoắn xuýt.

Trần Thanh Không nghĩ Kỳ Hi Nguyệt sẽ từ chối. Dù sao cô cũng chỉ là một thực tập sinh, trong khi đó hần lại là một tiền bối, là một phó quản lý. Điều này khiến hần cảm thấy hơi mất mặt.

"Vừa rồi khi cô cãi nhau với Cố Du Du sao không thấy cô mệt. Đây là nơi làm việc! Đừng nghĩ cô đưa được vài tin nóng là có thể làm biếng. Nhanh đi theo tôi!" Trần Thanh đột nhiên lớn tiếng khiến những ánh mắt ghét bỏ đổ dồn về phía Kỳ Hi Nguyệt.

Thật ra Trần Thanh chọn Kỳ Hi Nguyệt vì cô là một thực tập sinh lanh lợi, tay chân nhanh nhẹn. Đặc biệt, cái mũi ngửi tin tức rất tốt, biết được nên cất và nên giữ lại ở đâu thì cư dân mạng và người xem truyền hình sẽ yêu thích.

Anh Béó là một người rất chân thực, thấy được sự mệt mỏi của Kỳ Hi Nguyệt, nói: "Trần Thanh, để tôi đi cho. Nhìn Vương Nguyệt đúng là thật sự không khoẻ."

"Không khoẻ cái gì chứ. Vừa rồi tôi còn thấy cô ta ngân nga hát rồi còn chơi điện thoại. Vương Nguyệt, rốt cuộc cô có đi không?" Gương mặt của Trần Thanh xanh đi.

Kỳ Hi Nguyệt rất muốn nổi giận, nhưng nghĩ lại giờ mình chỉ là một thực tập sinh, không phải Kỳ đại tiểu thư, nên nén giận. Ai bảo cô thật sự thích công việc này. Lúc trước, khi đi thi đại học truyền thông, không phải cũng vì muốn trở thành một nhà báo sao.

Đương nhiên, nếu dựa vào quan hệ, thì Kỳ đại tiểu thư cô đây hiển nhiên vẫn có thể trở thành nhà báo. Nhưng cô cảm thấy như vậy không ý nghĩa. Thật ra tính cách của cô rất độc lập nên muốn tự tạo ra thành công của bản thân.

"Anh Mập, cảm ơn anh nhưng mà vấn đề tôi đi đi." Kỳ Hi Nguyệt đứng lên, đeo dụng cụ lên vai rồi vội vàng đuổi theo của Trần Thanh. Vì phải chạy

nhanh nên cơ thể cô càng đau hơn, trên trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

"Nhanh lên, với tốc độ như rùa bò này của cô mà muốn lấy thông tin trực tiếp sao? Những sự kiện nóng trước đây không lẽ chỉ là mèo mù vớ được cá rán?" Trần Thanh nói mát. Bên ngoài anh ta tỏ ra như đang hướng dẫn Kỳ Hi Nguyệt nhưng thật ra anh rất ghen tỵ vì cô chỉ là một thực tập sinh nhưng lại rất có năng lực.

"Anh Trần, bây giờ anh vẫn nên điều tra về ông chủ của trang sức Việt Phong đi thì hơn!" Kỳ Hi Nguyệt tức giận nói.

Trần Thanh lúc đầu hơi sững sờ sau đó giận dữ nói: "Tôi còn cần cô dạy phải làm thế nào sao?". Nói xong liền lên xe sân tin của đài truyền hình.

Công ty có vài chiếc xe sân tin, hằng ngày đều có lái xe đợi sẵn ở bãi đỗ xe. Nếu có tin tức, phóng viên xuống lập tức có thể đi ngay, cũng vì quan trọng nhất là tới lấy được tin tức nhanh nhất.

Bây giờ việc cạnh tranh trong giới truyền thông ngày càng mạnh mẽ. Ngoài những tin tức trên ti vi và báo chí thì còn có rất nhiều mạng xã hội mới nổi lên. Hơn nữa, đài truyền hình Hương Thành vốn là đối thủ nhiều năm của Cảng Long. Họ cũng thường va chạm với nhau ở hiện trường, nên có thể nói mọi người luôn phải tranh thủ từng giây từng phút.

Vừa lên xe, Kỳ Hi Nguyệt lập tức lấy ra chiếc máy ảnh chuyên nghiệp của mình, còn Trần Thanh thì tìm kiếm trên máy tính bảng rồi vui mừng nói: "Không thể tin được trang sức Việt Phong lại là tài sản của tập đoàn Đế Vương Triệu thị. Lần này chúng ta nhất định phải viết một bài thật hay!"

Kỳ Hi Nguyệt nhếch môi cười nói: "Việc kinh doanh của trang sức Việt Phong vẫn luôn rất thuận lợi. Nghe nói trang sức ở đây thiết kế theo phong cách quý phái của nước Việt thời xưa, rất nhiều phu nhân nhà giàu và người nước ngoài yêu thích, nhận được rất nhiều đơn đặt hàng." Kỳ Hi Nguyệt cũng thường đặt trang sức ở Việt Phong để bố mình tặng cho đối tác.

"Sao cô biết?" Trần Thanh kinh ngạc nhìn Kỳ Hi Nguyệt.

"Phụ nữ đương nhiên thích trang sức. Tôi không mua nổi thì không phải tôi không quan tâm." Kỳ Hi Nguyệt khinh thường nói.

Sắc mặt Trần Thanh hơi vặn vẹo, tức giận nói: "Cô nhớ chụp nhiều ảnh vào đây. Chụp xong đăng lên ngay. Nếu đạt được lượt xem cao, ông chủ nhất định sẽ lựa chọn bản tin truyền hình. Chúng ta cũng sẽ được khen thưởng. Lúc đó có khi cô cũng có thể tới Việt Phong mua trang sức đấy."

Kỳ Hi Nguyệt liếc mắt nói: "Biết rồi."

Trần Thanh cảm thấy Kỳ Hi Nguyệt chính là loại người trẻ tuổi ngoan cố, tự cho mình là đúng, lại kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, nếu không phải thấy cô làm việc lành lợi, hẳn ta sẽ kêu cô làm còng sự sao?

Xe nhanh chóng chạy trên đường đi, tài xế lái xe chuyên nghiệp giống như một tay đua. Vốn phải mất ba, bốn mươi phút để đến nơi nhưng bọn họ chỉ mất hai mươi phút là tới.

Trang sức Việt Phong không ở nằm trong trung tâm thành phố. Bởi vì đơn đặt hàng khá nhiều, mà lựa chọn một ngõ nhỏ yên tĩnh. Gần đó lại có không ít tiệm bán quần áo và quán cà phê.

Lúc này, trên đường bốn phía đều có người. Người dân đều dừng di động để chụp ảnh và nghị luận sôi nổi. Nhưng đối với những người qua đường đăng tải ảnh chụp thì không đủ độ tin cậy. Chỉ có những nơi như đài truyền hình Cảng Long truyền tin tức chính thức mới có sức ảnh hưởng.

Trần Thanh nhảy xuống xe vội chạy đến hiện trường, nói Kỳ Hi Nguyệt nhanh lên. Tiếc là Kỳ Hi Nguyệt đã đau đến sắc mặt tái nhợt, nghĩ đến tối hôm qua Đại Ma Vương Triệu Húc Hân tàn bạo. Chân cô bây giờ đều mềm nhũn muốn quỵ xuống đất.

Kỳ Hi Nguyệt cắn răng, cố nén đau cầm máy ảnh bắt đầu quay chụp hiện trường. Trần Thanh vào trong vây lấy ông chủ của trang sức Việt Phong và nhân viên cửa hàng hỏi thăm, ghi âm và chép lại lời nói của họ. Hắn vẫn còn muốn hỏi thêm vài câu nhưng cảnh sát đã nhanh chóng điều tra xong hiện trường.

"Vương Nguyệt!" Đột nhiên sau lưng Kỳ Hi Nguyệt vang lên một giọng nói quen thuộc.

Kỳ Hi Nguyệt quay người thì thấy Ngô Phương Châu mặc đồng phục cảnh sát. Trước đây cô thường tới hiện trường nên đã thấy người này nhiều lần. Kỳ Hi Nguyệt trực tiếp cầm tư liệu, cô thường gặp cậu ta, nên quan hệ cũng được xem như khá tốt. Thật ra Kỳ Hi Nguyệt không ghét Ngô Phương Châu, bởi cậu ta thường không kỳ thị những người xấu xí.

"Ngô Phương Châu, cậu làm ở đây à?". Kỳ Hi Nguyệt vui vẻ nói: "Ở đây có vụ cướp hay tai nạn giao thông gì sao? Có người bị thương không? Hay bắt được tên tội phạm khét tiếng nào không?".

Ngô Phương Châu lắc đầu nói:

"Vẫn còn phải giám sát và theo dõi ở xung quanh. Vừa rồi hỏi được vài thông tin từ người dân, em có thể nói cho chị một ít".

"Thật sao! Cảm ơn cậu nhiều nha, Ngô Phương Châu. Lần sau có dịp chắc chắn sẽ mời cậu uống cà phê!". Kỳ Hi Nguyệt cười tươi. Cô biết rõ, cảnh sát không thể tiết lộ thông tin vụ án ra ngoài. Nhưng những thông tin không quan trọng lắm, vẫn có thể đưa cho phóng viên. Dù sao thì khi phá án cũng cần vài sự giúp đỡ từ phía phóng viên.

Kỷ Hi Nguyệt lập tức chạy theo Ngô Phương Châu lấy tin tức, vừa chụp ảnh phối hợp, vừa nhanh vừa tốc độ, sửa sang hết tất cả. Đợi Trần Thanh đi ra từ sau tiệm đá quý đang tức giận, đài truyền hình Long Đài quả nhiên làm việc nhanh, nơi truyền ra tin tức đầu tiên là trang Web của họ.

Trần Thanh nhìn Kỷ Hi Nguyệt, đúng là thực tập sinh này làm việc rất nhanh nhẹn, gọn gàng, còn biết tìm cảnh sát phối hợp. Cũng may tìm cô gái này đến, nếu không chắc cũng phải đợi thêm mười phút nữa mới phát được. Bình thường anh ta làm việc với Lưu Hải cũng không nhanh nhẹn như cô gái này. Bỗng chốc, Trần Thanh có ý định đổi người làm việc chung.

Bây giờ Kỷ Hi Nguyệt chỉ là thực tập sinh, chưa chính thức làm việc chung với ai. Đôi khi còn là tự cô chạy ra ngoài lấy tin. Nói thật, một người luôn có thể tìm được những tin nóng như vậy, cô gái này ít nhiều cũng có chút thiên phú đối với nghề phóng viên!

"Tiểu Nguyệt, nhanh quay về đài. Sếp nói tin này sẽ phát trên TV vào tám giờ tối. Chúng ta còn phải biên tập lại". Trần Thanh nhận được điện thoại của Lộc Hùng vui đến nổi mặt cũng đỏ lên.

Kỷ Hi Nguyệt nhảy dựng lên: "Cái gì? Không được, tối nay tôi còn có việc gấp nên không thể tăng ca. Anh Trần, anh cố gắng giúp tôi nhé, tôi đi đây!". Nói xong, Kỷ Hi Nguyệt vội vàng nhịn đau chạy trốn, không quan tâm mấy lời mắng chửi tức giận của Trần Thanh sau lưng.

So với Trần Thanh, cô lại càng sợ Đại Ma Vương Triệu Húc Hàn hơn!

Trần Thanh tức đến mức lông mày cũng dựng lên, nghĩ thầm nhất định ngày mai phải cho Kỷ Hi Nguyệt này biết tay, dám xem thường tiền bối như hấn ta ư! Hừ!

Kỷ Hi Nguyệt nhìn đồng hồ đã tới 5h, cô vội chạy ra đường bắt taxi. Bình thường đều có xe biệt thự tới đón cô, nhưng lại toàn là những dòng xe đẳng cấp, cho nên giờ gọi tới cũng không tốt lắm.

Nhưng cô đã hứa với Triệu Húc Hàn sẽ về nhà ăn cơm lúc 6h tối! Nếu cô về muộn, có khi tên Đại Ma Vương đó lại nghĩ cô đi vụng trộm với Triệu Văn Sâm, tức giận rồi bắt đầu làm chuyện đó, cô không thể chịu đựng được đâu.

Vô Cốt nhận nhiệm vụ theo dõi Kỷ Hi Nguyệt. Nhìn vẻ mặt đau khổ của cô giống như con khi vội vàng bắt taxi trở về, haha, thực buồn cười! Hơn nữa, mỗi khi nhìn bộ quần áo phóng viên của Kỷ Hi Nguyệt, Vô Cốt thấy rất khó hiểu. Cô có gương mặt đẹp như vậy, cần gì lúc nào cũng ăn mặc như một kẻ quái dị, lại còn đi làm phóng viên thực tập. Tại sao thiếu gia vẫn để yên cho cô muốn làm gì thì làm?

Sau một hồi vất vả, cuối cùng Kỷ Hi Nguyệt cũng bắt được taxi, thở hắt hên lên xe. Lái xe vừa nghe Kỷ Hi Nguyệt nói muốn đi tới biệt thự Triệu gia liền bĩu môi, hỏi lại lần nữa: "Cô gái à, cô chắc chắn muốn đến đó ư?"

"Đúng!". Kỷ Hi Nguyệt tức giận nói. Kịp trước cô cũng đã gặp nhiều trường hợp thế này rồi.

Đúng là đồ không có mắt nhìn. Tôi tới biệt thự Triệu Gia thì sao hả!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mở màn bữa tối

Editor: Vi + Beta: Điều

Tài xế không nói gì nữa, giảm mạnh chân ga. Kỷ Hi Nguyệt nhìn sắc trời bên ngoài xe, vẻ mặt đầy lo lắng.

Trời dường tối nhanh như vậy mà. Nếu về muộn cô sẽ tiếp tục bị giam lỏng. Mới nghĩ đến đây, gương mặt nhỏ trở lên trắng bệch. Bây giờ ngàn vạn lần cô không thể chọc Triệu Húc Hàn tức giận.

Sau hơn nửa canh giờ ngồi trên xe, tài xế nhìn Kỷ Hi Nguyệt trả tiền rồi nhanh chóng xuống xe, chạy về phía cổng sắt cao chạm trở hoa văn, giống như có chút há hê muốn xem cô gái này có thể vào được trong đó hay không. Dù sao bây giờ hấn cũng có nhiều thời gian rảnh rồi.

"Tôi đã về rồi, tôi đã về rồi!" Kỷ Hi Nguyệt đứng trước cổng vẫy vẫy hai tay kêu to.

Sau đó người tài xế tròn mắt há hốc miệng. Cánh cổng sắt thật sự mở ra. Cô gái chạy nhanh vào căn biệt thự khổng lồ trông như quái vật kia.

"Vương Bá, Đại ma vương, à không, Triệu Húc Hàn đã về chưa?" Trên đầu Kỷ Hi Nguyệt đỏ đầy mồ hôi, chuyện đầu tiên cô muốn làm đương nhiên là phải hỏi xem Triệu Húc Hàn đã về chưa.

"Thiếu gia vẫn chưa về. Nhưng có nói sẽ về dùng bữa tối, hay là Kỷ tiểu thư cứ vào rửa mặt trước, bộ dạng cô thế này có thể sẽ khiến thiếu gia không thích."

Vương Bá là một người đàn ông trung niên đầu tóc khá bảo thủ. Biệt thự này từ trên xuống dưới đều do ông quản lý. Tất cả đều vô cùng ngay ngắn, trật tự, sạch sẽ. Một chiếc lá rơi của những chậu hoa lan trong sân cũng không ai thấy cả.

"Được, tôi sẽ đi ngay!" Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Nguy hiểm thật, may mà tốc độ của mình nhanh.

Kỳ Hi Nguyệt biết Triệu Húc Hàn luôn không thích cô ăn mặc và trang điểm xấu xí. Mỗi khi hắn thấy cô như thế thì biểu cảm trên mặt vô cùng thịnh nộ. Đến khi về nhà, nếu thấy cô vẫn còn bẩn thỉu như thế, hắn nhất định sẽ dùng ánh mắt sắc bén lạnh lùng của mình để lăng trì xử tử cô.

May mắn thay, Kỳ Hi Nguyệt có một vài bộ quần áo trong biệt thự này. Vì một lần bị Triệu Húc Hàn bắt được, sau đó hắn đã chuẩn bị quần áo cho cô. Hơn nữa tất cả quần áo và trang sức đó đều từ những nhãn hiệu lớn.

Nhưng khi ra ngoài Kỳ Hi Nguyệt lại quay về với bộ trang phục phóng viên quen thuộc – bộ quần áo mà cô phải ra sức liều mạng mới giữ lại được.

Sau khi tắm rửa xong, cô thay một bộ đồ màu trắng sữa mặc ở nhà. Mái tóc gọn sóng được cô buộc đuôi ngựa gọn gàng. Xuống lầu, cô thấy có chút mệt mỏi, cảm giác cả người lâng lâng, choáng váng.

Bỗng nhiên bên ngoài sân truyền đến tiếng đóng cửa ô tô. Kỳ Hi Nguyệt giật mình, cả cơ thể căng thẳng đứng bật dậy. Ở bên ngoài cô mạnh mẽ ra sao đi nữa, nhưng khi đối mặt với Triệu Húc Hàn, trong lòng cô vẫn tồn tại bóng đen của quá khứ.

Thân hình cao lớn rần rỏi đi đến. Ánh mắt của Triệu Húc Hàn nhìn về phía Kỳ Hi Nguyệt cũng không mấy ngạc nhiên, vẫn lạnh lùng như cũ. Hắn không nói gì mà đi luôn lên lầu.

"Kỷ tiểu thư, sắp tới giờ dùng bữa rồi. Cô nên đến phòng ăn ngồi trước." Vương Bá nói với Kỳ Hi Nguyệt.

Khi này đối mặt với Triệu Húc Hàn Kỳ Hi Nguyệt vốn định cười một chút với hắn. Kết quả là nhìn thấy gương mặt chẳng khác gì cổ quan tài kia, cô sợ hãi không dám nở nụ cười. Cuối cùng cũng chỉ có thể cố gắng cười gượng cứng nhắc. Trái tim bị dọa đến nổi suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi ngực.

Đi vào phòng ăn sáng sủa rộng rãi, bên ngoài cửa sổ là hoa viên, với muôn loài hoa lan quý hiếm đang đua nở. Nhờ vậy, tâm trạng khẩn trương sợ hãi của Kỳ Hi Nguyệt cũng dần bình tĩnh trở lại.

Sau khi uống xong một cốc nước hoa quả, Kỳ Hi Nguyệt nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến. Cô sợ hãi vội vàng đứng bật dậy giống như một đứa trẻ biết nghe lời.

Triệu Húc Hàn bước đến vị trí chủ vị, liếc mắt nhìn Kỳ Hi Nguyệt rồi ngồi xuống. Kỳ Hi Nguyệt đang muốn ngồi xuống theo Triệu Húc Hàn, bỗng nghe thấy tiếng ho khan của anh, sợ tới mức cơ thể theo bản năng lại đứng bật dậy, vô cùng bối rối nhìn anh.

"Ngồi xuống." Thực ra vừa này Triệu Húc Hàn có ý bảo cô ngồi xuống. Chẳng qua là không thích ứng được với dáng vẻ nghe lời như một đứa trẻ của Kỳ Hi Nguyệt ngày hôm nay, nên mới ho khan để làm dịu đi bầu không khí.

Triệu Húc Hàn không nghĩ đến Kỳ Hi Nguyệt phản ứng mạnh như thế. Nhìn dáng vẻ đầy hoảng sợ này của cô, không lẽ tối hôm qua đã dọa cô thật rồi sao?

"À!" Kỳ Hi Nguyệt nơm nớp lo sợ mà ngồi xuống, vội vàng cúi đầu nhìn bàn ăn, trong lòng không ngừng ra sức nghĩ nên nói cái gì? Căn bản là kiếp trước cô chưa bao giờ nói chuyện với anh một cách tốt đẹp. Mỗi lần gặp nhau, cô giống như một quả bom sắp nổ, vừa nhìn thấy người đàn ông này là không có lời lẽ nào hay cả.

"Thiếu gia, món khai vị thiếu gia muốn dùng đồ nóng hay lạnh ạ?" Vương Bá đi tới hỏi.

Triệu Húc Hàn nhìn Kỳ Hi Nguyệt, rồi nói luôn: "Tôi đồ lạnh, còn cô ấy dùng nóng."

"Vâng." Vương Bá nhận lệnh đi làm.

"Tôi... tôi cũng có thể ăn đồ lạnh." Kỳ Hi Nguyệt thầm nghĩ nếu cô nói muốn ăn gì chắc cũng không gây ra tranh cãi đâu.

Trong nháy mắt, Triệu Húc Hàn nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén làm Kỳ Hi Nguyệt sợ tới mức vội vàng sửa lại lời nói: "À, vậy tôi ăn nóng là được rồi."

Triệu Húc Hàn không nói gì. Ánh mắt dịu lại một chút. Kỳ Hi Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cái gì cô cũng phải nghe theo anh rồi.

Đúng là Đại Ma Vương!

Sau đó đồ ăn được mang lên, Triệu Húc Hàn vô cùng tao nhã dùng cơm. Song bởi vì Kỳ Hi Nguyệt căng thẳng nên dao nĩa va chạm vào đĩa phát ra tiếng động, chính cô nghe cũng thấy đau răng.

"Hôm nay cô đã làm gì?" Đột nhiên giọng nói trầm thấp của Triệu Húc Hàn vang lên. Kỳ Hi Nguyệt sợ tới mức làm cái nĩa rơi xuống bàn ăn, phát ra âm thanh chói tai.

Triệu Húc Hàn vừa nhũ mảy thì Kỳ Hi Nguyệt lập tức nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý." Thiếu chút nữa cô đã khóc lên.

"Từ từ, không cần vội." Thật sự Triệu Húc Hàn không hiểu vì sao sau đêm đó Kỳ Hi Nguyệt lại thay đổi lớn như vậy. Sợ anh thành ra như thế, chẳng lẽ là bởi vì tối hôm qua anh đã quá thô lỗ?

Nhưng anh cảm thấy thái độ của Kỳ Hi Nguyệt đối với anh trong ba năm qua sẽ không thay đổi nhanh đến như vậy được. Lẽ nào do tối qua thật sự là anh đã quá thô lỗ rồi? Xem ra cần phải gọi A Cửu tới đây xem sao mới được.

Mặc dù nhìn bộ dạng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ này của cô có chút không quen, nhưng dù sao cũng tốt hơn rất nhiều so với dáng vẻ giương nanh múa vuốt với anh trước kia.

Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt thầm mắng mình không có tiền đồ. Sống lại lần nữa ngược lại không có can đảm chửi ầm lên với anh giống như trước. Bây giờ cũng không phải muốn cãi nhau, chỉ là nói chuyện bình thường thôi mà, có cần phải sợ hãi đến như vậy không?

Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Kỳ Hi Nguyệt hít một hơi thật sâu nói: "Tôi... tôi đến đài truyền hình sau giờ Ngọ. Sau đó đi phòng vắng lấy tin tức, ban đầu còn phải làm bản thảo đưa tin tức lên TV, nhưng mà đã đồng ý với anh về ăn cơm tối, vì vậy tôi không làm thêm giờ."

Nói xong Kỳ Hi Nguyệt còn cố gắng bắt bản thân nở một nụ cười, rồi lập tức cúi đầu ăn cơm, trong lòng có chút căng thẳng.

"Ừ." Triệu Húc Hàn chỉ lạnh lùng nói một chữ.

Lạnh lẽo trong nháy mắt làm Kỳ Hi Nguyệt buồn bực. Nghĩ đến ba năm trước, từ khi mới biết anh, anh cũng không có nói bao nhiêu câu.

Thường đều là cô tự nhảy dựng lên rồi nói một chuỗi dài không dứt.

Tiếp đó là Triệu Húc Hàn lạnh lùng tàn bạo xử lý cô mà thôi.

Cô phản kháng, chạy trốn, chửi bới, nhưng dường như người đàn ông này đao thương bất nhập (1), mạnh mẽ trấn áp cô lại.

(1) Đao thương bất nhập: chỉ người rất lợi hại, đao kiếm không làm tổn hại được.

"Tôi... Mặc dù tôi là thực tập sinh, nhưng tôi vẫn muốn đi làm mỗi ngày. Tôi... tôi thật sự rất yêu thích công việc này." Kỳ Hi Nguyệt tranh thủ tìm cho mình được một chút tự do.

Triệu Húc Hàn giương mắt nhìn cô một cái, sau đó nói: "Thân thể tốt rồi sao?"

Kỳ Hi Nguyệt kinh ngạc, sắc mặt lập tức trắng bệch, lắc đầu nói: "Không, không tốt lắm. Nhưng mà cũng không có gì đáng ngại, tôi có thể cố gắng."

Kỳ Hi Nguyệt nghĩ thầm cái tên này không đối xử với cô giống như trước, cô cũng không muốn lại phải chịu tra tấn.

"Không được đi gặp Triệu Văn Sâm." Triệu Húc Hàn nói xong câu đó rồi dùng khăn ăn lau miệng, xong liền rời khỏi phòng ăn.

Nhất thời Kỳ Hi Nguyệt không phản ứng kịp, lập tức vui vẻ nói: "Tôi sẽ không đi gặp anh ta nữa, anh cứ yên tâm."

Bước chân của Triệu Húc Hàn khi ra khỏi phòng ăn dừng lại một chút, khẽ nhíu mày lại, thật sự cảm thấy Kỳ Hi Nguyệt có chút không bình thường.

Kỳ đại tiểu thư si mê Triệu Văn Sâm, sớm đã không còn là tin tức. Vì Triệu Văn Sâm, Kỳ đại tiểu thư thay đổi, trở nên ăn nói khép nép, khiến trái tim của rất nhiều người chịu tổn thương. Nếu không phải Triệu Húc Hàn luôn nhìn chăm chăm vào, Kỳ Hi Nguyệt đã sớm bị Triệu Văn Sâm ăn sạch rồi.

Người phụ nữ mê trai ngu ngốc này! Nghĩ tới đây thôi, cả người Triệu Húc Hàn lại tỏa ra một hơi thở giá lạnh, không khí xung quanh thiếu chút nữa đã sắp đông lại thành băng.

"Vương Bá, gọi A Cửu tới đây." Giọng Triệu Húc Hàn lạnh như băng nói với Vương Bá

Vương Bá ngăn người rồi lo lắng hỏi: "Ông chủ thấy không khỏe sao?"

Triệu Húc Hàn nói: "Đề A Cửu chăm sóc cô ấy."

Khoẻ miệng Vương Bá giật giật, nhận lệnh rồi rời đi. Ông nghĩ mãi cũng không hiểu được ông chủ nhà mình ưu tú như thế, tại sao đối với Kỳ Hi Nguyệt lại chẳng quan tâm phải trái đúng sai như vậy.

Kỳ Hi Nguyệt yên lặng ăn xong bữa tối, khoẻ miệng thầm nở nụ cười. Quả nhiên cô đoán không sai, chỉ cần khôn ngoan hơn, tên Đại Ma Vương này sẽ không làm khó cô. Lấy nhu khắc cương, tại sao mình kiếp trước lại không hiểu được đạo lý này! Trước đây đúng là ngu xuẩn mà, may mà giờ cô đã tìm ra được thuốc chữa, mọi chuyện có thể cứu vãn rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Kỳ Hi Nguyệt không dám đi lại lung tung, ngồi yên trong phòng khách xem tivi, tiện thể xem bản tin tám giờ của đài truyền hình Long Thành, không chừng lại biết được vài tin tức quý giá.

Xuyên qua cửa sổ trong phòng khách, cô có thể nhìn thấy Triệu Húc Hàn đang tản bộ trong vườn. Hắn rất thích hoa lan, trong biệt thự này có rất nhiều

loài quý hiếm không biết dùng bao nhiêu tiền mới mua về được. Người giúp việc ở đây đều được đào tạo kỹ lưỡng. Họ hiểu rất rõ một cây hoa lan ở đây quý giá không kém bất kỳ trân bảo nào bên ngoài. Hoa lan thanh nhã, là một trong bốn loài hoa cao quý nhất, nhưng cũng là loài cô quạnh lạnh lẽo, cao ngạo nhất.

Kỷ Hi Nguyệt chep miệng, nhìn cơ thể Triệu Húc Hàn vô cùng rắn rỏi, khí chất tàn khốc, thầm nghĩ không biết hắn đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào mà trở thành người như vậy. Triệu gia rối loạn lại phức tạp, chuyện trong gia tộc được giấu kín, thị trường ngày càng phát triển trải rộng trên thế giới. Ở Cảng Thành tập đoàn Triệu thị là đế vương nắm giữ nơi đây. Cao ốc của Triệu thị- một tòa nhà 88 tầng là nơi được chú ý nhất ở Cảng Thành.

Kỷ Hi Nguyệt biết được những chuyện của Triệu gia là nhờ Triệu Vân Sâm kể lại. Nhưng dù sao Triệu Vân Sâm cũng chỉ lớn hơn cô vài tuổi, cũng chỉ biết được những chuyện kinh doanh của người trong gia đình, hay việc gia tộc vô cùng giàu có, còn những chuyện khác hắn cũng không biết rõ lắm.

Triệu Vân Sâm là cháu trai của Triệu Húc Hàn, thế nên phải gọi Triệu Húc Hàn là chú ba. Triệu Húc Hàn là do ông cụ Triệu sinh khi đã già, vì thế ít hơn bố của Triệu Vân Sâm ba mươi tuổi.

Nhưng không biết vì sao người thừa kế gia tộc lại là Triệu Húc Hàn. Hơn nữa cô còn nghe được rằng hắn ngồi lên vị trí này từ năm hai mươi tư tuổi, cũng tức là khi cô mới mười tám tuổi.

Kỷ Hi Nguyệt yên lặng quan sát Triệu Húc Hàn. Bây giờ cô rất muốn biết người đàn ông này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì, hắn là người như thế nào, những lời đồn đại bên ngoài có phải là sự thật hay không, hắn thật sự đã từng giết người sao? Làm thế nào mà Triệu gia phát triển được như ngày hôm nay?

Và chuyện kỳ lạ nhất là sao hắn đối xử đặc biệt với cô như vậy?

Lần đầu tiên gặp hắn là năm cô mười tám tuổi. Cũng không có gì đặc biệt, cứ coi như hắn đối với cô là vừa gặp đã yêu thì tình cảm cũng không thể đậm sâu nhanh như vậy, hơn nữa sau này cô cũng chưa từng cho hắn sắc mặt tốt. Cô không biết trong đôi mắt lạnh lùng như băng kia có ẩn tượng gì tốt về cô? Thật kỳ lạ, rốt cuộc là tại sao chứ?

Trong lúc Kỷ Hi Nguyệt còn đang suy nghĩ, bên ngoài đã có hai người đến. Một người là Tiểu Ân, người còn lại là A Cửu.

Cô biết người tên A Cửu này. Bởi vì ba năm qua cô hết lần này đến lần khác muốn tự sát nên nhiều lần bị thương, lần nào Triệu Húc Hàn cũng gọi A Cửu đến để chữa trị cho cô.

A Cửu là viện trưởng của một bệnh viện tư nhân ở Cảng Thành, ba mươi lăm tuổi. Tuy còn trẻ nhưng y thuật rất giỏi, vừa du học trở về. Có điều nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không thể nhận ra đây là một bác sĩ.

Dáng người của hắn hơi gầy, ăn mặc thoải mái, phía sau đầu còn có một cái đuôi ngựa được tết lại. Trên mặt luôn giữ nụ cười ôn hòa rạng rỡ như một vị thiếu gia quân tử nho nhã, dịu dàng.

Kỷ Hi Nguyệt nghĩ thầm hắn tới đây làm gì? Triệu Húc Hàn bị bệnh sao? Nhìn bộ dạng của hắn dường như không phải, chẳng lẽ vì cô? Cô bị bệnh gì chứ?

Ngoạ tào [2], không lẽ Triệu Húc Hàn cho rằng hành động cầm thú tối hôm qua hắn đã làm khiến cô bị thương cho nên cần phải chữa trị?

[2] Ngao tào: một cách chơi chữ đồng âm với Ngã thảo: đồ rác rưởi, mẹ kiếp.

Đúng là không biết xấu hổ!

Quả nhiên, lúc Triệu Húc Hàn cùng A Cửu đang nói chuyện thì nhìn thấy cô trong phòng khách. Kỷ Hi Nguyệt vội vàng lác đầu với anh, nhưng hai người họ vẫn bước tới.

Kỷ Hi Nguyệt nhanh chóng đứng lên từ ghế sofa, A Cửu cười nói: "Kỷ tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt. Hàn thiếu nói cô bị bệnh, có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Cửu thiếu, tôi, tôi không bị bệnh. Hình như là Hàn ca hiểu lầm rồi." Kỷ Hi Nguyệt cười gượng nhìn Triệu Húc Hàn.

"Hàn ca?" Nụ cười trên mặt của Cố Cửu trong nháy mắt bị sự kinh ngạc thay thế, sau đó ra vẻ đã hiểu nhìn Triệu Húc Hàn đang nhíu chặt mi tâm.

"Khụ khụ, Cửu thiếu, tôi thật sự không bị bệnh, không cần khám đâu." Kỷ Hi Nguyệt vô cùng lúng túng.

Triệu Húc Hàn bước tới ngồi cạnh cô, Kỷ Hi Nguyệt lại bất an đứng thẳng người, hai tay xoắn lại một chỗ.

"Ngồi xuống cho A Cửu xem thử." Triệu Húc Hàn nhìn Kỷ Hi Nguyệt đang đứng thẳng tắp.

A Cửu vội vàng nói: "Kỷ tiểu thư, hãy để cho tôi kiểm tra một chút. Hàn thiếu chỉ là lo lắng cho cô."

"Còn không phải tại anh ta tối qua... Không cần khám, tôi không có bệnh!" Thật sự Kỷ Hi Nguyệt không chịu được sự lúng túng này. Chẳng lẽ muốn cô cởi hết quần áo ra cho tên Cố Cửu này xem những hành vi dã man mà anh đã làm hay sao?

Triệu Húc Hàn với Cố Cửu cùng nhau sống sót.

"Triệu Húc Hàn, chỉ có anh bị bệnh thôi! Chuyện kia của tôi không tính là bệnh! Muốn phát điên đi được, đừng có khám gì cả... Kiểm tra cái gì mà kiểm tra!" Kỳ Hi Nguyệt then quá hoá giận, nói xong thì chạy ngay đi.

Khỏe miệng Triệu Húc Hàn giật giật vài cái, ngay sau đó liền hiểu, thì ra người phụ nữ này đã hiểu nhầm rồi.

"Hàn thiếu, tối hôm qua cậu làm gì với cô ấy vậy?" Cố Cửu tròn tròn mắt nhìn Triệu Húc Hàn.

"Không có gì. Cô ấy không sao, cậu đi về đi." Ánh mắt Triệu Húc Hàn lạnh lùng lườm Cố Cửu đang tò mò. Nhớ vừa nãy Kỳ Hi Nguyệt mắng người, đây mới là biểu hiện thường ngày của cô, cho nên cô không bị gì rồi. Chẳng qua điều khiến người phụ nữ này hiểu nhầm thật sự có điểm lúng túng, lòng mày anh chau lại.

Cố Cửu kinh ngạc xong, lập tức mặt mày ủ ê khóc lóc nói: "Hàn thiếu, cậu như vậy không phải bạn chí cốt rồi. Gọi tôi đến rồi đuổi tôi về, tối hôm qua cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Sẽ không phải là cậu đã làm với Kỳ tiểu thư...? Hahaha..."

Về mặt Cố Cửu hèn mọn bỉ ổi, hơn nữa còn làm màu đến nỗi lấy hai tay xoa xoa vào nhau, rất muốn biết bí mật của Triệu Húc Hàn.

"Cậu cũng hơi rảnh rồi nhì. Có thể đi kiểm tra cho Vương Tài, mấy ngày rồi nó không ăn gì." Triệu Húc Hàn lạnh lùng nói xong cũng đứng lên rồi đi.

"Vương Tài! Vậy mà cậu lại xem tôi là bác sĩ thú y!" Cố Cửu tức giận ở phía sau la hét. Vương Tài là một con chó ngao Tây Tạng, bị xích lại ở vườn sau của biệt thự, những lúc bình thường đều không thả ra, sợ dọa đến người khác. Chẳng qua nếu Cố Cửu đã nổi trận lôi đình, thì cũng chẳng để ý đến gì cả.

"Vương Bá, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?" Cố Cửu nhìn thấy Vương Bá đi ra, vội vàng bày ra dáng vẻ lấy lòng cười cười, nịnh nọt Vương Bá.

"Cửu thiếu, cậu cảm thấy thiếu gia cùng Kỳ tiểu thư có thể xảy ra chuyện gì?" Vương Bá trả lời rồi lạnh lùng đi thẳng.

Cố Cửu đứng nguyên tại chỗ, ngây ngốc một lúc, nghĩ bụng đây đúng là người một nhà.

"Máu lạnh! Đây là động vật máu lạnh." Cuối cùng Cố Cửu oán hận rồi đi.

Kỳ Hi Nguyệt trở về phòng sau đó vội vã đóng cửa lại. Lúc này là do cô vừa tức vừa vội nên căn bệnh độc miệng hay chửi người của cô lại tái phát. Đến bây giờ bản thân cô vẫn còn sợ hãi tựa cửa thờ dốt. Hy vọng Triệu Húc Hàn không so đo việc này. Thật sự quá bối rồi, sao lại chuyện như thế cũng đem đi kiểm tra chứ. Thật là!

Đột nhiên chuông điện thoại reo khiến cô giật mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thấy là điện thoại của mình, cô vội chạy tới nhận máy.

"Vương Nguyệt, cô nhất định phải chết!" Người ở đầu dây bên kia hung ác nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Không cần buồn nôn như vậy

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỳ Hi Nguyệt chưa kịp phản ứng, phía bên kia đã cúp máy, để lại cho cô về mặt ngu ngơ không hiểu. Nhìn kỹ lại số điện thoại mới biết được thì ra là Trần Thanh gọi đến.

"Không hay rồi, lẽ nào tin tức của trang sức Tần Phong không có trong tập tin của tin tức tám giờ?" Kỳ Hi Nguyệt vội vàng mở ti vi trong phòng. Còn ba phút nữa là bắt đầu tin tức tám giờ.

Nếu như không có trong tin tức lúc tám giờ, thì nhất định là bản thảo tin tức chính thức của Trần Thanh không được thông qua. Hoặc là đột nhiên có tin tức mới hơn làm tin tức của anh ta bị lấn mất. Nếu không Trần Thanh cũng sẽ không trực tiếp gọi điện thoại mắng cô.

Thật là xui xẻo! Rõ ràng là chuyện của anh ta, liên quan gì đến cô chứ. Cô cũng không phải là cộng sự của anh ta, đã miễn phí đi đến hiện trường cùng là quá tốt rồi. Thật sự nghĩ cô là thực tập sinh nên muốn

làm gì thì làm sao?

Chỉ là cú điện thoại này đến đã làm cho Kỳ Hi Nguyệt giảm được một chút sợ hãi với Triệu Húc Hàn. Cô xem xong tin lúc tám giờ, quả nhiên tin tức của Trần Thanh không được phát sóng. Xem ra ngày mai sẽ có một trận cãi vã đây. Kiếp trước cô là thực tập sinh cũng thường xuyên bị người khác đùa giỡn. Lần này cô không định tiếp tục ngu ngốc chịu đựng.

Một người không có mục tiêu và quyết tâm, thì có khác gì cá mắm.

Sau khi tốt nghiệp, cô muốn trở thành một phóng viên thật sự, chứ không phải là một phóng viên thực tập mà người khác nói đến là đến, nói đi là đi.

Buổi tối, biệt thự trên sườn núi đặc biệt yên tĩnh. Kỳ Hi Nguyệt vẫn đang lo lắng đêm nay Triệu Húc Hàn có làm mấy thứ đó với cô không.

Cả đêm cô đều thấy bất an. Cũng may không có việc gì. Vì quá mệt mỏi, chưa đến mười giờ cô đã ngủ say như chết. Trước khi ngủ, cô nghĩ đến sau này mình không thể cùng Triệu Húc Hàn ở đây.

Dù sao chuyện giữa cô và Triệu Húc Hàn bố cô cũng không biết. Bố cô còn tưởng cô ở trong túc xá của đài truyền hình, nhưng thật ra cô đã bị Triệu Húc Hàn bắt đến đây từ lâu. Lúc còn đi học cô cũng nói là ở trong kí túc xá của trường nhưng thật ra là ở bên ngoài thuê nhà. Dù sao bây giờ cô đã là thực tập sinh, không cần mỗi ngày phải đến trường học. Chỉ là không biết Triệu Húc Hàn có đồng ý hay không đây?

Sáng hôm sau, lúc thức dậy, tinh thần Kỳ Hi Nguyệt không tệ. Cô mở cửa sổ sát sàn, ngắm nhìn cảnh đẹp trên núi làm cô thấy thoải mái, hít thật sâu bầu không khí trong lành này.

Không ngờ trừ thời gian luôn bất hoà và đối đầu với Triệu Húc Hàn, thì ra còn có thể tận hưởng cuộc sống như vậy. Kiếp trước nhất định là đầu cô bị cửa kẹp rồi nên mới không nghĩ thoáng được, cùng một Đại Ma Vương cả ngày tranh thắng thua. Đúng là tự tìm đường chết.

Đến giờ ăn sáng, Kỳ Hi Nguyệt biết rõ Triệu Húc Hàn đúng tám giờ là sẽ dùng bữa. Vì vậy cô cũng vội vàng xuống lầu, quả nhiên thấy người đàn ông lạnh lùng đó đang tao nhã uống sữa nóng. Nhà giàu đều hưởng thụ như nhau, kể cả khái niệm về thời gian cũng gần như rất hà khắc.

"Triệu Húc Hàn chào buổi sáng." Ho khan một tiếng, Kỳ Hi Nguyệt cố gắng nở nụ cười tự nhiên một chút.

Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó liền hạ mắt xuống, dường như xem cô không tồn tại.

"Không được gọi tên tôi." Sau khi uống sữa xong, anh mới cất giọng nói lạnh lùng của mình.

Kỳ Hi Nguyệt đi tới trước bàn ăn định ngồi xuống, nghe được liền vội vàng nói: "Vậy, tôi phải gọi anh bằng cái gì? Triệu tiên sinh? Triệu thiếu gia? Triệu tam thúc?"

Vừa nghe nói Triệu tam thúc, Triệu Húc Hàn liền đưa ánh mắt muốn giết người liếc qua nhìn cô.

Kỳ Hi Nguyệt sợ hãi vội nói: "Không phải, không phải, Hàn thiếu thấy được không? Vậy kêu anh là Hàn thiếu nha."

"Hàn ca." Triệu Húc Hàn trực tiếp nói cho cô cách gọi.

"...!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hi Nguyệt nhất thời đỏ bừng lên, người đàn ông này có cần phải buồn nôn như vậy không?

Lúc trước cô chỉ là lấy lòng anh nhưng không nghĩ tới anh thật muốn gọi như vậy. Cô cảm thấy rất buồn nôn, được không?

Triệu Húc Hàn ánh mắt lạnh lùng mà nhìn cô. Kỳ Hi Nguyệt lúng túng hồi lâu mới nói: "Nhưng mà, xưng hô thế này có phải hơi không phù hợp không?"

"Không thích hợp? Cô quên mất mối quan hệ giữa chúng ta rồi sao?" Câu nói của Triệu Húc Hàn một lần nữa khiến cho sắc mặt của Kỳ Hi Nguyệt trong nháy mắt tái xanh.

Ý tứ của Triệu Húc Hàn rất rõ ràng, Kỳ Hi Nguyệt đã là người phụ nữ của anh, anh xưng hô như thế không chỗ nào là không thích hợp.

"Tôi không ngại giúp cô hiểu rõ mối quan hệ của chúng ta thêm lần nữa." Triệu Húc Hàn nói thêm, lúc nói những lời này giọng điệu vô cùng thần nhiên nhưng lại khiến đầy lòng người khác không kiềm được mà phát lạnh.

"Hàn ca ca, Hàn ca ca, cứ gọi như vậy đi, rất thích hợp, rất dễ nghe." Kỳ Hi Nguyệt không muốn thừa nhận hôm đó đã bị anh hành hạ, cũng không thể phản đối việc cô đã là người phụ nữ của anh.

Đoán chừng nếu không nói như vậy, cô sẽ bị đàn áp dữ dội sau đó bị tổng vào phòng tối. Mặc kệ cô có thừa nhận mình là người phụ nữ của anh hay không thì trong mắt của Đại Ma Vương cũng đã xem cô là vật sở hữu của anh rồi.

Ai dám đụng vào cô một cái, lập tức sẽ có kết cục không tốt. Ví dụ như Triệu Vân Sâm. Lần này cô không dám hỏi tình hình Triệu Vân Sâm.

Lúc trước bởi vì Triệu Vân Sâm bị anh đánh thành đầu heo, cô đau lòng nên trút giận lên anh. Kết quả càng khiến Đại Ma Vương thêm tức giận, anh khiến cho cô trong hai tháng không biết được chút tin tức nào của Triệu Vân Sâm. Đi đến đâu cũng đều có người của hắn đi theo, hoàn toàn không có một chút tự do.

Triệu Húc Hàn dường như đã hài lòng, không nói lời nào yên lặng dùng điểm tâm.

Kỳ Hi Nguyệt cũng bắt đầu uống sữa tươi, nội tâm dường như hơi hồi hộp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người đàn ông tuấn tú nhưng cũng vô cùng lãnh khốc khiến người ta không thể tưởng tượng nổi kia.

"Cái kia, Hàn ca ca, tôi, tôi có thể chuyển ra ngoài ở được hay không? Ở nơi này không tiện cho lắm, tôi, tôi dù sao cũng là con gái, nếu như cha tôi tìm tôi hỏi chuyện này... thì thật sự không biết làm sao để nói rõ." Kỳ Hi Nguyệt lấy hết dũng khí nói.

Có điều bàn tay cầm chặt cốc sữa đã trắng bệch, cô cảm giác chính mình sắp vì hồi hộp mà hít thở không thông.

Triệu Húc Hàn đặt đĩa xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ âm u, đôi mắt như một con báo nhìn chăm chăm vào cô.

"Chuyện đó, tôi, tôi không phải là muốn rời khỏi anh. Chỉ là tôi cảm thấy ở đây rất không thuận tiện. Hơn nữa khi tôi chuyển đi rồi, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đến tìm tôi. Ở bên ngoài tôi nhất định sẽ hết sức ngoan ngoãn. Mọi chuyện chẳng qua là để thuận tiện cho công việc của tôi hơn thôi." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng giải thích.

"Hàn ca, thật sự, tôi rất thích công việc làm phóng viên này. Tôi muốn làm nó thật tốt, chỗ này quá xa, nếu như có tin tức gì lớn, tôi sẽ không kịp đến hiện trường. Dù bây giờ tôi chỉ là một thực tập sinh nhưng vẫn cần phải tích lũy kinh nghiệm."

Triệu Húc Hàn vẫn không nói gì.

"Nếu không, nếu không, tôi có thể quay về ở tại kí túc xá." Vẻ mặt của Kỳ Hi Nguyệt như sắp khóc.

Trong lòng cô đang vô cùng lo lắng, tên gia hỏa này không nói lời nào nên khí lạnh trong lòng cô không thể trút voi đi được, rốt cuộc hẳn có ý gì đây?

"Lấy xe!" Triệu Húc Hàn đột nhiên nói ra hai chữ.

Kỳ Hi Nguyệt không phản ứng kịp, lập tức lắc lắc đầu nói: "Hàn ca ca, tôi, tôi là con gái, lấy xe làm gì. Hơn nữa lái xe thì quá huênh hoang rồi."

Triệu Húc Hàn nheo nheo mắt, có điều đôi mắt trong tay đã bắt đầu chuyển động, nhưng vẫn không nói chuyện.

"Hàn ca ca, xin anh, tôi sẽ nghe lời mà. Yôi sẽ không trêu ghẹo đàn ông, tôi cam đoan." Kỳ Hi Nguyệt đưa một tay lên thề thốt.

Chỉ có điều trong lòng hơi bức bối, hẳn xem bản thân cô như vật sở hữu, nhưng cô không thích người đàn ông này. Chẳng lẽ bị bắt buộc làm người phụ nữ của hắn cả đời sao?

Sao lại có cảm giác lưỡng tình tương duyệt [1] thế này?

[1] Tình yêu từ hai phía.

Tuy rằng cô biết hẳn không phải người xấu. Bởi người xấu thường sẽ ẩn náu giống như loài rắn độc, còn người đàn ông này chỉ điềm nhiên xem cô như vật sở hữu của hắn, hoàn toàn không quan tâm cô có thích như vậy hay không. Cô rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt, mà người đàn ông này mãi không buông tha?

Kỳ Hi Nguyệt nhìn hắn trầm mặc tiếp tục dùng điểm tâm, không trả lời. Lòng cô cũng theo đó mà bồn chồn, nếu một chút tự do mà cũng không có, thế thì làm sao làm phóng viên đây? Gương mặt nhỏ nhắn trở nên ủy khuất buồn rầu.

"Đề tôi cân nhắc một chút." Triệu Húc Hàn đã ăn xong, chậm rãi đứng dậy nói một câu.

Kỳ Hi Nguyệt thụ sủng nhược kinh, vội vàng tươi cười gật đầu, "Cảm ơn Hàn ca, hôm nay tôi có thể đi làm chứ?"

Triệu Húc Hàn trầm giọng ừ một tiếng. Chỉ cần cô không đi trêu hoa ghẹo nguyệt, không làm những hành động vượt qua giới hạn của anh, anh cũng không muốn quản lý cô quá nhiều.

Hơn nữa, anh biết Kỳ Hi Nguyệt rất mạnh mẽ. Cô không muốn cho tất cả mọi người biết cô chính là đại tiểu thư của tập đoàn Kỳ Hải, tự mình thi vào đại học truyền thông, ra sức phấn đấu học khoa tin tức, sau đó đi làm phóng viên. Điều này đã cho thấy được Kỳ Hi Nguyệt là người có mục đích và lý tưởng, tuy rằng chính anh cũng không muốn cô làm phóng viên. Nhưng nếu cô thích, vậy anh cũng sẽ không ngăn cản. Ngoại trừ việc yêu thích đàn ông khác ngoài anh.

Kỳ Hi Nguyệt vui vẻ nên ăn điểm tâm rất nhanh. Cô nghĩ thầm nên nói chuyện thật hòa hợp với Đại ma vương. Thực ra anh ta cũng không quá hung dữ dọa người, thậm chí còn đề cô tự do đi làm, cũng thấu tình đạt lý.

Haha, hy vọng rằng anh ta có thể cho cô chuyển ra ngoài sống.

Chỉ là cái xưng hô Hàn ca này?

Kỳ Hi Nguyệt rung mình một cái, haiz, nếu anh ta muốn thì cô gọi thôi, dù sao như vậy với cô cũng không mất miếng thịt nào.

Một giờ sau, Kỳ Hi Nguyệt mặc đồ phóng viên đi vào cửa đài truyền hình. Nhưng sao cô lại cảm thấy bầu không khí không được đúng?

"Vương Nguyệt, cô còn dám về đây!" Trần Thanh nhìn thấy Kỳ Hi Nguyệt đi tới, khuôn mặt xanh mét, lớn tiếng đứng lên.

Vài đồng nghiệp đang làm việc cũng ngẩng đầu lên xem kịch vui.

Kỳ Hi Nguyệt buồn cười hỏi "Anh Trần, anh làm sao vậy? Tôi đã đắc tội anh khi nào?"

"Vương Nguyệt, cô còn dám giả bộ. Hôm trước cô đi cùng Ngô Phương Châu bàn về hiện trường, lúc đầu cô ở đó chẳng phải rất tốt sao? Cuối cùng lại chạy về, bỏ lại tôi khiến tin tức không thu thập được gì, tôi lại bị sếp khiển trách!" Trần Thanh nói.

Kỳ Hi Nguyệt cười lạnh: "Anh Trần, anh nói như thế là sai rồi. Tôi chỉ là đi giúp anh thôi. Tin tức trên mạng cũng là do tôi đăng, chẳng lẽ anh còn muốn tôi phải tăng ca để giúp anh ghi bản thảo tin tức phát trên TV sao?"

Kiếp trước vì công việc này mà Kỳ Hi Nguyệt luôn nom nớp lo sợ đi nịnh nọt mọi người, còn thêm Cố Du Du nói người mới phải học cách khiêm tốn, làm nhiều hơn nói. Cho nên cô mới ngây ngốc để Cố Du Du lợi dụng mà không biết rõ được sự tình.

Trần Thanh ngạc nhiên, không nghĩ rằng Kỳ Hi Nguyệt dám phản bác mình như thế. Trước kia còn lâu cô mới dám to tiếng nói chuyện cùng mình như vậy. Kỳ Hi Nguyệt này mới chỉ là thực tập sinh, lại ảo tưởng đủ lông đủ cánh rồi nên dám vênh vao với một người lão làng như anh ta ư? Hơn nữa còn là Phó chủ quản đó!

Mọi người lập tức biết chuyện gì xảy ra, xì xầm to nhỏ sau đó liền im lặng.

"Vương Nguyệt, đây là thái độ của cô? Dù sao tôi cũng là đàn anh của cô, là người mang cô ra ngoài học tập làm việc. Ngược lại, cô làm sai còn cố tình cãi!". Trần Thanh có chút mất mặt nên kiểm soát nói.

"Anh Trần, tối hôm qua tôi thực sự có việc bận. Chính anh lại là người soạn bản thảo tin tức, vậy cái này cũng không thể trách tôi được!". Kỳ Hi Nguyệt ngồi xuống sửa sang lại đồ đạc của mình.

"Cô, được, được, tốt lắm! Tôi vừa nói với sếp, sếp bảo tôi với cô phải cùng gánh trách nhiệm! Cho nên, cô không nhận không được!". Trần Thanh đem Lộc Hùng làm lá chắn.

"Tôi nhận trách nhiệm? Nhận như thế nào?" Kỳ Hi Nguyệt nhún mày.

"Sếp nói nếu không tìm được tin tức nóng hổi để thay thế, thì tiền lương tháng này sẽ bị trừ!". Trần Thanh nói. "Vì vậy cô lập tức đi tìm tin hot cho tôi!".

"Buồn cười! Vì sao tôi phải đi tìm? Lỗi là lỗi của anh, tại sao tôi lại phải chịu trách nhiệm? Anh Trần, tự anh đi tìm sếp mà nói đi!". Kỳ Hi Nguyệt không tin Trần Thanh, anh ta ba hoa nhiều chuyện, chẳng đáng tin cậy chút nào.

Trần Thanh này ngồi trên vị trí Phó chủ quản cũng chỉ do tuổi nghề dài mà thôi.

"Cô, cô đứng lại! Vương Nguyệt, cô dám đi?". Trần Thanh thấy Kỳ Hi Nguyệt bỏ đi mà không quay đầu lại, tức vô cùng, vội chạy tới văn phòng của Lộc Hùng, sau đó thở hồng hộc đuổi theo cô.

Bên trong khu làm việc lập tức ồn ào.

"Các cô nói thử xem, Vương Nguyệt sao lại dám có gan như vậy? Tính tình thay đổi sao?"

"Còn nữa, hôm nay tôi còn không thấy Cố Du Du đi làm. Chắc chắn hôm qua đã bại dưới tay Vương Nguyệt rồi!".

"Mới làm thực tập sinh thôi mà? Tính cách xấu như thế sao? Tôi nghĩ cô ta không muốn làm nên mới như vậy!"

"Đáng tiếc thật! Tôi thấy cô ấy rất có năng lực làm việc!"

"Đúng vậy, Vương Nguyệt này đi ra ngoài rất chịu khó, chăm chỉ làm việc!"

"Có năng lực thì được lợi gì chứ! Chẳng phải cô ta vẫn bị xa lánh, không một ai chịu giúp đỡ thôi".

Mọi người đều nghị luận to nhỏ. Nên biết ở đài truyền hình có rất nhiều vụ lùm xùm lục đục với nhau, không chỉ có nội bộ thôi đâu, còn có rất nhiều kẻ đối địch với đài truyền hình toàn dùng mấy chiêu rất độc ác, làm người ta khó lòng phòng bị.

"Nếu cô thực tập sinh này mà không có mấy kẻ tai to mặt lớn chống đỡ thì rất nhanh cũng sẽ bị đào thải thôi!" Mọi người nghĩ thầm.

"Suyt, Cố Du Du đến rồi, sắp có trò hay để nhìn đấy." Thang máy mở ra, Cố Du Du mang theo hai mắt gấu trúc xuất hiện trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thực tập sinh đấu tranh

Editor: Vi + Beta:

Về mặt Cổ Du Du u ám, nhìn về phía chỗ ngồi Kỳ Hi Nguyệt, thấy không có ai ở đó, mới thở ra một hơi nhẹ nhẹ.

"Vương Nguyệt đã đến phòng của ông chủ rồi." Anh Hâm hơi hả hê nói, sau đó còn cười lên, "Cổ Du Du, không phải là cô thua rồi chứ?"

"Anh Hâm, anh có ý gì, anh và con tiện nhân Vương Nguyệt kia cùng nhau ức hiếp tôi, bất kể thế nào đi chăng nữa tôi và anh cũng là đồng nghiệp với nhau hai năm rồi, anh cần gì phải vậy!" Trong lòng Cổ Du Du vốn đang bức bối, đúng lúc đem anh biến thành nơi trút giận.

Sắc mặt anh Hâm nhanh chóng lạnh xuống:"Cổ Du Du, còn không phải tại cô sống không tử tế sao? Người khác nói thì mình lại không cho, làm việc với nhau hai năm không phải cô đặc biệt chạy đến chỗ của tôi để vụng trộm mang tin tức đi sao, cô thật sự không biết xấu hổ à?"

"Anh đừng nói vậy!" Sắc mặt Cổ Du Du nhất thời đỏ lên.

"Được rồi, mỗi người nói ít một câu đi, chỗ này cũng không phải cái chợ." Anh Mập vội khuyên can, những người khác thấy vậy cũng khuyên vài câu.

Cổ Du Du trở lại chỗ ngồi của mình, ném mạnh túi lên bàn, rồi quay đầu nhìn về phía phòng làm việc của ông chủ..

Sau đó đột nhiên đứng lên, đi về phía văn phòng của ông chủ.

Mọi người ồn ào bàn xem Cổ Du Du rốt cuộc đang muốn làm cái gì?

Trong văn phòng của ông chủ Lộc Hùng, Trần Thanh tức giận nói: "Ông chủ, ông nhìn Vương Nguyệt xem, chỉ là thực tập sinh nhưng lá gan quả thật không nhỏ, ngay cả những người đi trước như chúng ta cũng dám lừa gạt."

"Anh Trần, anh nên chú ý lời nói của mình, tôi lừa gạt anh khi nào chứ? Tôi đã theo anh đến hiện trường phụ giúp, cũng đã giúp anh đăng hình lên trang web. Chẳng lẽ đến bản thảo tin tức mà anh cũng không muốn viết sao, bây giờ lại đi trách tôi! Mặc dù tôi chỉ là thực tập sinh, nhưng tôi cũng là con người! Ngày hôm qua tôi đã nói là tan ca có việc gấp, không giúp anh được, anh đừng có mà ép người quá đáng!"

Giọng nói Kỳ Hi Nguyệt đặc biệt rõ ràng, khí thế cũng không thua kém.

"Tôi đây có ý tốt giúp cô tích lũy kinh nghiệm, vậy mà cô còn không biết tốt xấu? Ông chủ, ông nhìn coi, người có tính tình ngạo mạn như thế, không biết kính trọng tiền bối, cấp trên cấp dưới cũng chẳng biết phân biệt, người như thế sao có thể trở thành nhà báo được!" Trần Thanh nói, cố ý không muốn cho Kỳ Hi Nguyệt chút thể diện.

Kỳ Hi Nguyệt nhếch mép nói: "Anh Trần, nếu muốn người ta kính trọng thì trước tiên anh phải có chỗ nào đáng để người ta kính trọng đã. Tháng này anh đã xuất bản mấy bài bản thảo rồi nhỉ? Còn không bằng một thực tập sinh như tôi."

Trần Thanh then quá hoá giận, trên mặt màu tím xanh trắng đan xen nhau, trừng mắt nhìn Kỳ Hi Nguyệt, thiếu chút nữa thì rút luôn mắt ra ngoài.

"Ông chủ, tôi nghĩ mình đến đây làm việc cho tốt để có thể trở thành một nhà báo thật sự. Chứ không phải để người khác sai khiến nói đến phải đến nói đi phải đi, còn phải mang tiếng xấu thay cho người ta. Tháng này tôi đảm bảo sẽ hoàn thành một bài bản thảo tin tức truyền hình, ba bài bản thảo Internet, để chứng minh thực lực của mình!"

Kỳ Hi Nguyệt đã sớm biết ông chủ này là người chỉ nhìn vào thành tích, không quan tâm đến điều nhỏ nhặt, vì vậy trước khi vào phòng, cô đã nghĩ ra chiều này.

Ông chủ Lộc Hùng người cũng như tên, thân hình to lớn hơn 100 kg, lúc không nói chuyện đúng là gương mặt hơi hung dữ, nhưng giọng nói có thể vang cả đài truyền hình Cảng Long.

Lộc Hùng khoanh tay trước ngực, ngồi trên ghế yên lặng nhìn Trần Thanh và Kỳ Hi Nguyệt cãi nhau ở giữa phòng.

"Được rồi! Vương Nguyệt. Nếu cô có thể tự hoàn thành mục tiêu và nhiệm vụ mà cô tự đề ra, thì sau này cô sẽ là nhân viên chính thức ở đây." Lộc Hùng nghe được Kỳ Hi Nguyệt đảm bảo như vậy thì mặt mày tươi cười nói.

Trần Thanh ngăn người ra, Lộc Hùng liếc anh nói: "Trần Thanh, mặc dù anh là Phó quản lý, nhưng thành tích của anh thực sự càng ngày càng kém. Lại không biết nắm lấy cơ hội tối hôm qua, anh kêu tôi nên nói như thế nào? Vương Nguyệt là thực tập sinh, sao anh lại đem tất cả mọi chuyện giao cho cô ấy làm được, anh không sợ cô ấy phạm lỗi?"

Sắc mặt Trần Thanh hơi vắn vẹo: "Ông chủ, cô ấy đã làm ba tháng, cả quá trình đều hiểu, rõ ràng là lười biếng."

Lộc Hùng nhíu mày, giọng điệu bất mãn nói: "Xem như là Vương Nguyệt lười biếng, nhưng so với anh năm nay làm tốt hơn rất nhiều, việc này anh xem nên nói như thế nào? Tháng này nếu anh không tìm được tin tức mới mẻ, mà chỉ ăn uống vui chơi, thì cái ghế quản lý anh không cần ngồi nữa. Tôi sẽ đem

tặng cho người có năng lực hơn còn anh lập tức đi đến phòng hồ sơ cho tôi!"

Trần Thanh nhất thời kinh ngạc, vẻ mặt vô cùng lúng túng. Thật ra anh cũng là vì có tư cách tiền bối, nên làm việc luôn chậm chạp. Nếu ông chủ không đưa việc cho anh làm, thì anh cũng không chủ động tìm tìn tức có giá trị.

Vương Nguyệt nhìn Lộc Hùng, quả nhiên là người có bản lĩnh, chuyện gì đều nhìn trong mắt, rất khôn khéo, đúng là xứng với cái ghế ông chủ.

Trần Thanh không dám oán hận Lộc Hùng, chỉ có thể yên lặng mà gặt đầu.

"Vương Nguyệt, tôi rất xem trọng cô. Cô quả thật là có tài làm phóng viên thiên phú, mặc dù hiện tại chỉ là thực tập sinh nhưng nếu hoàn thành tốt, tốt nghiệp xong trực tiếp đến đây lập tức sẽ được thăng chức, tăng lương!"

Lời động viên của Lộc Hùng trong nháy mắt đã khiến Kỳ Hi Nguyệt cảm động, lập tức gật đầu nói, "Sếp cứ yên tâm, tôi sẽ nỗ lực hết sức. Bây giờ tôi ra ngoài tiếp tục làm việc đây ạ."

Nói xong Vương Nguyệt liền rời đi, nhưng vừa mở cửa ra đã thấy Cố Du Du đang dựa sát người vào cửa, dường như còn chưa kịp tránh đi.

Kỳ Hi Nguyệt vừa thấy cô ta liền nở nụ cười, "Cố Du Du, cô đã biết Kỳ đại tiểu thư là ai chưa? Có bức ảnh nào của cô ấy để chuẩn bị cho tin tức nóng này chưa?"

Cố Du Du trừng mắt liếc Kỳ Hi Nguyệt đầy oán hận nhưng ngay sau đó trên mặt đã hiện lên dáng vẻ tươi tắn thường ngày, đi tới phía Lộc Hùng: "Sếp, tôi có lời này muốn nói!"

"Việc hôm nay cô cá cược với Kỳ Hi Nguyệt?" Giọng điệu của Lộc Hùng rất bình thản, nhưng trong ngành có biến động nhỏ nào, cũng đều chạy không thoát đôi mắt nhỏ tinh anh kia.

Cố Du Du liếc nhìn Kỳ Hi Nguyệt còn chưa chịu đi ra ngoài, cười mỉa: "Sếp, tôi và Tiểu Nguyệt chỉ đùa cho vui thôi, không phải trong công ty không cho phép cá cược sao?"

"Vi vậy chị đến đây để nói với sếp, vụ cá cược giữa chúng ta không tính phải không?" Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt cười ha ha, không biết xấu hổ là như thế nào. Chuyện này Cố Du Du có thể giải thích tốt hơn ai hết.

Cố Du Du cười khan nói: "Tiểu Nguyệt, quan hệ giữa hai chúng ta từ trước đến nay rất tốt, hà cớ gì phải khiến nó lâm vào bế tắc. Cá cược cũng không phải chuyện tốt, lại còn cá cược lớn như thế. Sếp, anh thấy có đúng không?"

"Tôi cảm thấy như thế cũng tốt, cá cược có thể thúc đẩy chị toàn tâm toàn lực đi tìm tin tức. Chỉ có điều chị không tìm được thôi, tôi thấy sếp rất tán thưởng những việc thế này." Kỳ Hi Nguyệt nhìn về hướng Lộc Hùng.

Ánh mắt Lộc Hùng nhìn Kỳ Hi Nguyệt, hẳn cũng thấy được thực tập sinh này đã thay đổi rất nhiều. Có lẽ vì bị ức hiếp quá lâu, rốt cuộc cũng biết đấu tranh chống lại.

Có điều hẳn đã quan sát thực tập sinh này ba tháng nay. Lúc trước tuy nơm nớp lo sợ, nịnh nọt cấp trên, nhưng làm việc lại vô cùng nỗ lực. Có người mới nhiệt tình, đôi lúc cũng hơi ngốc nghếch, nên thường bị những nhân viên lâu năm chiếm được lợi ích mà không hay biết.

Hiện tại có thể suy nghĩ thông suốt rồi. Nếu cô vẫn tiếp tục nỗ lực như vậy, có lẽ sẽ thật sự trở thành một con hắc mã của Bộ thông tin. So với những thực tập sinh mới, cô nhóc này ở phương diện nào cũng đều nhiệt tình hơn và rất có năng lực.

Nhân tài thế này tất nhiên cần phải bồi dưỡng, hơn nữa càng không thể để đối thủ cướp đi.

"Sếp, chúng tôi cá cược quá lớn, tận một tháng tiền lương đấy!" Cố Du Du không cam lòng.

"Cũng là do chính cô đồng ý cá cược. Bây giờ thua, cô nữa điểm sức sống cũng không có sao?" Lộc Hùng lạnh nhạt nói.

Cố Du Du vội vã lắc đầu nói: "Không, không phải. Vì thấy Tiểu Nguyệt còn là sinh viên, chúng ta không nên xúi giục em ấy cá cược. Đây là thói quen xấu, là sai trái!"

"Cũng được, xem như chúng ta không cá cược nữa. Ai nói qua mà không làm được, thế thì phải dập đầu xin lỗi! Chị thấy thế nào?" Kỳ Hi Nguyệt không quan tâm đến tiền.

Tuy tiền lương mỗi tháng là năm nghìn tệ, nhưng cô là Kỳ đại tiểu thư, trong thẻ không thiếu tiền. Chỉ là bình thường cô cũng không tiêu nhiều tiền, thế nên tiền lương mỗi tháng cũng đủ để cô dùng rồi.

Trong nháy mắt ánh mắt của Cố Du Du sáng lên. Ngay lập tức quỳ xuống đất dập đầu với Kỳ Hi Nguyệt một cái rồi nói: "Tiểu Nguyệt, chị thua rồi, xin lỗi em."

Lộc Hùng, Trần Thanh, cả Kỳ Hi Nguyệt ba người trực tiếp ngăn người.

Người phụ nữ này sao lại không có tiết tháo như thế. Nói quỳ liền quỳ nhưng nói muốn tiền của cô ta, thế thì chẳng khác nào lấy tính mạng của cô ta rồi,

đúng là hiếm thấy.

"Được rồi, Cố Du Du, chút tiền đó không thật đáng để cô đập đầu." Sếp Hùng không nhận được mà muốn buồn nôn.

Cố Du Du cười hi hi: "Đập đầu đổi được tiền cơ mà, nếu không có năm ngàn tệ, thế thì tháng này tôi không thể tiết kiệm tiền để sau này mua nhà rồi."

"...!" Ba người một lần nữa kinh ngạc.

Người phụ nữ này hoàn toàn chỉ nghĩ đến chuyện lừa tiền người khác, mà hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ bị mất tiền, thật sự phục cô ta rồi!

"Không có việc gì nữa thì đi ra ngoài cả đi." Lộc Hùng thấy trong người không khoẻ, trực tiếp nói lời tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ánh mặt trời nhỏ Liễu Đông

Editor: Vi + Beta: Nghi

Ba người vừa đi ra khỏi cửa phòng của Lộc Hùng, Cố Du Du đã hát cảm lên, cao giọng nói: "Vương Nguyệt, tôi đã xin lỗi rồi, chuyện này xem như kết thúc ở đây, đừng có mà đi nói nhăng nói cuội!"

"Cố Du Du, cô được lắm đấy." Trần Thanh khinh bỉ nhìn Cố Du Du, hình như đây là lần đầu tiên thấy người đàn bà này dơ bẩn như vậy, cũng nhờ có Kỷ Hi Nguyệt mới nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta.

Quả thực đáng sợ, đoán chắc là chỉ cần cho cô ta tiền, cái gì cô ta cũng sẽ làm.

Kỷ Hi Nguyệt nhủ mảy, nghĩ đến kiếp trước Cố Du Du bị Triệu Húc Hàn chinh đến tàn phế sau đó biến mất không thấy tăm hơi, cũng không làm phóng viên nữa, cô ta thay đổi như vậy, chắc chắn vẫn là đồng nghiệp của cô.

Có chút cảm giác bất an.

Trở lại văn phòng, tất cả mọi người đều tò mò nhìn ba người bọn họ, muốn biết một chút bất quá, nhưng nào có chuyện ba người bọn họ dễ dàng nói như vậy.

Kỷ Hi Nguyệt không phải là loại người sẽ chiếm tiện nghi của người khác, chỉ cần không gây khó dễ cô, cô cũng lười so đo, chỉ hi vọng sau này, hai người kia sẽ không gây sự với cô.

Trần Thanh tức muốn ghen hòng, một bụng tức giận đối với Kỷ Hi Nguyệt, bây giờ phải kiếm thêm thành tích, nếu không ngay cả cái chức chủ quản cũng không bảo vệ được.

Sau giờ trưa, Kỷ Hi Nguyệt vừa nhìn đồng hồ, sau đó nói ngay với anh Mập: "Anh Mập, hôm nay anh cùng em cộng tác à? Thế thì thuận tiện mời anh đi uống cà phê!" Trong văn phòng, Kỷ Hi Nguyệt chỉ có ấn tượng tốt với anh Mập.

Cô nhớ kỹ ngay ngày đầu tiên cô vào làm, bởi vì cách ăn mặc quái dị của mình, vẻ mặt của mọi người đều là khinh thường và thất vọng, chỉ có mỗi anh Mập thiện lương dặn dò giúp đỡ cô.

Nhưng anh Mập không phải là phóng viên chính thức, trong phòng chỉ làm mấy công việc vặt vãnh, tốt hơn thực tập sinh một chút, nhưng công việc lại rất linh tinh, cái gì cũng làm.

"Được." Anh Mập cười rộ lên.

"Không được! Anh Mập, chúng ta còn có việc phải đi ra ngoài, anh phải đến trợ giúp tôi." Trần Thanh lập tức lên tiếng.

Khuôn mặt tươi cười của anh Mập ngay lập tức cứng ngắc lại, Kỷ Hi Nguyệt nheo mắt lại, nhìn Trần Thanh.

Về mặt Trần Thanh rất đắc ý, giống như muốn trút giận, âm dương quái khí mà nói: "Không phải sếp bảo tôi phải tìm nhiều tin tức sao? Tôi gọi anh Mập đến hỗ trợ, còn cô tài giỏi như vậy rồi, tự đi một mình chắc cũng làm được mà nhỉ."

Trong nháy mắt, bầu không khí trong phòng làm việc lại đầy căng thẳng.

Đột nhiên Kỷ Hi Nguyệt cười cười nói: "Không sao đâu, anh Mập, khi nào về em đem cà phê qua giúp anh." Nói xong, cô cầm túi xách của mình rồi đi.

Bởi vì cô nhớ rõ sau buổi trưa trên cầu Giang Sơn sẽ xảy ra tai nạn giao thông, chết mất một mạng người và còn có rất nhiều người bị thương, cho nên cô muốn gọi anh Mậu đến hiện trường, nếu có thể, cô rất muốn ngăn cản bi kịch này xảy ra.

Khi đó, trong lòng cô vẫn tức giận Cố Du Du, nếu không phải tại cô ta tuôn ra chuyện cô là Kỹ đại tiểu thư, có lẽ cô cũng sẽ cướp được tin tức lớn này, kết quả còn bị bức đến mức mất đi công việc phóng viên.

Sau giờ trưa ngoài đường có chút nắng, Kỳ Hi Nguyệt không muốn ngồi xe taxi, mà cô lại là thực tập sinh, không thể đến lấy tin tức trước, nên không thể sử dụng xe của đài truyền hình.

Vì vậy dưới loại tình huống này, cô chỉ có thể tự đi bộ mà tìm tin tức.

Đi sang quán cafe đối diện đài truyền hình, mua một cốc Americano để nâng cao tinh thần, sau đó cầm IPAD bắt đầu tra bản đồ, quan sát xem vị trí của cầu Giang Sơn.

"Xin chào, cô có phải là phóng viên đài truyền hình Cảng Long không?" Một giọng nam vô cùng trong sáng vang lên bên cạnh Kỳ Hi Nguyệt.

Kỳ Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, đây là một chàng trai anh tuấn ấm áp như ánh mặt trời, cùng lắm chỉ hơn tuổi cô một chút, áo T-shirt kết hợp với quần jean, trên lưng có đeo balo, trước ngực còn đeo thẻ nhân viên.

Đây là phóng viên thực tập đài truyền hình Hương Thành Liễu Đông, trong nháy mắt Kỳ Hi Nguyệt mới nhận ra tên gia hỏa này đã nhìn thấy thẻ nhân viên của cô sau đó mới qua chào hỏi.

"Tôi là phóng viên thực tập đài truyền hình Hương Thành, rất hân hạnh được gặp cô, tôi là Liễu Đông." Chàng trai nở nụ cười rạng rỡ với Kỳ Hi Nguyệt, lộ ra cả chiếc răng nanh, nhưng nhìn chung vẫn cảm thấy vô cùng thân thiện.

Tuy rằng Kỳ Hi Nguyệt không muốn chú ý tới, nhưng người ta vừa lễ phép lại vừa nhiệt tình như vậy, cô cũng không thể giả vờ không cho người ta sĩ diện.

"Xin chào, tôi là Vương Nguyệt, đây....." Kỳ Hi Nguyệt giấu bản thảo xuống dưới người, cười cười: "Anh là phóng viên của đài truyền hình Hương Thành, sao lại đến chỗ của chúng tôi?"

Đài truyền hình Cảng Long và đài truyền hình Hương Thành là hai đài truyền hình lớn nhất của Cảng Thành, đã tồn tại từ rất lâu, và cũng luôn đối đầu nhau.

Liễu Đông ngồi đối diện cô cười cười nói: "Vì tôi thích mocha của quán cafe này."

"A? Chứ không phải là anh đang nhìn xem có chiếc xe nào ở Bộ thông tin của chúng tôi đi ra hay không hả?" Khoé miệng của Kỳ Hi Nguyệt câu lên một nụ cười khinh miệt, bởi vì lúc trước cô cũng từng đến đài truyền hình Hương Thành làm qua chuyện này, hơn nữa việc này còn do Cố Du Du dạy.

"Khụ khụ khụ, làm như thế với đối thủ thì không hay chút nào, tôi không hề có ác ý." Liễu Đông cười khổ đáp lời, "Làm phóng viên đã không phải là chuyện dễ dàng gì, làm thực tập sinh càng khó khăn hơn, tôi đã đi săn tin một tháng rồi, mà ngay cả một tin tức tốt cũng không có, haizzz."

Kỳ Hi Nguyệt nhún mày nói: "Thế mà anh còn có tâm tư ngồi đây nhâm nhi cà phê à? Anh nên biết muốn dựa vào tôi để có được tin tức là chuyện không thể."

"Đương nhiên tôi hiểu rõ, cũng không có cái suy nghĩ này, chỉ là tôi nhìn thấy đồng nghiệp, cũng cùng là thực tập sinh, nên cảm thấy đồng cảm với người cùng cảnh ngộ thôi." Liễu Đông lại thở dài, "Lúc này mà cô lại đến đây uống cà phê, chắc chắn công việc trong thời gian qua cũng không dễ dàng gì. Cô vào làm bao lâu rồi?"

"Ba tháng." Kỳ Hi Nguyệt không thể ngờ tên này lại có thể suy đoán như vậy.

"Thế à, làm sao có thể chứ? Cấp trên có ghé thăm không? Các tiền bối có xem thường cô không?" Liễu Đông như đang ỏi một ngụm nước đắng.

"Thật ngại quá, tôi còn có việc phải đi trước đây." Kỳ Hi Nguyệt nhìn vào đồng hồ, cô không thể lãng phí thời gian được, dường như cha cô còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng cô cũng không có thời gian tiếp.

Liễu Đông còn muốn nói thêm điều gì, nhưng nhìn Kỳ Hi Nguyệt dường như không muốn để ý đến hắn, hắn tự sờ sờ mặt của mình, nghĩ thầm nữ sinh rất thích gương mặt anh tuấn này của hắn, thế nhưng hôm nay cô gái trước mặt hắn một chút quan tâm cũng không có.

Xem ra cô gái này vừa xấu xí lại còn quái đản, khẩu vị không giống người bình thường, không thích kết bạn với người anh tuấn như hắn.

Có điều vừa rồi lưng cô đeo túi công tác, lại còn điều tra tin tức trên cầu Giang Sơn, bên đó xảy ra chuyện gì sao?

Nghĩ đến đây, Liễu Đông vội vàng đuổi theo, lập tức thấy Kỳ Hi Nguyệt cười xe đạp đi vào một cái ngõ nhỏ.

Hắn cũng nhanh chóng lấy xe đạp chạy theo sau, hắn vẫn nhớ rõ lời tiền bối đã dạy, nếu bản thân không tìm được tin tức, thì cứ đi theo dõi các phóng viên khác, cho dù không ăn được thịt nhưng ít nhất cũng có thể húp được ít nước.

Mặc dù cô gái kia chỉ là một thực tập sinh xấu xí, có điều cũng đã thực tập được ba tháng, nếu so sánh với hần thì cô cũng mạnh mẽ hơn một chút, bây giờ hần cũng chẳng có việc gì cần làm, đi theo nhìn một chút cũng hay.

Kỷ Hi Nguyệt hoàn toàn không biết Liễu Đông đi theo cô, dựa theo bản đồ hướng dẫn trên Baidu, mà đi đến cầu Giang Sơn.

Cô xem qua đồng hồ, bởi vì không nhớ rõ cụ thể thời gian xảy ra tai nạn giao thông, chỉ biết là xấp xỉ vào thời điểm này, cho nên cô chỉ có thể đợi, nếu cô báo cảnh sát chuyện này trước khi nó xảy ra, chắc chắn người ta sẽ cho rằng cô bị bệnh tâm thần mất.

Nhưng khi cô nhìn dòng xe như nước chảy trên cầu, trong lòng lại rất bối rối, những chuyện biết được từ trước thế này thật ra cũng chẳng có gì thú vị, đặc biệt là cô căn bản không thể làm được gì.

Liễu Đông đứng ở đằng sau Kỷ Hi Nguyệt hơn năm mươi thước, trông thấy Kỷ Hi Nguyệt ngơ ngác nhìn cầu Giang Sơn, cảm thấy có hơi kỳ quái, cái cầu kia có gì hay đâu mà nhìn.

Có điều hần cũng không rời đi, bởi vì hành động này của Kỷ Hi Nguyệt mặc kệ là có tin tức hay không có tin tức, hần đều cảm thấy có hơi hiếu kỳ, hần muốn biết rõ cô đến đây để làm gì?

Kỷ Hi Nguyệt nhìn một lát, rồi ngừng xe lại, sau đó lấy máy ảnh từ trong túi ra, trước dòng xe đông đúc trên cầu Giang Sơn chụp mấy tấm ảnh.

Sau đó cô đi đến trụ cầu râm mát, lấy IPAD ra bắt đầu điều tra các tư liệu được đưa tin về tai nạn giao thông.

Liễu Đông âm thầm quan sát cô hơn nửa giờ đồng hồ, cũng không thấy có động tĩnh gì thêm, nghĩ thầm chẳng lẽ cô chỉ đến đây để ghi chép loại chuyện nhảm chán như thế này sao?

Cái ngày chó gì thế này, thật lãng phí thời gian của hần.

Hất nhẹ cái mái tóc cắt ngang trán, hần tiêu sái quay đầu chiếc xe đạp, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh cực lớn 'Kít'.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tai nạn giao thông trên cầu Giang Sơn

Editor: Vi + Beta: Điều

Liễu Đông nhanh chóng quay lại, nhìn thấy trên cầu một chiếc xe buýt đang lao thẳng về phía xe chờ hàng. Cú va chạm khiến đầu xe chờ hàng bị bẹp. Trong khi đó chiếc xe buýt tiếp tục lái đâm vào lan can, chạy ra khỏi rìa của cây cầu.

Sự việc xảy ra đột ngột, nhất thời làm anh ta sợ đến ngây người, còn chưa kịp phản ứng thì Kỷ Hi Nguyệt đã gọi cho cảnh sát và xe cứu thương đến, rồi cô cũng nhanh chân chạy tới phía đó.

Liễu Đông bị dọa sợ không nhẹ, nhưng sau đó cũng nhanh chóng vượt qua hoảng sợ, thấy được tin tức này lớn như thế nào, nên anh ta cũng vội chạy đến đó. Vừa chạy vừa lấy máy ảnh của mình ra.

Chỉ là trong đầu anh ta có hơi hỗn loạn, rốt cuộc thực tập sinh Vương Nguyệt này làm sao biết được nơi này sẽ xảy ra tai nạn xe?

Việc này chắc chắn không phải trùng hợp! Cô đã liên tục tìm kiếm tài liệu của cầu Giang Sơn, vừa đọc vừa nghĩ sau một hồi lại lộ ra sợ hãi... Chuyện này đúng là đáng sợ mà!

Trên cầu Giang Sơn đang vô cùng hỗn loạn. Những chiếc xe va nhau tạo thành một chuỗi dài, rất nhiều người xuống xe của mình để tới cứu người, xung quanh đều là tiếng còi báo động và tiếng gào khóc! Tất cả như một vụ tai nạn thảm khốc thường thấy trong phim ảnh.

Sau khi tới nơi, Kỷ Hi Nguyệt lập tức chụp ảnh rồi gửi đến Bộ phận thông tin của Lộc Hùng. Lộc Hùng vốn đang xem tài liệu, vừa thấy tin nhắn của Kỷ Hi Nguyệt thì lập tức đứng dậy, vội cầm micro nói lớn:

"Tin tức nóng! Cầu Giang Sơn xảy ra tai nạn nghiêm trọng. Vương Nguyệt đang ở đó, mọi người mau tới trợ giúp!"

Trong phòng tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay lập tức xách ba lô chạy đến đó. Tuy là Vương Nguyệt gặp tai nạn xe nhưng nó có thể kéo ra rất nhiều chủ đề, bọn họ không muốn bỏ qua cơ hội này.

"Cứu người! Mau cứu người! Mọi người mau cứu người đi! Chỗ này còn có một người!" Kỷ Hi Nguyệt vốn muốn chụp nhiều ảnh một chút, nhưng nhìn

thấy ở chỗ ngồi cuối trên xe buýt còn có một người mặt đầy máu tươi đang hấp hối, chờ người cứu.

Cô chợt nhớ tới cô gái tên Trương Cẩm, người duy nhất chết trong tin tức trước đây. Sắc mặt Kỳ Hi Nguyệt hơi tái, vội nhét máy ảnh vào trong túi, rồi chạy tới.

Lúc này, hiện trường hết sức hỗn loạn. Trong xe liên tiếp có người bò ra ngoài, trên người ai cũng đều có máu, nhìn rất thảm.

"Vương Nguyệt đừng đi, rất nguy hiểm!" Liễu Đông đi đến, anh ta đã chụp được một số ảnh nhưng nhìn thấy Kỳ Hi Nguyệt đi vào trong xe cứu người, anh ta vội vàng ngăn cản.

Kỳ Hi Nguyệt quay đầu kinh ngạc nhìn Liễu Đông, nhưng bây giờ không phải lúc để cho cô suy nghĩ nên lập tức nói: "Mau tới giúp đỡ, cô ấy không chờ được nữa."

Khi câu nói này vừa ra khỏi miệng Kỳ Hi Nguyệt, hốc mắt đã đỏ lên.

"Xe buýt đang rỉ dầu đó, chút nữa sẽ phát nổ!" Liễu Đông vội la lên, anh thật không dám qua đó!

"Không đâu! Mau lên!" Kỳ Hi Nguyệt nhớ rõ vụ tai nạn lúc trước, xe không phát nổ, nhưng vì Trương Cẩm là người cuối cùng được cứu ra, mất máu quá nhiều mà chết... Vì vậy coi như cô không thể thay đổi được quá khứ, nhưng thật sự cô không muốn nhìn thấy có người ở trước mặt cô chết lần nữa.

Liễu Đông sững sờ, anh không biết Vương Nguyệt tại sao nói xe sẽ không nổ, nhưng nhìn cô dốc sức liều mạng cứu người khác, làm cho máu nóng trong đầu anh bị kích thích mà chạy tới. Anh từ cửa sổ xe lách vào, cùng Kỳ Hi Nguyệt lôi người phụ nữ đó ra.

Chỉ là chân người phụ nữ này đã bị mắc kẹt, đùi bị thương, rất nhiều máu tươi chảy ra, cũng không rõ là máu hay là thịt.

"Anh mau cởi áo ra!" Kỳ Hi Nguyệt nhìn Liễu Đông nói lớn. Trên mặt cô đã đầy nước mắt, cảnh tượng thảm thương này là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Tin tức báo chí vẫn không thể so được với hiện trường thật. Bây giờ cô sao có thể quan tâm tới việc tranh giành tin tức nữa, cô chỉ biết sinh mệnh này đang rất mong manh.

"Hả?" Liễu Đông không hiểu hỏi.

"Lấy áo của anh giúp cô ấy băng bó vết thương! Nếu không cô ấy sẽ bị mất rất nhiều máu!" Kỳ Hi Nguyệt mặc váy, không thể cởi ra được, nhưng Liễu Đông là đàn ông, cũng không cần chú ý việc nhỏ này.

Liễu Đông hiểu được, vội cởi áo ra. Kỳ Hi Nguyệt cẩn thận giúp cô ấy băng bó lại vết thương.

"Đừng lo lắng, sắp được ra khỏi đây rồi. Cô cố chịu đựng một lát." Kỳ Hi Nguyệt an ủi cô gái vì đau mà khóc nức nở, không nói nên lời.

Bên ngoài tiếng xe cảnh sát, xe cứu hỏa và xe cứu thương vang lên khắp nơi, có người bị thương. Kỳ Hi Nguyệt vội nói với Liễu Đông: "Anh mau đi gọi người đến giúp, cô ấy bị thương rất nặng."

"Còn cô thì sao?" Liễu Đông rất lo lắng, lỡ như xe đột nhiên nổ.

"Tôi ở đây với cô ấy. Anh mau đi đi!" Kỳ Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn Liễu Đông nói.

Liễu Đông nhìn vào mắt cô, đột nhiên phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bụi bặm xấu xí của Kỳ Hi Nguyệt đã biến mất, chỉ còn lại đôi mắt to sáng như sao đang sau mắt kính.

"Nhanh đi!" Kỳ Hi Nguyệt thấy Liễu Đông nhìn mình đến thất thần, lập tức gọi một tiếng. Lúc này Liễu Đông mới cuống quýt vội chạy ra ngoài kêu to. Kỳ Hi Nguyệt sờ sờ gương mặt mình, gọng mắt kính to màu đen vẫn còn, có lẽ vẫn chưa đến nỗi bị Liễu Đông phát hiện ra dung mạo thật.

Nhưng có điều, lúc này cô đâu thể quản nhiều đến vậy, nhìn bộ dạng Trương Cẩm vạn phần không khổ, bỗng nhiên cô cảm thấy rất hận chính mình. Bản thân cô biết rõ ràng có thể ngăn cản chuyện này xảy ra, dù cho có bị người khác xem như một kẻ điên, cũng tốt hơn là làm tổn thương nhiều người như vậy.

"Cảm ơn cô." Trương Cẩm bỗng dung mở miệng nói chuyện: "Tôi, tôi đã rất sợ."

"Đừng sợ, cô không sao rồi, cố gắng chịu đựng. Cô hãy suy nghĩ về gia đình, về những người mà cô yêu thương, nhất định phải tiếp tục kiên trì."

Kỳ Hi Nguyệt vừa an ủi vừa khóc, trong lòng vô cùng khó chịu. Nếu Trương Cẩm không may chết đi, cô sẽ có cảm giác mình không khác gì tên đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này.

Trương Cẩm cũng mặt đầm nước mắt, chậm rãi duỗi bàn tay đầm máu tới, ánh mắt nhìn vào tấm bảng tên trước ngực của Kỳ Hi Nguyệt nói: "Cô là phóng viên?"

Kỳ Hi Nguyệt vội vàng nắm chặt bàn tay Trương Cẩm như muốn truyền đi sức lực cho cô ấy: "Đúng, không sao đâu. Nhất định không sao đâu."

Trương Cẩm nhìn gương mặt khóc giàn giụa của Kỳ Hi Nguyệt so với mình còn thê thảm hơn, nét mặt cô hiện lên vẻ tươi cười: "Nếu tôi không chết, cô,

cô nhớ kỹ..." Còn chưa nói dứt câu, đầu Trương Cẩm đã nghiêng sang một bên, hôn mê.

"Trương Cẩm, Trương Cẩm! Cô tỉnh lại đi, đừng chết mà." Kỳ Hi Nguyệt hoảng hốt, không biết vừa rồi Trương Cẩm định nói gì, tưởng rằng Trương Cẩm đã chết rồi, nên cô bật khóc rất lớn.

Vào lúc này, nhân viên của đội phòng cháy chữa cháy đã đến, một người vội vàng sờ mạch đập và hơi thở của Trương Cẩm nói: "Cô ấy vẫn chưa chết. Tiểu thư, cô mau ra ngoài, trước tiên chúng tôi phải cura mở chỗ ngồi này."

"Được, được, được." Kỳ Hi Nguyệt sững sờ sau đó ngay lập tức gật đầu, rất nhanh đi ra ngoài. Liễu Đông kéo cô đến nhìn thấy gương mặt tràn đầy nước mắt của cô vội la lên: "Cô không sao chứ?"

"Không sao, không sao." Kỳ Hi Nguyệt vội nói vừa nhìn nhân viên cứu hoả cứu người, biểu cảm trên gương mặt nhỏ còn khó nhìn hơn lúc khóc.

"Cô ấy sẽ ổn thôi. May mà cô đã giúp cô ấy cầm máu." Liễu Đông chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, gặp chuyện lớn xảy ra trước mắt, đầu óc cũng trở nên chậm chạp, căn bản không suy xét được điều gì.

"Hi vọng cô ấy không sao." Kỳ Hi Nguyệt nói xong bỗng nhớ ra chuyện gì đó, lấy máy ảnh ra bắt đầu chụp hình tanh tách tanh tách.

Liễu Đông kinh ngạc, sau đó cũng nhanh chóng hành động, vội nói: "Vương Nguyệt, cô thật sự đúng là phóng viên!"

"Tôi vốn chính là phóng viên." Kỳ Hi Nguyệt trả lời một câu, sau đó là một màn quay phim chụp ảnh các nhân viên cứu hoả cứu Trương Cẩm, trong nháy mắt truyền tin tức này đi.

Khi Lộc Hùng nhìn thấy những bức ảnh này, thiếu chút nữa đã kích động đến chảy nước mắt. Quả nhiên hắn không nhìn lầm Vương Nguyệt, thực tập sinh này thật sự rất có tiền đồ. Nhanh như vậy đã nhận được những tấm ảnh tuyệt vời do cô chụp được. Đoán chừng đài truyền hình Hương Thành bên kia đều sẽ tức đến học máu.

Nhưng có điều, không quá năm phút đồng hồ sau, trang web chính thức của Hương Thành cũng đã đăng tải những bức ảnh cận cảnh và rõ ràng của vụ tai nạn xe hơi, phóng viên hiện trường là Liễu Đông.

"Chưa từng nghe qua người tên Liễu Đông này. Nhưng xem ra thực lực cũng không tệ." Lộc Hùng xem tin tức của đài truyền hình đối thủ, sờ sờ cằm lầm bầm nói.

Lúc Kỳ Hi Nguyệt qua về biệt thự cũng đã hơn mười giờ tối. Lúc này cô còn phải chạy đến bệnh viện để phỏng vấn những hành khách bị thương còn lại. Lại còn phải đợi đến khi nhận được tin tức Trương Cẩm thoát khỏi nguy hiểm, cô mới trở lại công ty viết bản thảo cho bản tin truyền hình. Sau khi bản tin truyền hình tám giờ phát xong, cô phải đối chiếu sửa chữa tư liệu cho tốt rồi mới an tâm ra về.

"Thiếu gia, Kỳ tiểu thư đã trở về." Vương Bá đi đến nói với Triệu Húc Hàn khi hắn đang xem tin tức trên Internet.

Triệu Húc Hàn lập tức đóng tin tức đang xem. Vừa rồi tin tức hắn đang xem chính là vụ tai nạn giao thông ngày hôm nay, hơn nữa hắn còn thấy phóng viên hiện trường là Vương Nguyệt.

"Hàn ca ca, tôi, tôi về rồi." Kỳ Hi Nguyệt thấy Triệu Húc Hàn, thì vô cùng lo sợ run rẩy, vội vàng đi qua cười nói: "Đêm nay đài truyền hình có chút việc, nên tôi về trễ một chút."

Triệu Húc Hàn nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt tuấn tú u ám, cả người tỏa ra hàn khí. Anh nhìn Kỳ Hi Nguyệt chật vật với bộ đồ xấu xí dính vết máu, tuy vậy ánh mắt cô vẫn rất nhiệt tình hướng tới công việc. Chẳng qua là khuôn mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi. Triệu Húc Hàn tỏa ra sát khí, lông mày bắt đầu nhăn lại.

"Xin lỗi, tôi, tôi sẽ đi tắm ngay!". Kỳ Hi Nguyệt biết Triệu Húc Hàn không thích nhìn bộ dạng nhếch nhác này của mình. Sắc mặt cô trắng bệch, vội vàng đi vào trong.

"Ăn cơm chưa?". Giọng nói Triệu Húc Hàn vang lên.

Kỳ Hi Nguyệt dừng bước, xoay người trả lời: "Tối, tôi ăn được một chút rồi." Thực ra, cô bận đến tối mặt tối mũi, làm gì còn thời gian mà ăn cơm.

"Ăn xong hãy đi tắm". Triệu Húc Hàn nói xong, hai tay để sau lưng đi ra phòng khách. Tiểu Ân đi đến, ghé vào lỗ tai anh thì thầm.

"Hà?!" Kỳ Hi Nguyệt rất ngạc nhiên. Sao Triệu Húc Hàn lại biết cô đang rất đói? Không nghĩ tới Đại ma vương này còn biết quan tâm người khác đấy.

Khi Vương Bá đưa cô tới nhà hàng dùng bữa, Kỳ Hi Nguyệt phát hiện Triệu Húc Hàn chờ mình tới ăn. Trên bàn toàn những món hợp khẩu vị của cô. Đáng tiếc công việc phóng viên của cô không thể quản lý được thời gian làm việc, có rất nhiều chuyện phải chạy đi kiểm tin. Cô lại làm Triệu Húc Hàn thất vọng rồi.

"Kỳ tiểu thư, từ lần sau mong cô về trước sáu giờ, hôm nay thiếu gia đã chờ cô từ ba giờ rồi." Vương Bá nói, giọng điệu mang chút oán giận.

"Vương Bá, tôi rất xin lỗi. Tối nay tôi có việc gấp, về sau tôi sẽ cố gắng trở về dùng bữa. Nhưng mà, Vương Bá à, Hàn ca ca rất rảnh sao? Anh ấy không có việc gì để làm ư?".

Kỷ Hi Nguyệt không hiểu rõ về Triệu Húc Hàn lắm, nên cũng không biết hằng ngày anh ta sẽ làm những việc gì. Nhưng mà tại sao lại có thể thừa thời gian mà quay về đây dùng cơm tối cùng cô chứ?

"Thiếu gia tuy bề bộn nhiều việc, nhưng ngại đối với Kỷ tiểu thư vô cùng tốt. Buổi tối thiếu gia sẽ từ chối mọi tiệc mời trước thời gian trở về". Vương Bá muốn cho Kỷ Hi Nguyệt biết vị trí của cô trong lòng thiếu gia. Tuy rằng Vương Bá cảm thấy Kỷ Hi Nguyệt không hề xứng đôi với thiếu gia một chút nào. Nhưng ông ta là cấp dưới, không có quyền quyết định. Điều duy nhất là nghe theo lời thiếu gia phân phó.

Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt lập tức nặng nề, cô nhớ lại kiếp trước, lúc ấy mình và Triệu Húc Hàn đối đầu, cô cũng có cảm giác lúc đó mình thật không có mặt nhìn người. Tuy rằng người đàn ông này cường thế lạnh lùng, nhưng những lúc mình gặp khó khăn bên ngoài, anh ta sẽ vụng trộm giúp cô xử lý tốt.

Nghĩ tới đây, Kỷ Hi Nguyệt không khỏi có chút xúc động. Bây giờ anh ta đối xử với mình còn tốt hơn kiếp trước, sự quan tâm ấy càng ngày càng nhiều.

Nhưng vì sao lại như vậy? Kỷ Hi Nguyệt cảm thấy vấn đề này nếu không hỏi Triệu Húc Hàn thì sẽ trở thành bí mật ngàn năm không lời giải thích.

"Vương Bá, tôi xin lỗi." Trong nội tâm Kỷ Hi Nguyệt có chút khó chịu. Kiếp trước, cô biết rằng thuộc hạ của Triệu Húc Hàn rất ghét cô. Nếu không phải Triệu Húc Hàn là chủ tử của bọn họ, e rằng cô đã bị bọn họ đâm chết không toàn thân rồi.

Vương Bá vừa định quay đi bỗng dừng thân thể cứng đờ. Ông ta ngạc nhiên xoay người lại nhìn Kỷ Hi Nguyệt.

"Vương Bá, lúc trước là tôi ngu ngốc, không hiểu chuyện. Về sau tôi sẽ sửa sai, thay đổi bản thân. Thực ra Hàn ca ca đối với tôi rất tốt. Lúc trước do tôi bị ma quỷ che mắt nên mới phụ lòng tốt của Hàn ca ca, đã làm các anh lo lắng rồi." Kỷ Hi Nguyệt thành khẩn xin lỗi.

Vương Bá không hiểu Kỷ Hi Nguyệt đang nghĩ gì. Ba năm trước, tuy Kỷ tiểu thư không tới nơi này thường xuyên, nhưng cứ mỗi lần tới là lại làm thiếu gia tức giận, quả thực là đại tiểu thư kiêu căng! Hôm nay vị tiểu thư kiêu căng này bỗng dừng thay đổi nhanh chóng làm ông có chút không tiếp thu được, hay là thiếu gia đã dùng biện pháp gì đó? Vương Bá kỳ quái nghĩ, chẳng lẽ phụ nữ bị người đàn ông nào ép buộc chiếm hữu thì sẽ chuyển biến thái độ, đối xử tốt với người đàn ông đó?

Kỷ Hi Nguyệt nhìn Vương Bá đi ra với vẻ mặt cứng ngắc, khóe miệng cô mỉm cười nghĩ, quả nhiên nếu mình ngoan ngoãn nghe lời Triệu Húc Hàn ở chung, thì tất cả mọi thứ đều thuận lợi.

Kỷ Hi Nguyệt sau khi ăn xong liền trở về phòng tắm, rửa mặt. Cô định sau khi tắm xong sẽ xuống nhà đối xử tốt với đại ma vương kia, kết quả vì quá mệt mỏi Kỷ Hi Nguyệt nằm luôn xuống giường ngủ thẳng tới hừng đông.

Cuối cùng xuống lầu, Kỷ Hi Nguyệt được Vương Bá thông báo Triệu Húc Hàn đã đi làm, để lại cho cô một bộ chìa khóa cùng thẻ: "Thiếu gia đã mua cho cô một căn nhà nhỏ ở nội thành, đồ đạc của cô cũng đã có người chuyển qua rồi. Đêm nay cô có thể ở đó".

Kỷ Hi Nguyệt ngạc nhiên, lập tức vui vẻ hỏi: "Triệu Húc Hàn đồng ý cho tôi chuyển ra ngoài ở!?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp lại Tàn Hạo

Editor: Vi + Beta: Điều

Vương Bá nhìn khuôn mặt trang điểm xấu xí của cô, nhíu mày nói: "Kỷ tiểu thư, chỉ cần cô vui vẻ ở chung với thiếu gia, thì làm gì có chuyện thiếu gia đối xử không tốt với cô!"

"Vâng vâng, Vương Bá, ông yên tâm, về sau cháu sẽ nghe lời, không bao giờ chống đối lại anh ấy." Kỷ Hi Nguyệt rất cảm động.

Tuy rằng 3 năm trước cô thường hay tìm đường chết, nhưng cũng may là thời gian học ở trường nhiều. Quan hệ giữa cô và Triệu Húc Hàn cũng không phải là tình sâu nghĩa nặng, cô còn có cơ hội thay đổi.

Vương Bá nhìn Kỷ Hi Nguyệt vui vẻ cầm chìa khóa cùng tờ giấy ghi địa chỉ căn nhà rồi đi, không khỏi chớp chớp mắt, nếu cô gái này có thể bớt giận và thiếu gia một chút, chắc hẳn thiếu gia sẽ cười nhiều hơn? Nhưng hình như từ lúc thiếu gia gặp Kỷ Hi Nguyệt chưa từng nở nụ cười.

Kỷ Hi Nguyệt đến công ty thì cũng đã là 10 giờ sáng.

"Tiểu Nguyệt, lão đại tìm cô." Kỷ Hi Nguyệt vừa đến văn phòng, anh Mặc đã vội vàng nói với cô. Kỷ Hi Nguyệt bỏ túi xuống đi về phía Lộ Hùng.

Lộ Hùng nhìn thấy Vương Nguyệt, khuôn mặt nấp nấp lập tức nở nụ cười tươi như hoa: "Tiểu Nguyệt, cô làm việc không tệ. Hôm qua lượt truy cập vào trang web đã vượt xa đài truyền hình Hương Thành. Tiền thưởng tháng này của cô không thể thiếu."

"Cảm ơn sếp nhiều. Chẳng qua đúng lúc tôi ở gần nơi xảy ra tai nạn." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng nói cảm ơn.

"À có chuyện này. Tai nạn giao thông dẫn đến rất nhiều đau thương mất mát. Cô có thể đến bệnh viện thăm phu nhân Trương Cẩm. Tôi thấy có rất nhiều người chú ý đến thương thế của cô ấy. Cô sắp xếp đi thăm một chút." Lộc Hùng nói.

Kỳ Hi Nguyệt gật đầu: "Vâng. Tôi vốn định buổi trưa đến thăm phu nhân Trương Cẩm." Cô cảm giác là do mình không ngăn cản được vụ tai nạn, dẫn đến nhiều người bị thương như vậy. Đó là trách nhiệm của cô.

Cũng may là không có người chết. Người lái xe đâm phải cũng may mắn còn sống. Cảnh sát đã tra ra tài xế lái xe đang trong tình trạng say rượu, chắc chắn phải trả giá trước pháp luật. Kiếp trước Kỳ Hi Nguyệt không đưa tin tình hình vụ tai nạn, vì vậy lần này không biết rõ sự việc phía sau sẽ phát triển thế nào.

Giữa trưa, Kỳ Hi Nguyệt đi tới bệnh viện. Vừa bước vào quầy tạp hóa muốn mua bó hoa tươi lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Khi cô vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán thấm đẫm, chảy về kính sọc. Kỳ Hi Nguyệt có cảm giác hai chân của mình như nặng cả ngàn cân, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn người đàn ông đang mua hoa phía trước.

Người đàn ông này là Tần Hạo. Có thể nói là tuổi trẻ tài cao, tuần tú lịch sự. Bao giờ cũng lộ vẻ mỉm cười thân thiết trên khuôn mặt anh tuấn, rất được phái nữ yêu thích.

Mà Kỳ Hi Nguyệt sợ hãi anh ta như thế, bởi vì kiếp trước, cô bị người đàn ông ra vẻ đạo mạo này đẩy từ lầu hai mươi tám xuống. Đến trước khi chết, cô mới biết được đây là đồ mặt người dạ thú, khẩu Phật tâm xà. Đến giờ hồi tưởng lại, sau khi anh ta tháo gọng kính xuống, đôi mắt thật ra vẫn luôn âm u, thâm trầm.

Giờ phút này, Kỳ Hi Nguyệt đối mặt với hung thủ giết hại mình, cô cảm thấy sợ hãi. Cô thật sự không có cách nào thân nhiên tiếp nhận. Đến bây giờ cũng không nghĩ sẽ gặp mặt anh ta sớm như vậy. Kiếp trước, lần đầu tiên gặp Tần Hạo vẫn còn đến hai năm sau, vào bữa tiệc sinh nhật hai mươi ba tuổi của cô.

Sau khi Tần Hạo mua một bó hoa tươi thì bước ra phía cửa. Hai chân Kỳ Hi Nguyệt vẫn còn mềm nhũn, không cách nào di chuyển. Nhìn thấy Tần Hạo cười tủm tỉm đi ra ngoài, cô ngoài hoảng sợ, chỉ có thể cúi đầu xuống. Bởi vì bây giờ cô không đủ can đảm nhìn vào đôi mắt âm độc của người đàn ông này.

Tần Hạo nhìn thoáng qua bên người cô. Kỳ Hi Nguyệt như cảm nhận được người đàn ông này còn nhìn về phía cô. Điều đó khiến cô thấy buồn nôn giống như bị rắn độc cắn một cái.

"Tiểu thư, cô muốn mua gì sao?" Trong cửa hàng, người bán hàng thấy Kỳ Hi Nguyệt đứng im ở cửa ra vào không khỏi cau mày, có lẽ là cô có tình đứng trước cửa ra vào cản trở việc buôn bán của họ đây mà.

Lúc này Kỳ Hi Nguyệt mới tỉnh táo lại, vội quay đầu nhìn phía sau, thấy không còn bóng dáng của Tần Hạo nữa, cô thở phào nhẹ nhõm, đẩy cặp kính đen trên mũi lên, đi vào mua một bó hoa tươi. Vì mới gặp phải kẻ thù nên tâm trạng Kỳ Hi Nguyệt không tốt lắm. Bây giờ trong đầu cô rất rối. Cô còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với tên súc sinh này. Cô sống lại lần nữa đem quá khứ thay đổi. Cuộc sống dĩ nhiên sẽ khác rất nhiều so với trước. Việc này làm cô nhất thời không biết phải xử lý như thế nào.

Vào trong bệnh viện, Kỳ Hi Nguyệt đi theo hành lang, cố gắng bắt mình phải bình tĩnh lại. Bây giờ cô căn bản không cần phải sợ Tần Hạo, hán còn chưa biết cô là ai, chưa biết cô chính là Kỳ đại tiểu thư, Kỳ Hi Nguyệt.

Hít thở thật sâu, Kỳ Hi Nguyệt đi đến phòng bệnh của Trương Cẩm. Vừa mở cửa ra, cô còn chưa kịp bước vào thì đã nghe từ bên trong phòng một giọng nói truyền tới khiến cô lần nữa phải dừng bước. Bởi vì giọng nói đó không phải của ai khác mà chính là Tần Hạo. Cho dù cô có thành quỷ cũng có thể nhận ra được tiếng của tên súc sinh đó. Nhưng tại sao hắn lại đến gặp Trương Cẩm?

"Tần tổng, túi của tôi thật sự đã mất. Có lẽ là những tài liệu ấy cũng sẽ không còn." Trương Cẩm có chút suy yếu và kinh hoàng nói.

Chồng Trương Cẩm cũng lên tiếng: "Tần tổng, lúc vợ tôi được cứu ra đã hôn mê. Sao có thể còn nghĩ đến chuyện khác. Nhặt về được cái mạng đã là may mắn rồi."

Tần Hạo ừ một tiếng: "Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt. Không cần phải lo lắng công việc."

"Dạ. Vậy cảm ơn Tần tổng." Vợ chồng Trương Cẩm nói lời cảm ơn.

Tần Hạo nhanh chóng chào tạm biệt hai người rồi đi. Kỳ Hi Nguyệt vội trốn vào phòng bệnh bên cạnh, làm cho người trong phòng tưởng cô là bệnh nhân tâm thần.

Kỳ Hi Nguyệt nhìn từ cửa sổ nhỏ trên cửa, thấy Tần Hạo vẫn chưa rời khỏi mà đi về phía lối thoát hiểm. Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt căng thẳng, nhưng cô cảm thấy tên súc sinh Tần Hạo này nhất định có vấn đề, nên cô cũng lên đi theo.

Nhìn vào ô cửa nhỏ trên cửa thoát hiểm thì thấy Tần Hạo đang đứng trên cầu thang gọi điện thoại.

"Trương Cẩm nói túi của cô ta đã bị mất. Anh mau tìm người điều tra xem, nhất định phải tìm được túi của cô ta!" Tần Hạo giọng điệu sắc bén nói.

Kỷ Hi Nguyệt nhủ thầm. Túi của Trương Cẩm ngày hôm qua cô có thấy. Lúc ấy nó đặt ở dưới bên trái cô ấy, là một cái túi da màu đen. Sau đó cô cũng không để ý tới. Nhưng mà bây giờ thấy Tần Hạo đối với túi của Trương Cẩm xem trọng như vậy, lẽ nào trong túi đó có bí mật gì sao?

"Ừ, phải nhanh chóng tìm được. Tránh để đêm dài lắm mộng." Tần Hạo lạnh lùng nói.

Kỷ Hi Nguyệt vội vàng né đi chỗ khác. Tần Hạo mở cửa ra ngoài, đi lướt qua cô. Tim Kỷ Hi Nguyệt suýt nữa rớt ra, cô lại có tật giật mình rồi. Chỉ là lúc Tần Hạo đi đến cửa thang máy, hắn đột nhiên quay người nhìn về phía Kỷ Hi Nguyệt. Trái tim Kỷ Hi Nguyệt thiếu chút nữa ngừng đập, theo phản xạ cô lập tức mở cửa một phòng bệnh đi vào. Tại sao Tần Hạo lại quay đầu nhìn cô, chẳng lẽ anh phát hiện ra cái gì sao?

"Tiểu thư, cô đến thăm ai sao?" Trong phòng bệnh một bệnh nhân quen biết thấy Kỷ Hi Nguyệt ôm hoa tươi mà đứng yên ở cửa, có ý tốt hỏi.

"A, a, tôi vào nhầm phòng rồi" Kỷ Hi Nguyệt vội đi ra, nhìn vào giữa thang máy bên kia, cũng may Tần Hạo không còn ở đó nữa.

Kỷ Hi Nguyệt im lặng thật lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối. Bây giờ thật sự không nghĩ được chuyện gì. Cô lắc lắc đầu, sau đó đi đến phòng bệnh của Trương Cẩm.

"Vương Nguyệt, sao cô lại đến đây?" Trương Cẩm thấy Kỷ Hi Nguyệt đến vô cùng vui vẻ: "Ông xã, cô ấy chính là phóng viên đã cứu em đó. Nếu không có cô ấy, em đã sớm mất mạng rồi."

Kỷ Hi Nguyệt lập tức tươi cười nói: "Chị Trương khách sáo rồi. Chị phúc lớn mạng lớn. Hôm nay chắc đã đỡ hơn nhiều rồi phải không?"

"Chỉ có chân là đau. Những cái khác chỉ là trầy xước nhỏ." Trương Cẩm vui vẻ nhìn Kỷ Hi Nguyệt, đối với cô mà nói, gương mặt Kỷ Hi Nguyệt nhìn xấu xí, nhưng cô nhìn cô ấy lại giống như thiên thần xinh đẹp vậy.

"Vương tiểu thư, cô ngồi đi." Chồng Trương Cẩm lịch sự nói: "Hai người nói chuyện, tôi ra ngoài mua ít đồ."

Sau khi Kỷ Hi Nguyệt ngồi xuống lập tức hỏi: "Chị Trương, vừa rồi tôi thấy có một người đàn ông đi ra, là người của công ty sao?"

Trương Cẩm ngăn người sau đó mỉm cười: "Em nói Tần tổng ư? Cái người cao cao gầy gầy, rất anh tuấn?"

Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt hơi buồn nôn. Nếu không biết bản chất thật của tên Tần Hạo kia, thì chắc chắn cô cũng cảm thấy như vậy. Nhưng hiện tại thì cô thật sự đã thấy buồn nôn đến tận xương tủy rồi.

Nhưng cô vẫn gật đầu: "Đúng, tôi cảm thấy mình đã từng gặp qua rồi. Chỉ là quên mất đã nhìn thấy ở đâu thôi."

"Đó là phó giám đốc công ty chị, tên là Tần Hạo." Trương Cẩm nói tiếp: "Đúng rồi, chị làm việc ở tập đoàn Kỷ Hải, là tổng thanh tra tài vụ của bất động sản Kỷ Tinh".

"Tập đoàn Kỷ Hải?" Kỷ Hi Nguyệt thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Vô không hề biết Tần Hạo chính là phó tổng giám đốc ở công ty con của bố mình.

Thời điểm lần đầu tiên cô biết Tần Hạo, hắn là tổng giám đốc của công ty bất động sản Tần Hưng. Tuổi trẻ tài cao, lúc ấy hắn ba mươi hai tuổi, như thế thì bây giờ hắn mới ba mươi tuổi thôi.

"Đúng thế, em nên biết bất động sản Kỷ Tinh chính là công ty con của tập đoàn Kỷ Hải." Trương Cẩm cười nói.

Kỷ Hi Nguyệt gật đầu: "Đương nhiên em biết. Ở Cảng Thành này, tập đoàn Kỷ Hải cũng có thể xem là một tập đoàn lớn. À đúng rồi, chị Trương, cái túi ở trên xe ngày hôm qua là của chị sao?"

Giờ phút này trong lòng cô vô cùng lo sợ. Những thay đổi sau này hơi lệch ra khỏi quỹ đạo tưởng tượng của cô rồi.

"Ồi! Em thấy được cái túi của chị sao? Chính là cái màu đen ấy!" Trương Cẩm vội vàng nói.

"Em thấy. Có điều em không cầm. Hắn là nhân viên cứu hỏa hoặc là cảnh sát đã mang đi rồi. Nên trong có đồ quan trọng sao? Em giúp chị tìm về." Kỷ Hi Nguyệt khách sáo nói.

"Thật sao? Thế thì tốt quá, em nhất định tìm giúp chị nhé. Bên trong túi có bản báo cáo tài vụ của bất động sản Kỷ Tinh. Chị còn chưa kịp chỉnh sửa lại, Tần Tổng đang cần gấp." Trương Cẩm nhủ thầm nói.

"Nếu không tìm thấy thì không sao chứ? Có thể làm một bản khác mà." Kỷ Hi Nguyệt cố tình nói.

Trương Cẩm sửng sốt, sắc mặt thay đổi đến kì lạ, lập tức nhìn qua cửa phòng, rồi nói khẽ với Kỷ Hi Nguyệt: "Tiểu Nguyệt, cái đó không bỏ được. Bản báo cáo tài vụ hình như có chút vấn đề. Mặc dù chị không xem kĩ, nhưng đại khái cũng đã nhìn lướt qua. Các thông số có phần chênh lệch lớn."

Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt có hơi căng thẳng. Chẳng trách Tần Hạo khẩn trương như vậy. Xem ra nhất định có ẩn tình bên trong.

Cô thầm nhớ đến hai năm sau lần đầu gặp gỡ Tần Hạo. Lúc ấy hắn đã là tổng giám đốc bất động sản Tần Hưng, tại sao lại nhảy ra làm một mình, thu xếp

nguồn tài chính ở đâu? Không lẽ cái tên chết tiệt này tham ô tiền của bố cô?

"Chị Trương thật lợi hại, nhìn qua mà đã biết." Kỳ Hi Nguyệt giả vờ ngưỡng mộ.

Trương Cẩm lắc đầu: "Lợi hại ở đâu chứ. Là trước kia tổng thanh tra tài vụ cố ý cho chị xem đấy."

Đang nói chuyện bỗng âm thanh của cô ấy nhỏ lại, khẩn trương nói: "Tiểu Nguyệt, không nói gạt em, chị cũng không muốn làm. Chị nghe nói tổng thanh tra tài vụ lúc trước hình như đã mất tích".

"Cái gì!" Trong phút chốc sắc mặt của Kỳ Hi Nguyệt đã tái xanh. Sau lưng vì bị dọa mà đổ một mảng mồ hôi lạnh.

Lúc Kỳ Hi Nguyệt đi ra từ bệnh viện, cả người cô choáng váng, kích động nghiêm trọng. Nhưng rất nhanh sau đó cô liền phấn khởi đứng lên, bản thân muốn thay đổi quá khứ. Như vậy nếu Tần Hạo tham ô, cô phải tìm được chứng cứ thì mới có thể "tiền" hán vào tù bóc lột.

Cô hoàn toàn tin rằng tên tổng thanh tra tài vụ mất tích kia rất có khả năng đã bị Tần Hạo giết người diệt khẩu rồi. Tên súc sinh này không có gì là không làm được!

Kỳ Hi Nguyệt quay lại công ti bắt đầu xem lại ảnh chụp và video ngày hôm qua cô đã ghi lại. Rốt cuộc cũng thấy được túi của Trương Cẩm đã bị một người mặc đồ và đội mũ đen mang đi. Hơn nữa nhiều tấm hình còn cho thấy, sau khi người đàn ông cầm được cái túi đã ngay lập tức cười chiếc mô tô ở hiện trường rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Triệu Húc Hàn gọi điện

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỳ Hi Nguyệt càng nhìn càng cảm thấy không đúng. Người đàn ông áo đen này như là đã tính toán trước để lấy túi của Trương Cẩm. Bởi vì sau khi Trương Cẩm được cứu ra ngoài, hiện trường rất hỗn loạn, người đàn ông kia lại cẩn thận ngồi lên xe cầm túi rồi đi. Từ đầu đến cuối hắn ta đều không ngẩng đầu lên, không hoảng hốt mà lại rất ung dung. Vì vậy thiết bị giám sát trong xe và trên cầu đều không quay được mặt của hắn ta.

Kỳ Hi Nguyệt biết tài liệu tai nạn xe mà cô đang giữ là rõ nhất. Còn có Liễu Đông, không biết Liễu Đông có chụp lại được khuôn mặt của người đàn ông áo đen kia không?

Đương nhiên còn có một số ghi chép liên quan đến hiện trường tai nạn xe.

"Vương Nguyệt, cô đang làm gì đó?!" Về mặt Trần Thanh giận dữ vì nhìn thấy trên bàn Kỳ Hi Nguyệt là ảnh chụp rải rác khắp nơi, mà còn có vài tấm ở trên bàn của hắn ta nữa.

Kỳ Hi Nguyệt không ngẩng đầu nói: "Tôi đang tìm tài liệu."

"Tai nạn xe đã qua rồi, tìm tài liệu gì nữa chứ! Còn không mau dọn dẹp, chút nữa sẽ có người mới đến!" Trần Thanh nghiêm khắc nói.

"Người mới?" Kỳ Hi Nguyệt cuối cùng nghe lọt được một câu, ngẩng đầu nhìn Trần Thanh: "Vẫn tuyển người sao?"

"Cô cho rằng chỉ có mình cô là được rồi à?" Trần Thanh khinh bỉ nhìn cô.

Kỳ Hi Nguyệt nhủ mày, quay đầu không để ý tới anh nữa nhưng vẫn dọn dẹp lại bàn làm việc, thầm nghĩ nhất định phải tìm được cái túi màu đen của Trương Cẩm.

Đột nhiên, tiếng tin nhắn điện thoại vang lên. Kỳ Hi Nguyệt cũng không có thời gian để ý, một hồi lâu sau, tiếng tin nhắn lại vang lên lần nữa.

Cô bất đắc dĩ lấy điện thoại ra xem, lúc này mới phát hiện thì ra là tin nhắn của Triệu Húc Hàn. Cô sợ tới mức suýt nữa làm rơi điện thoại xuống đất. Cô nhìn đồng hồ, không khỏi than thở lần này chết chắc, đã sắp 5 giờ rồi.

Nhưng mà không sao, hôm nay cô muốn về nhà trọ mới ở. Khoảng cách đến đài truyền hình cũng không xa lắm, đi mười phút là đến, nhưng Triệu Húc Hàn tìm cô làm gì chứ?

Mở tin nhắn ra xem, tin nhắn thứ nhất của Triệu Húc Hàn là: "Sau khi tan việc thì trở về nhà trọ."

Chỉ có mấy chữ ngắn gọn nhưng Kỳ Hi Nguyệt lại cảm giác được đây là giọng điệu ra lệnh của anh.

Tin nhắn thứ hai là: “Được?”

Chỉ có một chữ.

Kỷ Hi Nguyệt vội trả lời: "Xin lỗi, lúc nãy tôi bận, tan sở sẽ lập tức trở về."

Thấy bên kia không trả lời lại, Kỷ Hi Nguyệt thở phào một hơi. Thầm nghĩ cô không nên quá ham mê công việc mà quên mất người đàn ông này.

Vừa đúng năm giờ, Kỷ Hi Nguyệt lập tức trở về. Chẳng qua là cô đem tất cả tài liệu cất vào trong túi xách, chuẩn bị về nhà phân tích vụ tai nạn xe vừa rồi.

"Vương Nguyệt, cô định tan làm sao?" Trần Thanh rất kinh ngạc nhìn Kỷ Hi Nguyệt.

"Đã hết giờ làm rồi mà? Vì sao không cho tan làm chứ? Tôi còn có việc quan trọng!" Về mặt Kỷ Hi Nguyệt kinh ngạc.

"Không phải là đã nói cho cô biết chút nữa sẽ có người mới đến rồi sao? Ông chủ nói muốn giới thiệu cho mọi người biết. Cô đây là không đem lời của ông chủ để vào mắt sao?" Trần Thanh coi như phục cô rồi.

Kỷ Hi Nguyệt thật sự đối với cái tên này không thể nhìn được nữa, đứng lên nói thẳng: "Anh Trần, anh rảnh rồi làm sao? Suốt ngày trách mắng tôi? Sao không chịu đi tìm một chút tin tức đi? Coi chừng đến lúc nào đó vị trí Phó quản lý cũng không giữ được!" Nói xong cô thản nhiên bước đi.

Trong phòng làm việc, mọi người mặt đối mặt nhìn nhau, sắc mặt khiếp sợ.

"Mẹ nó! Tiểu Nguyệt quá ngạo mạn rồi!"

"Cô ấy có tư cách đó mà. Tính cả tin tức vụ tai nạn xe thì thành tích của cô ấy trong ba tháng qua là đứng đầu của ngành rồi!"

"Đúng vậy, nhưng thực tập sinh mà kiêu ngạo như thế cũng không tốt lắm đâu."

"Người ta có bản lĩnh thì kiêu ngạo, nếu như ông chủ để mắt cô ấy thì đối thủ của Hương Thành sẽ lập tức tuyển cô ấy vào làm, anh có tin không?"

"Nói cũng phải, cái ngành này chính là nhìn vào thành tích đấy."

"Nhưng mà với tính cách như vậy, sớm muộn gì cũng bị thua thiệt."

"Dù sao cô ấy vẫn là thực tập sinh, tuổi còn nhỏ, có chút cá tính, từ từ rồi cũng sẽ tốt thôi."

Mọi người nhỏ giọng bàn tán. Sắc mặt Trần Thanh đen xám lại, nếu ánh mắt có thể giết người thì nhất định Kỷ Hi Nguyệt đã chết mấy lần rồi!

"Anh Trần, đến đây!" Cổ Du Du nhìn Trần Thanh, vội vàng kêu anh ra ngoài. Trần Thanh nheo mắt lại, lập tức đi theo Cổ Du Du đến phòng uống nước.

Mọi người ngầm hiểu lẫn nhau. Nhìn hai người này là biết rõ ràng muốn cùng nhau hợp tác đối phó Vương Nguyệt, nhưng mà bọn họ vẫn nên tự giữ mình thì hơn, nói nhiều sai nhiều.

Trước khi Kỷ Nguyệt Hi tới căn hộ, cô cũng biết Triệu Húc Hàn vì mình nên tìm được căn hộ không chèn vào đâu, nơi đây được gọi là khu dân cư cao cấp: Tiểu khu Phong Nhã.

Cách đài truyền hình Cảng Thành không xa. Trước kia cũng có rất nhiều đại minh tinh cũng chọn nơi này, ngôi sao của đài truyền hình Cảng Long cũng thuê trong tòa nhà D ở đây.

Tiểu khu là được quản lý khép kín hoàn toàn, bên trong tổng cộng có bốn tòa nhà cao tầng, phân bố ở bốn góc, không can thiệp chuyện của nhau. Điều kiện mặc dù không bằng biệt thự ở lưng núi của Triệu Húc Hàn, nhưng cũng là cây xanh bóng mát, cảnh xuân tươi đẹp. Ở giữa bốn tòa nhà có một nhà khách lớn, nhà hàng và hồ bơi đều đáp ứng đầy đủ các tiện nghi giải trí.

Cô cầm chìa khóa đi tới tòa nhà A, căn nhà cô ở cuối cùng tầng 30. Kỷ Nguyệt Hi khước miệng giật giật một cái. Cho dù cô có sống một mình hay không, ở kiểu nhà sang chảnh như vậy, tiền thuê nhà chắc chắn không phải là rẻ. Ngưng mà Kỷ đại tiểu thư cô cũng không phải không đủ tiền mua nó.

Mở cửa. Một cơn gió sáng ngời đơn giản thổi vào mặt. Bên trong toàn bộ đều là màu trắng theo phong cách nông thôn, Kỷ Nguyệt Hi lập tức thích thú.

"Hahaha, cuối cùng cũng có thể sống một mình!" Kỷ Nguyệt Hi ném chiếc túi lên tủ giày ở cửa, và cả người lao tới chiếc ghế sofa lớn trong phòng khách.

Ngay khi cô đang hạnh phúc lăn trên ghế sofa, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Cô vội vàng ngẩng mặt lên liền thấy trên cầu thang tầng trên, một người đàn ông đẹp trai đứng đó.

"Triệu Húc Hàn, anh làm tôi sợ muốn chết!" Kỷ Nguyệt Hi thực sự sợ hãi, không nghĩ tới Triệu Húc Hàn một mình ở đây, có vẻ như vừa mới từ trên tầng đi xuống.

Triệu Húc Hàn không nói gì cả, khuôn mặt vô cùng lãnh đạm đi xuống.

Kỷ Nguyệt Hi vội vàng khôn khéo nói: "Xin lỗi anh, tôi không biết anh đang ở đây. Đột nhiên thấy có người, thực sự sẽ có chút hoảng sợ không phải sao? Anh, anh ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, tôi gọi đồ ăn bên ngoài được không?"

Sắc mặt Triệu Húc Hàn thay đổi, mày rậm nhíu lại nói: "Ngày thường em đều ăn đồ ăn bên ngoài?"

"Ah, không, không. Tôi ăn đồ ăn ở công ti, chỉ thỉnh thoảng ăn đồ ăn bên ngoài mà thôi." Kỷ Nguyệt Hi nói nhanh, nghĩ rằng anh chàng này không phải là đau lòng cho mình chứ?

Triệu Húc Hàn nhìn cô một cái rồi nói: "Đi rửa mặt thay quần áo, phòng của em là căn thứ hai tầng trên."

Kỷ Nguyệt Hi sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức gào khóc. Nhất định anh không thích bộ dạng này của mình.

Sau khi lên lầu, Kỷ Nguyệt Hi khiếp sợ lần nữa, tầng lầu này lớn đến bất ngờ. Không nói đến mặt trên có bốn căn phòng, còn có một ban công lớn lộ ra khỏi nóc nhà.

Cô nhanh chóng liếc nhìn ban công được chia nhỏ, bao quanh một vòng chậu cây màu xanh, ở một góc còn có máy chạy bộ và các dụng cụ tập thể thao khác.

Kỷ Nguyệt Hi trong đầu nghĩ phòng này tại sao giống như đã từng có người ở. Vì sao mấy loại đồ như vậy cũng đầy đủ hết. Chỉ trong một ngày, Triệu Húc Hàn không thể nào giải quyết hết vấn đề này một cách nhanh chóng.

Nhưng mà tại sao lại là hoa lan? Con mẹ nó, đây không phải là nhà riêng của Triệu Húc Hàn trong thành phố chứ? Đây chẳng lẽ là chạy ra khỏi miệng cộp, lại nhảy vào trong miệng sói?

Mở phòng thứ hai, trong phòng rất đơn giản và sạch sẽ, so với phòng của cô ở biệt thự trên núi không khác nhau lắm. Kỷ Nguyệt Hi cười khổ, cô càng khẳng định chỗ này chính là nhà riêng của Triệu Húc Hàn.

Ai, xem ra đây đều là số mạng!

Người đàn ông này chưa sẵn sàng để cho mình được tự do. Nhưng mà so với biệt thự kia, cô ở chỗ này tự do hơn nhiều.

Trên giường lớn để một chiếc váy dài màu trắng, dưới giường để một hộp giày. Cô mở ra xem, là một đôi giày cao gót màu trắng nằm trên châu.

Kỷ Nguyệt Hi sững sờ. Đây là lễ phục cho dạ tiệc. Triệu Húc Hàn có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Có tôi ở đây, đừng sợ

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỷ Hi Nguyệt nhanh chóng rửa mặt, thay lễ phục dạ hội thành một bộ trang phục đơn giản. Lộ ra bờ vai trắng như tuyết, mịn như ngọc, dường như tỏa ra ánh sáng, làm cho người khác không kiềm nổi xúc động muốn cắn một ngụm. Mái tóc vừa dài vừa đen lượn sóng xoã trên vai, nhìn cô vừa thấy thanh thuần lại vừa xinh đẹp.

Gương mặt nhỏ nhắn không son không phấn, đôi mắt to trong veo như nước, đôi môi nhỏ đỏ hồng. Cô gái trong gương thật không khác gì một báu vật trời ban. Kỷ Hi Nguyệt chep miệng, đây có lẽ chính là lý do Triệu Húc Hàn thích cô.

Dấu sao cô cũng chính là một đại mỹ nhân. Chỉ cần sửa soạn lại một chút thì cô vẫn chói mắt hơn so với những minh tinh kia nhiều.

Bởi vì thời trung học cô không ít lần bị lưu manh quấy rối, thế nên cô phải tự che dấu đi gương mặt của mình. Đương nhiên không giống như cách trang điểm xấu xí để làm phóng viên như hiện tại, nhưng tuyệt đối không tính là xinh đẹp.

Mắt kính đen nhất định phải có, chỉ có điều không vừa dày vừa nặng như bây giờ. Tóc dài gọn sóng được quấn lên gọn gàng, sau đó trang điểm trên mặt một ít tàn nhan. Nhìn qua không khác gì những nữ sinh bình thường.

Kỷ Hi Nguyệt xuống lầu thấy Triệu Húc Hàn đang ưu nhã ngồi trên ghế sofa xem điện thoại. Nghe được âm thanh của gày cao gót, anh ngẩng đầu lên. Kỷ Hi Nguyệt thấy trong đôi mắt sâu thẳm kia ánh lên một tia u ám, nhưng rất nhanh trở nên bình thản.

"Hàn ca ca, chúng ta sẽ đi đâu?" Kỷ Hi Nguyệt có chút lúng túng nói. Dù sao cô với hắn cũng chưa chính thức cùng nhau đi ra ngoài lần nào.

"Đi đến khu nhà cũ tổ tiên của anh để lại." Khuôn mặt tuần tú đã giãn ra trong nháy mắt lại đông cứng lại.

"À!" Kỳ Hi Nguyệt giật mình, kiếp trước cô chưa từng đến khu nhà cũ của Triệu gia. Vì sao lần này lại dứt khoát đi như thế, khiến cho cô thật sự vội vàng không chuẩn bị kịp.

"Không cần khăn trang, cha tôi muốn gặp em một lát." Triệu Húc Hàn vừa nói vừa đi ra: "Đi thôi, phải đến trước bữa tối."

"Hàn ca ca, em, em, chuyện này..." Kỳ Hi Nguyệt không biết nói ra sao, nhưng thấy Triệu Húc Hàn ra cửa, cô không thể không theo sau.

Cửa mở ra liền thấy Vô Cốt điểm lệ khí chất lạnh lùng, một thân y phục đen ôm sát người, mái tóc mượt mà được buộc đuôi ngựa, khiến Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy người phụ nữ này nhất định là sát thủ.

"Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong. Lễ vật cũng đã sắp xếp ổn thỏa." Vô Cốt cung kính nói, ánh mắt lúc lướt qua Kỳ Hi Nguyệt, có chút kinh ngạc nhưng lập tức khôi phục lại thần sắc lạnh như băng.

Kỳ Hi Nguyệt trầm nghĩ quả nhiên chủ nhân như thế nào thì sẽ có người dưới trướng y như thế. Tiểu Ân, Vô Cốt còn có lão Khôi. Cô biết rõ đó là ba đại tâm phúc của Triệu Húc Hàn. Ba người này lúc nào cũng lạnh như băng, Tiểu Ân thì có vẻ tốt hơn một chút, nhưng Vô Cốt và lão Khôi thì chẳng khác gì cương thi vừa bò ra khỏi quan tài. Kỳ Hi Nguyệt có chút hiểu kì rồi cuộc Triệu Húc Hàn tìm được ba thủ hạ này ở đâu?

"Ừ." Triệu Húc Hàn không nhìn Vô Cốt, đi luôn về phía thang máy. Kỳ Hi Nguyệt đuổi kịp, quay sang cười mỉm với Vô Cốt một cái, nhưng Vô Cốt không có bất kì phản ứng nào, dường như xem cô như không tồn tại.

Đến bãi đỗ xe, lập tức thấy Tiểu Ân đang đứng trước cửa xe của một cỗ xe Rolls - Royce. Thấy bọn họ tới, hắn liền mở cửa xe đằng sau ra. Tiểu Ân liếc nhìn Kỳ Hi Nguyệt, trong ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Dáng vẻ đầy trí thức và lễ nghĩa của Kỳ Hi Nguyệt như thế, thật sự rất ít khi xuất hiện. Cứ xem như lúc trước cách ăn mặc bị ép buộc, nhưng sắc mặt của cô luôn tề chỉnh đến cực điểm, không giống như hôm nay cô thấy hắn liền gật đầu híp mắt cười.

Người phụ nữ này không giống như trước đây. Tối hôm đó, rốt cuộc lão đại đã làm gì với cô ta? Giữa nam và nữ dù xảy ra loại chuyện kia, thì mọi chuyện cũng không có sự thay đổi lớn như vậy, chẳng lẽ lão đại đã cho cô rơi vào Mê Hồn Thuật rồi hay sao?

Tiểu Ân không nhịn được cười một cái. Nhưng khi vừa thấy gương mặt lạnh như núi băng của tiểu sư muội Vô Cốt, hắn lập tức run một chút, tranh thủ thời gian quay về ghế lái.

Triệu Húc Hàn lên xe, Kỳ Hi Nguyệt ngồi bên cạnh anh, không còn chỗ cho Vô Cốt nên cô ta liền quay lên ngồi ở ghế phụ bên cạnh ghế lái.

"Hàn ca ca, sao em lại phải đến khu nhà cũ, em, em hơi sợ." Kỳ Hi Nguyệt lộ vẻ lo lắng. Trước đây cô từng nghe Triệu Vân Sâm nói qua, cha của Triệu Húc Hàn là một nhân vật tương đối lợi hại.

Triệu Húc Hàn đột nhiên đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ trên đùi cô, không nhìn cô nói: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

"Cha anh đột nhiên sao lại muốn thấy em?" Kỳ Hi Nguyệt giật mình.

Cô cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài của anh, cảm giác giống như đang thưởng thức một bức tranh. Tay của đàn ông sao lại đẹp mắt đến như vậy. Khi anh nắm lấy tay cô khiến cô không còn cảm giác lạnh lẽo nữa. Lòng bàn tay tràn đầy ấm áp, làm cho tâm trạng khẩn trương của cô bắt đầu thả lỏng.

"Bởi vì ông ấy yêu cầu tôi phải đưa người phụ nữ của mình đến." Triệu Húc Hàn trả lời ngắn gọn.

Toàn thân Kỳ Hi Nguyệt chết lặng. Cô lập tức hiểu rằng, mình chính là tấm bia đỡ đạn cho anh. Kỳ Hi Nguyệt bối rối. Cô không biết trả lời ra sao. Xem ra, chắc chắn Triệu lão gia sẽ không thích anh ta, bởi vì chính anh ta đã giúp Triệu Húc Hàn chọn trúng cô.

"Tại sao lại im lặng?" Triệu Húc Hàn quay đầu nhìn Kỳ Hi Nguyệt.

Kỳ Hi Nguyệt cười mỉa một cái nói: "Em, em không biết nói cái gì. Triệu lão gia biết sự xuất hiện của em ư?"

"Cứ nói đi." Triệu Húc Hàn vẫn nhìn cô như trước.

Kỳ Hi Nguyệt lắc đầu. Cô thực sự rất sợ hãi khi bị Triệu Húc Hàn nhìn chăm chăm như vậy. Trong nội tâm nhận ra sự trấn áp chiếm hữu của anh ở kiếp trước đã để lại sự sợ hãi sâu sắc trong cô.

"Triệu Vân Sâm nói, em là nữ nhân của anh ta." Triệu Húc Hàn nháy mắt trở nên lạnh lùng, toàn bộ nhiệt độ trong xe dường như giảm xuống thành âm độ.

Kỳ Hi Nguyệt giật mình run lên, vội vàng nói: "Không phải, không phải em!"

"Thật không?" Triệu Húc Hàn lộ ra chút thâm sâu khó dò.

Kỳ Hi Nguyệt khóc không ra nước mắt. Lúc trước cô liều mạng nói mình là bạn gái Triệu Vân Sâm, nhưng hiện tại cô thực sự không nghĩ như thế. Dù sao cô cũng đã thay đổi rồi. Những hành động lúc trước của cô với Triệu Húc Hàn, chỉ sợ đã làm anh thương tâm đi.

"Khụ khụ, đêm hôm ấy, anh thực sự không biết sao?" Kỳ Hi Nguyệt vội vàng cho thấy cõi lòng. Ý tứ của những lời này là lần đầu tiên không phải là hấn cầm đi sao?

Triệu Húc Hàn kinh ngạc, hơi thở lạnh băng lập tức tản ra. Anh vỗ vỗ lên tay cô rồi cầm áo choàng phủ lên người cô. Kỳ Hi Nguyệt toàn thân cứng ngắc, cô không dám nhìn loạn đi đâu, trong mũi đều là hơi thở lạnh lẽo của Triệu Húc Hàn.

Bỗng nhiên, điện thoại của Tiểu Ân vang lên. Anh ta vừa nhắc máy liền truyền đến âm thanh rất lớn.

"Tiểu Ân, sao các cậu còn chưa tới? Chẳng lẽ người phụ nữ kia đáng giá đến vậy sao!"

"Triệu Nhất gia, chúng tôi đã trên đường rồi. Còn mười phút nữa là đến." Tiểu Ân rất chính thức trả lời.

"Hừ! Lại để cho tất cả mọi người phải đợi cô ta. Người phụ nữ này quả là thiếu phép tắc!" Triệu Nhất gia mắng xong liền cúp điện thoại.

Kỳ Hi Nguyệt nghe được rất rõ ràng. Thật ra trên xe bốn người đều có thể nghe rất rõ.

"Là cha của Triệu Vân Sâm." Triệu Húc Hàn nói với Kỳ Hi Nguyệt

Kỳ Hi Nguyệt chỉ có thể ồ một tiếng. Triệu Húc Hàn tiếp tục nói: "Tôi có hai anh trai, Triệu Nhất gia là cha của Triệu Vân Sâm còn Triệu Nhị gia là anh hai tôi, quanh năm ở nước ngoài."

"Ồ, vậy anh là Triệu Tam gia?" Kỳ Hi Nguyệt thuận miệng nói.

Triệu Húc Hàn nhìn cô, khoe miệng hung hăng khẽ run rẩy một chút, nói: "Người khác đều gọi tôi là Hàn thiếu. Em gọi Tam gia là quá già rồi."

Kỳ Hi Nguyệt khuôn mặt tuấn tú xấu hổ của anh, đột nhiên trong lòng cảm giác không sợ nữa, thực ra anh cũng không tệ lắm.

"Đúng vậy, Kỳ tiểu thư, thiếu gia chỉ lớn hơn Vân Sâm thiếu gia có 6 tuổi thôi. Gọi là Tam gia quá già rồi." Tiểu Ân cười nói.

Kỳ Hi Nguyệt gật đầu mỉm cười nói: "Nói cũng phải."

"Không đề cập tới Triệu Vân Sâm sẽ chết sao?" Âm thanh Vô Cốt lạnh lùng vang lên, ngầm chỉ trích Tiểu Ân.

Tiểu Ân trong nháy mắt lúng túng nói: "Tôi đây chỉ muốn nói, thiếu gia chúng ta tuổi trẻ tài cao. Kỳ tiểu thư đừng hiểu lầm."

"Tài xé, chuyện của chủ tử không cần tới anh phải giải thích đâu!" Vô Cốt tựa như một cái gai nhím. Cô ấy sẽ ghim chặt Tiểu Ân đến khi nào anh ta không mở miệng được thì thôi.

Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy bầu không khí có chút ngưng trọng. Nhưng thực ra ba người đều rất thoải mái, giống như đây chỉ là câu chuyện thường ngày. Chỉ có cô là không hòa hợp với bọn họ mà thôi. Bản thân cô còn chưa hiểu rõ Triệu Húc Hàn. Nếu như muốn cùng anh sống chung, từ nay về sau phải cố gắng để ý tới Triệu Húc Hàn mới được.

Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy Triệu Húc Hàn cũng không thật sự đáng sợ, khi trước tất cả đều là do cô luôn muốn trốn thoát.

Cô có hiểu lầm quá lớn với anh.

Xe rẽ sang một con đường mờ tối, hai bên đều là hàng cây, đèn đường cũng không có mấy cái, cảm giác có chút tĩnh mịch, nguy hiểm.

Kỳ Hi Nguyệt không thấy rõ bên ngoài, cũng không có ấn tượng gì với nơi này, Cảng Thành mà vẫn còn nơi như vậy sao?

Đi không lâu, hai hàng cây cũng dần biến mất, thay vào đó là hồ nước, cảm giác như xe đang đi trên mặt nước vậy.

"Đây là nơi giáp ranh giữa Cảng Thành và Đài Châu, hồ nước này là gọi là Giới Hà, nhà cũ của nhà họ Triệu nằm ở mảnh đất nhỏ giữa hồ." Triệu Húc Hàn nhìn về mặt kính ngác Kỳ Hi Nguyệt, giải thích.

"Ồ, thì ra đây chính là Giới Hà." Kỳ Hi Nguyệt nhớ lại, Giới Hà là một nơi không lớn lắm, dân số thưa thớt, có thể nói là vắng tanh, khu nhà gần nhất cũng phải đi 1km mới đến.

Tại sao Triệu Gia lại phải ở đây chứ?

Quá thần bí và cổ quái.

Chỉ là cô nhớ tới việc Triệu Gia là một gia tộc thần bí, tập đoàn Triệu thị còn lớn hơn rất nhiều so với tập đoàn Kỳ Hải, tất cả sẽ không còn kì lạ nữa.

"Nhà cũ Triệu thị đã có từ hơn 200 năm rồi." Triệu Húc Hàn nói với cô.

"Oa, đây không phải trở thành danh lam thắng cảnh lịch sử đó chứ?" Lần đầu tiên Kỳ Hi Nguyệt được nghe Triệu Húc Hàn nói về chuyện của nhà họ

Triệu.

Khỏe miệng Triệu Húc Hàn giật giật: "Nhà cũ sẽ không ngừng đổi mới, hơn nữa nơi đây vẫn có người ở."

"Vậy gia chủ Triệu gia đều ở đây sao?" Kỷ Hi Nguyệt cảm giác có chút sợ sệt.

Triệu Húc Hàn không nói gì, khi xe dừng lại rồi mới nói: "Còn sớm." Coi như đó là câu trả lời với cô.

Tiểu Ân cùng Vô Cốt xuống xe rồi bước sang hai bên mở cửa, Kỷ Hi Nguyệt vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy một kiến trúc đình viện cổ xưa dưới ánh đèn mờ tối.

Đậm phong cách cổ xưa, cổng sắt được chạm khắc tinh xảo vắt đầy tường vôi, khó có thể nhìn rõ tình huống bên trong.

"Gia chủ, ngài đến rồi." Một người đàn ông trung niên bước ra, mỉm cười chào hỏi.

"Ừ." Triệu Húc Hàn đáp một tiếng, kéo tay Kỷ Hi Nguyệt đang mơ màng đi vào. "Vị này là quản gia ở đây, chú Phong."

"Chào chú Phong." Kỷ Hi Nguyệt sững sốt, cúi đầu nhìn bàn tay bị Triệu Húc Hàn nắm lấy, trong lòng run rẩy, chẳng qua cô không được phép suy nghĩ nhiều, vội phản ứng lại rồi cười chào hỏi.

"Chào Kỷ tiểu thư, mời vào trong, lão gia cùng Nhất gia đều đang đợi ngài." Chú Phong nói xong nhanh chóng dẫn đường.

Tiểu Ân cùng Vô Cốt không nói một lời, chỉ là yên tĩnh đi sau bọn họ, cổng sắt tự động đóng lại.

Kỷ Hi Nguyệt biết rõ nhà cũ Triệu gia rất lớn, có thể lớn hơn cái biệt thự lưng chừng núi kia, ít nhất là cái nhà này vô cùng lợi hại, cho cô cảm giác như đang đi vào nhà thờ vậy.

Mà ở hai bên là ba người mặc đồ đen, biểu cảm lạnh lùng không khác gì Tiểu Ân Vô Cốt, khiến cho Kỷ Hi Nguyệt cảm giác giống như bảo vệ an ninh vậy.

Dáng người bọn họ đều rất cường tráng, ánh mắt không hề nhìn ngang dọc, như đã được huấn luyện chuyên nghiệp vậy.

Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt run lẩy bẩy, cô tưởng mình đang bước vào một tổ chức hắc đạo nào đó.

Triệu gia quả nhiên quá thần bí, hơn nữa có thể tồn tại hơn hai trăm năm, người ngoài không biết quá nhiều về bọn họ, có thể nói rõ là bọn họ có quyền lực rất lớn để phong tỏa tin tức.

Đi vào phòng khách nhà chính, Kỷ Hi Nguyệt còn chưa kịp nhìn, một giọng nói dừ dằn vang lên.

"Em ba, tốc độ này là tốc độ ốc sên sao? Lão gia chờ đến đói bụng rồi, Kỷ đại tiểu thư, chào mừng cô đại giá."

Trước mặt Kỷ Hi Nguyệt là một người đàn ông chừng bốn mươi, năm mươi tuổi. Dáng dấp không tệ, tay chống một cây quai trượng, người này lại là người tàn phế.

"Anh cả, là em có chuyện chậm trễ, không liên quan đến Kỷ Hi Nguyệt". Triệu Húc Hàn cau mày nói với người đàn ông.

Kỷ Hi Nguyệt lúc này mới biết, người đàn ông này là anh họ của Triệu Húc Hàn, bố của Triệu Văn Sâm. Ông gọi là Triệu Nhất gia Triệu Hằng Sinh.

"Ồi chào, chú ba thế này là thương hoa tiếc ngọc à? Kỷ đại tiểu thư thật là có phúc, để cho thiếu gia của Triệu gia nhìn trúng. Sau này xem như là hưởng không xong vinh hoa phú quý." Triệu Nhất gia dường như không muốn buông tha Kỷ Hi Nguyệt.

Kỷ Nguyệt Hi từ trong lòng đã không thích người đàn ông trước mặt! Cô cho rằng người đàn ông ba mươi tám tuổi này, chân cà nhấc, tâm lý rõ là có thiếu sót, không nhìn người khác bằng ánh mắt tốt.

"Triệu Nhất gia, nhà tôi mặc dù không bằng nhà họ Triệu, nhưng tập đoàn Kỷ Hải cũng không phải là kém cỏi. Cha tôi vẫn có thể cho tôi vinh hoa phú quý". Kỷ Nguyệt Hi chỉ có thể nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Triệu Húc Hàn quay đầu nhìn cô một cái, không thể ngờ tới cô gái này có thể kiên cường như vậy. Ba năm trước cô đối nghịch với mình như thế nào, tính cách của cô hiển nhiên không ai rõ bằng. Ngay cả anh cũng không sợ, còn có thể sợ anh cả của anh hay sao?

"Nhìn xem, tính cách vị tiểu thư này không vừa chút nào." Triệu Nhất gia ngạc nhiên đứng lên: "Xem ra tin đồn bên ngoài không phải là giả. Cha, cha nhìn xem! Đây chính là người phụ nữ mà chú ba thích."

Kỷ Nguyệt Hi nhìn về phía bên trái lập tức thấy một người đàn ông tóc trắng từ từ đi ra. Đi theo bên cạnh là một cụ già rất gầy, nhưng cụ có vẻ gân cốt rất tốt, đôi mắt rất sắc bén, nhìn qua không phải là kiểu người dễ đụng vào.

"Khụ khụ khụ." Triệu Tịch lão gia ho khan vài tiếng, mắt nhìn sang Kỷ Hi Nguyệt.

Kỷ Hi Nguyệt rất căng thẳng, dù sao đây là lần đầu tiên nhìn thấy lão gia chủ của Triệu gia. Người này trong truyền thuyết thần bí khó lường, không gì có thể làm khó được người đứng đầu Triệu gia.

"Cha, đây là Kỷ Hi Nguyệt." Triệu Húc Hàn kéo Kỷ Nguyệt Hi tới.

"Con chào cha." Kỷ Hi Nguyệt không biết nên xưng hô thế nào, đành phải bắt chước theo Triệu Húc Hàn, như vậy sẽ hợp lý hơn.

Đáp lại cô cũng chỉ có không khí im lặng. Triệu lão gia đi lướt qua trước mặt hai người, ngồi lên vị trí chủ tọa trong đại sảnh.

Kỷ Nguyệt Hi có chút lúng túng, nhưng vì lo sợ nên không dám lên tiếng. Trên tay bỗng nhiên đau đớn, Kỷ Hi Nguyệt thiếu chút nữa kêu lên. Cô nhìn sang Triệu Húc Hàn thấy vẻ mặt Triệu Húc Hàn hết sức nghiêm trọng, làm trong lòng cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Ở nơi này để ăn cơm chiều, chính là Hồng Môn Yến. Bỗng nhiên hai bên có bốn người đi ra, tất cả quần áo giống nhau, nét mặt không chút cảm xúc.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn Kỷ Hi Nguyệt. Cô cảm thấy mình giống như một mâm thức ăn trên bàn, vừa giống như con khi bị nhốt vào lồng cho người ta quan sát. Cảm giác này giống như ngồi trên bàn chông.

May mà Triệu Húc Hàn luôn luôn nắm tay cô. Người đàn ông mà ngày trước cô thường hay trốn tránh, giờ phút này lại cho cô một sự an tâm to lớn. Cô cảm thấy chỉ cần đứng ở bên cạnh anh, mình sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Lúc này Triệu Húc Hàn cả người lạnh như băng. Ánh mắt nhìn thẳng bố mình. Cả người giống như thanh kiếm sắp rút ra khỏi vỏ, không có ai dám chạm đến sự sắc bén của anh.

"Kỷ tiểu thư, mấy vị này đều là lão gia và thiếu gia thuộc dòng trưởng của nhà họ Triệu." Phong thúc đột nhiên đi tới bên người Kỷ Nguyệt Hi, giới thiệu cho cô bốn người đàn ông vừa mới đi ra.

Kỷ Nguyệt Hi thật ra cũng rất tò mò, Triệu gia chẳng lẽ không có phụ nữ sao? Hay là địa vị của phụ nữ thật ra quá thấp.

Kỷ Hi Nguyệt lễ phép chào hỏi, cảm thấy những người này hình như chưa từng xuất hiện. Cho dù cô đã tham gia không ít cuộc gặp gỡ của tầng lớp thượng lưu, cũng chưa từng thấy bốn người này.

Người Triệu gia ngoại trừ Triệu Húc Hàn và Triệu Vân Sâm có quan hệ chú cháu mà cô biết, còn lại cô không nhận ra người nào hết.

"Cha, có thể dùng bữa được chưa? Con đói rồi!" Triệu Húc Hàn đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người đều sững sờ, Kỷ Hi Nguyệt lại muốn bật cười.

"Được rồi. Mọi người cũng đừng vây quanh Kỷ tiểu thư nữa. Ăn cơm đi." Triệu lão gia cuối cùng cũng đứng lên, một đám người bước đến lối đi phía bên phải.

"Cha, cha xem chú ba kia. Đây không phải là đang bảo vệ cô gái này sao?" Triệu Nhất gia đi theo bên cạnh Triệu lão gia.

Ông Triệu liếc đứa con trai lớn này của mình một cái, tức giận nói: "Không bảo vệ người con gái của mình, chẳng lẽ lại đi bảo vệ cái đứa đàn ông lớn đầu như con?"

"Phụt! Haha!" Kỷ Hi Nguyệt nhất thời nhịn không được, bật cười.

Lúc đầu cảm thấy ông Triệu quá nghiêm túc, chắc chắn sẽ không thích cô, không nghĩ tới câu nói này của lão nhân gia thật sự rất đáng yêu. Mọi người quay sang nhìn cô một lần nữa, Kỷ Hi Nguyệt mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu xuống.

Một đám người đi vào phòng ăn. Triệu Húc Hàn và cô là hai người cuối cùng.

Phòng ăn rất lớn, rất sáng, bàn ăn hình chữ nhật và ghế đều là gỗ lim kiểu dáng hoa văn chạm trổ, rất long lanh, sang trọng.

Ông Triệu đi đến vị trí chủ vị, sau đó ngồi xuống. Những người khác cũng đều rời rít ngồi xuống.

"Em ngồi ở đây." Triệu Húc Hàn kéo một cái ghế tới gần vị trí cuối, nói với Kỷ Hi Nguyệt.

"Cảm ơn." Kỷ Hi Nguyệt ngồi xuống, nhưng Triệu Húc Hàn lại đi đến trước chỗ trống bên trái của ông Triệu ngồi xuống.

Kỷ Hi Nguyệt ngồi ở vị trí thứ ba ngược từ dưới lên phía bên phải, có thể nhìn thấy chính diện Triệu Húc Hàn. Nhưng mà trong giây lát cô cảm thấy có chút cảm giác tứ cố vô thân (*).

(*) Tứ cố vô thân: bốn phía không có người thân.

Trong lòng có chút khẩn trương và sợ hãi, nhưng vẫn hít một hơi thật sâu, không phải chỉ là ăn cơm thôi sao? Chẳng lẽ cô lại ăn cơm không được?

Chú Phong cho người mang đồ ăn lên. Một loạt người mặc đồ trắng mang đồ ăn ra, khiến Kỷ Hi Nguyệt cảm giác như mình đang đóng phim điện ảnh.

Trình tự mang thức ăn lên dựa theo com Tây tiêu chuẩn, rất quy củ. Nhìn đám người Triệu gia như là đã thích ứng với việc dùng com như thế này.

Trên bàn ăn không có âm thanh, tất cả mọi người đều yên lặng dùng com. Động tác của Kỳ Hi Nguyệt cũng không dám quá lớn, tránh tạo ra tiếng vang. Nhưng trong lòng cô lại rất phiền muộn, đây chính là bữa ăn liên hoan của người một nhà cùng đại gia tộc sao? Điều không có không khí gia đình như thế này?

Cô tỏ vẻ chính mình như không phải hào môn đại tiểu thư, hoàn toàn không thích hợp với hoàn cảnh liên hoan này. Cũng may thức ăn đều rất tinh xảo, Kỳ Hi Nguyệt vẫn luôn cúi đầu ăn, khẩu vị cũng không tệ lắm.

Sau bữa ăn, Triệu Húc Hàn đứng lên nói: "Người con đã mang đến cho cha xem rồi. Chúng con trở về."

Ông Triệu nhìn Triệu Húc Hàn lại nhìn Kỳ Hi Nguyệt, hơi nhũn mảy. Kỳ Hi Nguyệt có chút khấn trương nhìn hai cha con họ.

"Chú Ba, anh thấy chú đầu óc hồ đồ rồi. Tập đoàn Kỳ Hải có cái gì? Chỗ nào hơn được quốc tế Úy Lam? Nếu chú có thể cưới Úy tiểu thư, Triệu gia chúng ta sẽ lại nâng cao một bước." Triệu Nhất gia thấy lão gia tử không nói lời nào, lập tức giành nói trước.

Triệu Húc Hàn nheo mắt lại, nhìn chằm chằm anh cả của mình, ánh mắt như đao, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: "Anh cả, nếu như anh yêu thích Úy tiểu thư, có thể tự mình cưới."

"Chú...! Anh đây không phải vì chú và Triệu gia sao? Cha, cha nhìn chú ấy!" Triệu Nhất gia cả giận nói.

"Được rồi! Ôn ào cái gì! Húc Hàn cũng không phải một đứa trẻ, chuyện như vậy để chính nó cân nhắc!" Ông Triệu nghiêm nghị nói.

Kỳ Hi Nguyệt cảm giác được rõ ràng, ông Triệu đối xử với đứa con trai Triệu Húc Hàn này thật ra vẫn không tệ.

"Cha, đây không phải là chuyện rất lớn sao? Chú Ba là gia chủ của Triệu gia! Hôn nhân của chú ấy liên quan đến toàn bộ Triệu gia, nếu là những người khác con sẽ không quan tâm đâu. Hôm nay gọi mọi người đến ăn com, không phải là muốn gặp Kỳ đại tiểu thư sao?" Triệu Nhất gia nhất quyết không chịu im lặng.

Nói xong, nhìn những người khác rất khó chịu nói: "Chẳng lẽ mấy người đều đồng ý để gia chủ làm loạn? Cô gái này làm sao xứng với gia chủ của chúng ta!"

Bốn người khác hầu như cũng không nói chuyện. Sau khi nhìn nhau, lại nhìn Triệu Húc Hàn và Kỳ Hi Nguyệt, tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Triệu Nhất gia, xin ông nói chuyện nghiêm túc, tại sao lại gọi là làm loạn? Triệu Húc Hàn và tôi kết giao thì gọi là làm loạn? Tại sao lại gọi tôi là cô gái này? Tôi có tên họ, gọi là Kỳ Hi Nguyệt! Tôi không biết, tôi rốt cuộc đắc tội ông lúc nào rồi?" Kỳ Hi Nguyệt thật sự nghe không nổi, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ nói.

Triệu Húc Hàn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hi Nguyệt tức giận, đi qua đứng bên cạnh cô.

"Kỳ Hi Nguyệt, cô là loại hàng nào chẳng lẽ ông đây còn không biết? Giữa cô và Vân Sâm vốn dĩ không trong sáng. Bây giờ lại cùng gia chủ của chúng ta hòa hợp. Cô đây là muốn đùa giỡn đàn ông Triệu gia sao?" Triệu Nhất gia bị Kỳ Hi Nguyệt oán giận, cũng nổi giận.

"Đùa giỡn đàn ông Triệu gia?" Kỳ Hi Nguyệt thật sự muốn cười: "Ông quá tự cao rồi phải không? Loại đàn ông như ông, tôi đến nhìn cũng sẽ không nhìn dù một cái!"

"Khụ khụ khụ..." Ông Triệu lập tức ho khan, những người khác tựa hồ cũng không nghĩ tới, Kỳ Hi Nguyệt ở chỗ này cũng dám dõng tính khí tiểu thư kiêu căng, nhưng có điều nghe lời này còn rất vui vẻ.

"Không được nói bậy." Triệu Húc Hàn nắm tay của cô, nhưng khuôn mặt lạnh lùng kia đã có vẻ hơi run. Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy anh cũng rất muốn cười.

"Cô...cô!" Triệu Nhất Gia chỉ ngón tay vào Kỳ Hi Nguyệt, mặt mày đều bị bóp méo, tức giận không nhẹ.

"Triệu Nhất Gia, nói cho con trai ông biết, những cái chiêu số buồn nôn kia cũng đừng sử dụng lại. Trước kia Kỳ Hi Nguyệt tôi mắt mù nên không nhìn rõ được, nhưng người sẽ lớn lên đây. Hiện tại tôi cảm thấy Hàn ca ca so với hắn tốt một nghìn lần, gấp một vạn lần!"

Ánh mắt Kỳ Hi Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Nhất gia nói. Sau đó cô cười nói với ông Triệu: "Cha Triệu, tối nay thức ăn rất ngon. Cảm ơn đã chiêu đãi, con cùng Hàn ca ca gặp gỡ rất tốt đẹp, cha yên tâm."

Nói xong cô khoác lên tay Triệu Húc Hàn cười duyên nói: "Hàn ca ca, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi?"

Triệu Húc Hàn bị Kỳ Hi Nguyệt làm cho có chút ngạc nhiên. Tuy rằng Kỳ đại tiểu thư có tính khí tiểu thư quả thật rất nghiêm trọng, nhưng không nghĩ rằng hôm nay biểu hiện của cô không phải là cố tình gây sự, thật sự để lại cho hắn điểm khinh hi. Có thể nói thay đổi này của cô là bước ngoặt bất ngờ.

"Được." Triệu Húc Hàn tuy rằng trong nội tâm kinh ngạc không thôi, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú vẫn rất bình tĩnh: "Cha, chúng con đi trước."

Ông Triệu tựa hồ cũng rất kinh ngạc, cuối cùng gật gật đầu, cũng không nói lời nào, phát tay rồi xoay người rời đi.

"Cha, cha xem người phụ nữ này tính khí kém như vậy, biết mặt không biết lòng, không thích hợp với lão Tam." Triệu Nhất Gia lại đi theo đằng sau lão gia tử lái nhái.

"Người cầm miệng! Bữa tối hôm nay là ai nghĩ ra chứ?" Ông Triệu để lại một câu nói, Kỷ Hi Nguyệt trong nháy mắt đã hiểu.

Hóa ra Hồng Môn Yến hôm nay là do Triệu Nhất gia yêu cầu, hẳn quan tâm người phụ nữ tương lai của Triệu Húc Hàn làm cái gì?

Đi ra khỏi khu nhà cũ, Tiểu Ân không xuất hiện ngay lập tức, rất nhanh xe liền chạy ra giữa hồ.

"Hàn ca ca. Thực xấu hổ, em, em nhìn không được. Đại ca anh cũng quá khinh người." Kỷ Hi Nguyệt thấy Triệu Húc Hàn lên xe xong một mực không nói gì, khuôn mặt tuần tú lại vẫn lạnh như băng, cô nghĩ anh vẫn còn đang tức giận. Vốn trong nội tâm đang có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến hôm nay anh một mực lôi kéo tay của mình, lá gan của cô liền lớn lên, thò tay kéo kéo ống tay áo của anh nói.

"Không có gì." Triệu Húc Hàn phục hồi lại tinh thần, kỳ thật anh một mực là đang cân nhắc chuyện đêm nay, đương nhiên còn có sự thay đổi của Kỷ Hi Nguyệt.

"Thật sao? Vậy là tốt rồi. Có điều em cảm thấy cha của anh đối với anh rất tốt." Kỷ Hi Nguyệt muốn nói điểm trọng tâm.

Triệu Húc Hàn nhìn cô một cái, Kỷ Hi Nguyệt cảm thấy cái nhìn này vô cùng phức tạp. Cô lại nói sai?

"Mẹ của tôi đã chết năm tôi 8 tuổi." Triệu Húc Hàn đột nhiên nói một câu.

Kỷ Hi Nguyệt sững sờ, xem ra là bởi vì anh không có mẹ, vì vậy cha đối với anh đặc biệt tốt một chút.

Lúc này, Tiểu Ân nói chuyện: "Thiếu gia, không có xảy ra chuyện gì chứ?"

Thanh âm lạnh như băng của Vô Cốt lập tức vang lên: "Anh không có đầu óc sao? Ở đây vẫn còn có người ngoài "

Kỷ Hi Nguyệt nhũn mảy, cảm thấy Vô Cốt đối với cô rất bài xích. Cô không khỏi nhếch miệng cười lạnh: "Có tôi ở đây không thể nói chuyện gì sao?"

Vô Cốt lập tức im lặng, Tiểu Ân lúng túng nói: "Đương nhiên không phải Kỷ tiểu thư đừng hiểu lầm."

"Phải không? Tôi như thế nào cảm thấy Vô Cốt tiểu thư đối với tôi có thành kiến rất lớn? Đêm nay chuyện gì xảy ra đều có mặt tôi ở đó, chẳng lẽ tôi vẫn không thể nhìn ra được sao?" Kỷ Hi Nguyệt không né tránh lập tức giải quyết.

Kiếp trước Vô Cốt hầu như không có xuất hiện, bởi vì cô chán ghét toàn bộ những người của Triệu Húc Hàn. Nhưng bây giờ, cô cùng với Triệu Húc Hàn có mối quan hệ tốt, như vậy người bên cạnh hẳn tự nhiên cũng sẽ quen dần. Cô không muốn bản thân cuối cùng bị người của anh hiểu lầm. Nếu là có, như vậy phải giải quyết hết. Đời này sẽ không bao giờ bị người phía sau lưng chọc dao găm.

"Hàn ca ca, em là người ngoài sao? Chuyện của anh em không thể biết sao?" Kỷ Hi Nguyệt lập tức quay đầu lại tội nghiệp nhìn Triệu Húc Hàn.

Khoảng cách gần phía Triệu Húc Hàn, khuôn mặt tuần tú nhẹ nhàng khoan khoái, đôi mắt anh như những ngôi sao duy nhất toả sáng trong đêm tối rộng lớn, làm cho người ta không tự chủ được bị hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đổi nơi ở chung

Editor: Vi + Beta: Điều

Lúc Kỷ Hi Nguyệt hỏi, cô cảm nhận được rõ sự cứng ngắc của thân thể Vô Cốt đang ngồi kế ghế lái.

Triệu Húc Hàn lẳng lặng nhìn Kỷ Hi Nguyệt, trong xe không có chút ánh sáng nào, nhưng làn da trắng bóng như trứng gà bóc của Kỷ Hi Nguyệt, hiện lên như vàng quang nhàn nhạt.

Khiến cho ánh mắt anh không tự chủ được càng thêm thú vị hơn, có xúc động muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ của cô.

"Nếu không thể biết, vậy thì thôi." Kỷ Hi Nguyệt thấy Triệu Húc Hàn không trả lời, đôi mắt có chút long lanh, xem ra là do cô thay đổi quá nhiều, quên mất anh là Đại ma vương.

Vội cười nhạt quay đầu qua chỗ khác, nhìn về phía cửa sổ.

"Có một số việc có thể biết, cũng có một số việc không nên biết." Triệu Húc Hàn cũng quay đầu đi, chỉ là Kỳ Hi Nguyệt không thấy anh hơi nuốt nước miếng, yết hầu hơi rung động lên xuống.

"Ừm, vậy được, nếu anh không muốn em biết, thì không cần phải nói cho em đâu." Kỳ Hi Nguyệt nghe anh trả lời, cô biết mình còn chưa có được sự tin tưởng của anh.

Chỉ là cô không nóng nảy, dù sao bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.

Dù gì ấn tượng của Triệu Húc Hàn với cô quá kém, đột nhiên cô thay đổi lớn như thế, anh cũng sẽ nghi ngờ, cho nên cô nhất định phải dùng thời gian để chứng minh cô thật lòng với anh.

Cô muốn đền bù cho tất cả mọi sai lầm với anh, đời này cô không muốn nhìn thấy anh lại tức giận cùng thương tâm nữa.

Triệu Húc Hàn quay đầu lại, thấy Kỳ Hi Nguyệt tâm trạng kém, anh hơi cau mày nhưng cũng không nói gì.

Kỳ Hi Nguyệt cảm nhận được hơi thở của Vô Cốt thay đổi, nhìn gò má có thể phát hiện cô ta đang cong môi.

Cô bấu môi, xem ra người phụ nữ này rất bài xích cô.

Sao lại vậy chứ? Nếu như không thích cô, thì không nên để ý cô mới phải, vì sao lại oán hận cô.

Vậy thì, Kỳ Hi Nguyệt suy đoán sẽ có hai nguyên nhân khiến Vô Cốt bài xích cô.

Một là Vô Cốt thấy cô không xứng với Triệu Húc Hàn, để cho cô tự biết thân biết phận.

Hai là Vô Cốt thích người chủ tử này, cho nên ghen tị với cô, không thấy vừa mắt với cô, không nhận được mà chọc ngoáy cô.

Trong xe một mảnh yên lặng, Kỳ Hi Nguyệt nghĩ rất nhiều, nhưng thật ra người còn lại nghĩ nhiều hơn, dĩ nhiên là Triệu Húc Hàn là người nghĩ nhiều nhất, đến bây giờ anh vẫn tự hỏi có thật sự là Kỳ Hi Nguyệt đã thay đổi?

Trong một đêm thay đổi quá lớn.

Nhưng vừa rồi cô lại bộc phát tính cách tiểu thư, quả thật đúng là Kỳ đại tiểu thư kiêu căng ngang ngược.

Nhưng thay đổi của cô với anh không chỉ một chút, trước kia cô ghét cay ghét đắng anh, thế nhưng sau một đêm đã thay đổi rất nhiều, chẳng lẽ chỉ vì đêm đó?

Cô... thích bị ngược sao?

Triệu Húc Hàn cảm thấy hình như đầu óc anh có vấn đề rồi.

Nhưng dù thế nào, Kỳ Hi Nguyệt thay đổi thế nào cũng là một điều đáng mừng.

Mãi đến khi Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy có chút buồn ngủ, xe đã đến hầm đỗ xe của khu Phong Nhã.

Tiểu Ân mở cửa xe cho cô, còn Triệu Húc Hàn bên kia được Vô Cốt mở cửa.

Chỉ là lúc Kỳ Hi Nguyệt đối diện với Vô Cốt, cô thấy trong mắt cô ta có sự chán ghét.

"Hàn ca, vì sao thủ hạ của anh lại có tính cách như vậy?" Trong thang máy, Kỳ Hi Nguyệt cuối cùng cũng chịu mở miệng hỏi Triệu Húc Hàn.

"Bọn họ không giống vệ sĩ bình thường, Vô Cốt là tiểu sư muội của Tiểu Ân và Lão Hôi, người đều là đồng môn.

Triệu Húc Hàn nói.

"Ồ, thì ra là huynh muội. Bọn họ đều xuất thân từ quân nhân sao?" Kỳ Hi Nguyệt hiếu kỳ, bây giờ cô đã rất tron tru xưng hô như vậy.

Triệu Húc Hàn lắc đầu: "Không phải, họ được huấn luyện còn nghiêm khắc hơn so với quân nhân, tất cả đều là cô nhi, được Triệu gia bồi dưỡng nên chỉ trung thành với Triệu gia.

Kỳ Hi Nguyệt kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy hình như cô quá cô lậu quả vẩn [1], Triệu gia cũng bồi dưỡng vệ sĩ, nghe có chút dọa người, chẳng trách bên ngoài nói rằng tập đoàn Triệu thị là đế vương, vậy nhà anh làm về cái gì nhỉ?

Triệu Húc Hàn nhìn Kỳ Hi Nguyệt đang kinh ngạc: "Không được nghĩ bậy, Triệu gia làm ăn đúng đắn."

Đúng lúc này cửa thang máy vang lên một tiếng "đỉnh"

"Hàn ca, em sẽ không nghĩ bấy đâu, vậy em về trước nhé, chúc ngủ ngon." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng ra khỏi thang máy, chào tạm biệt với Triệu Húc Hàn.

Sắc mặt Triệu Húc Hàn nhất thời âm trầm, bước ra khỏi thang máy nói: "Tôi ở đây."

"Ồ.." Kỳ Hi Nguyệt chỉ cho rằng Triệu Húc Hàn đưa cô lên, đâu nghĩ đến anh sẽ ở lại đây, còn nói là cho cô tự do nữa chứ?

Đây là muốn đổi chỗ ở chung sao?

Kỳ Hi Nguyệt nhìn anh thẳng thừng bước vào nhà, cảm thấy cả người bất an.

Trong lòng tràn ngập sợ hãi, người đàn ông này sẽ không bộc phát thú tính với cô chứ?

Nhớ lại một đêm kia, hai chân cô không tự chủ được run rẩy, sắc mặt tái nhợt, sâu trong lòng là sợ hãi khó kìm nén.

Sau khi Triệu Húc Hàn vào phòng, không thấy người phía sau đi cùng, anh cau mày đi ra, thấy Kỳ Hi Nguyệt như đang mắc bệnh nan y tới nơi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn âm đạm, mồ hôi còn tuôn đầy trên trán, bả vai buông thõng.

"Cái đó, Hàn ca, anh cũng ở đây?" Kỳ Hi Nguyệt lấy dũng khí hỏi.

Lông mày Triệu Húc Hàn càng nhíu chặt hơn, lãnh đạm nói: "Đây là nhà của tôi, tôi không thể ở chỗ này hửm? Vậy em muốn trở lại biệt thự?"

"A không không, cứ ở đây đi." Kỳ Hi Nguyệt liền vội vàng lắc đầu, cô không muốn trở về căn biệt thự đó, đó là ác mộng đối với cô.

Ít nhất nơi này kiếp trước cô chưa từng tới, có thể coi như cô và Triệu Húc Hàn bắt đầu sống chung lại lần nữa.

Sau khi vào nhà Triệu Húc Hàn đổi dép rồi đi thẳng lên lầu, Kỳ Hi Nguyệt nom nớp lo sợ nhìn anh.

Triệu Húc Hàn luôn cảm thấy cô thay đổi rất nhiều, trước vẫn ổn, sao bây giờ thấy anh lại làm đáng ghét như gặp quỷ vậy.

"Buổi tối tôi còn có việc, đừng quấy rầy tôi!" Triệu Húc Hàn nghĩ đến gì đó, sắc mặt càng âm trầm, đứng ở cầu thang xoay người lại nói với Kỳ Hi Nguyệt một câu.

"A... Được, em tuyệt đối sẽ không quấy rầy Hàn ca, ngủ ngon ngủ ngon." Kỳ Hi Nguyệt phản ứng lại liền thấy vô cùng yên tâm, là cô nghĩ nhiều rồi, người đàn ông này sẽ không làm gì cô cả.

Có thể là do đêm đó cô cùng Triệu Văn Sâm đi tìm phòng, chọc giận anh nên mới bị trừng phạt.

Chuyện đã qua, hẳn là anh sẽ không cưỡng bách cô chứ.

Cũng không hẳn, anh là Đại ma vương, có thể bộc phát thú tính bất cứ lúc nào.

Ôm trong lòng thấp thỏm bất an, Kỳ Hi Nguyệt trốn trong phòng không đi ra.

"Chị Trương, phía cảnh sát đã tìm được túi của chị chưa?" Kỳ Hi Nguyệt gửi cho Trương Cẩm tin nhắn.

"Chưa, nếu không tìm được thì thôi vậy, khỏi phiền toái, em cũng không cần tìm đâu." Trương Cẩm trả lời lại.

"Không sao đâu, ngày mai em đi hỏi thử, chị nghỉ ngơi cho khỏe."

"Được, em cũng nghỉ sớm chút nhé."

Kỳ Hi Nguyệt nằm trên giường, cau mày suy nghĩ một lúc, đột nhiên cô bật dậy gọi điện cho cha.

"Tiểu Nguyệt, sao bây giờ con còn chưa ngủ? Cái con nhóc này lại thức đêm đúng không? Làm phóng viên có gì tốt chứ?" Giọng điệu lải nhải của cha Kỳ.

Kỳ Hi Nguyệt mặt nhăn nhó, mỗi lần điện thoại đều bị cha lải nhải mấy phút.

"Cha, con hỏi cha chuyện này." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng vào chủ đề chính.

"Con có chuyện gì?" Cha Kỳ có chút kinh ngạc.

"Cha, tập đoàn Kỳ Hải của chúng ta có một công ty con là bất động sản Kỳ Tinh đúng chứ?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Có phải có một Phó tổng tên là Tần Hạo?"

"Hử? Con biết cậu ta? Cậu nhóc này rất tốt, 30 tuổi, chưa kết hôn, đáng đáp cũng không tệ, năng lực không kém cỏi, con để ý cậu ta?" Cha Kỳ nhất thời suy nghĩ miên man.

"..." Kỳ Hi Nguyệt không biết nói gì thờ dài.

Ở phía bên kia điện thoại cha Kỳ cười nói: "Tiểu Nguyệt nhà tôi đã muốn có bạn trai rồi sao? Thật kì lạ, không phải con vẫn luôn để ý Triệu Vân Sâm sao?"

"..." Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt kêu gào: "Cha à, cha đang nói gì đó, con chỉ là muốn hỏi người này vào công ty chúng ta khi nào thôi mà. Cha có biết gì về anh ta không?"

"Tần Hạo sao? Nó vào công ty đã được 5 năm rồi, từ một nhân viên bán hàng bây giờ đã lên làm phó giám đốc. Đứa nhò này rất tài giỏi. Có chuyện gì sao?"

Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt bức bối, nhưng cô cũng không thể nói ra chuyện mình đã từng trải qua ở kiếp trước được, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cha, người có biết giám đốc tài chính mới gặp tai nạn không? Hôm nay con đến bệnh viện thì nhìn thấy Tần Hạo đi gặp cô ấy."

"Chuyện này cha cũng không rõ. Bất động sản Kỳ Tinh là do chú hai của con quản lí, một tháng mới gặp cha một lần." Cha Kỳ nói: "Tại sao con lại biết giám đốc tài chính mới? Con bé này, nhất định là con ở hiện trường vụ tai nạn đó phải không?" Cha Kỳ lo lắng nói, ông chỉ sợ công việc phóng viên này không được an toàn làm con gái bị thương.

"Hi hi, cha nghe con nói đã. Lúc con đến thăm chị Trương thì ở bên ngoài cửa nghe được Tần Hạo hỏi cái túi của chị Trương ở đâu, hình như bên trong có tài liệu báo cáo của bất động sản Kỳ Tinh. Chị Trương là giám đốc tài chính đấy ạ."

"Sao chứ?"

"Đội Tần Hạo đi rồi, chị Trương mới lên nói cho con biết, tài liệu báo cáo có vấn đề. Vì vậy Tần Hạo mới vội vã tìm trở về. Hơn nữa chị Trương còn nói, giám đốc tài chính lúc trước bị mất tích, làm chị ấy cảm thấy sợ hãi nên mới đồng ý là việc đó." Kỳ Hi Nguyệt nói xong một hơi.

"Cái gì? Con nói Tôn Mai mất tích chứ không phải là ra nước ngoài sao?" Cha Kỳ nhớ được giám đốc tài chính lúc trước tên là Tôn Mai.

"Mọi việc cụ thể con cũng không rõ lắm, nhưng mà con thấy Tần Hạo này chắc chắn không phải người tốt, cảm giác có chút âm hiểm. Tuy là cha đã mặc kệ bất động sản Kỳ Tinh, nhưng cũng đừng để người ngoài lợi dụng sơ hở. Cha không phải không biết chú hai là người chỉ cần vuốt mông ngựa thì liền không còn cảnh giác gì. Cho dù bị mưu tính cái gì cũng không biết được!"

Cha Kỳ im lặng một hồi, rồi nói: "Tiểu Nguyệt, chuyện này con đừng điều tra nữa, cha sẽ tìm người tin hiểu, nghe chưa?"

"Dạ, con biết rồi, con chỉ là muốn nói với cha, có một số người ra về đạo mạo, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, lúc cha điều tra cũng phải cẩn thận." Kỳ Hi Nguyệt thận trọng nói.

"Ha ha, nhìn xem Tiểu Nguyệt nhà tôi cuối cùng đã trưởng thành, biết phân biệt tốt xấu rồi. Cũng đã khuya, con đi ngủ sớm đi, đừng quá gắng sức. Nếu mệt thì trở về ở đây với cha, công ty vẫn đang thiếu người."

"Dạ, con biết rồi, cha ngủ ngon!" Kỳ Hi Nguyệt cúp điện thoại trong lòng mới an tâm một chút. Cô nhất định phải tìm được chứng cứ Tần Hạo tham nhũng để tố cáo anh ta vào tù.

Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy nhất định phải tìm được túi của Trương Cẩm, vì nó có thể là bằng chứng quan trọng. Chỉ là người đàn ông áo đen lấy đi chiếc túi là ai, rốt cuộc là nó đang ở đâu?

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Hi Nguyệt vì phải suy nghĩ cả đêm nên ngủ không được ngon. Mang đôi mắt gấu trúc xuống lầu thì thấy Triệu Húc Hàn vẫn còn ở đó.

"Kỷ tiểu thư, chào buổi sáng." Một đi khoảng chừng bốn mươi tuổi nhìn thấy Kỳ Hi Nguyệt đi xuống thì mỉm cười chào hỏi.

Về mặt Kỳ Hi Nguyệt mơ màng, nhìn Triệu Húc Hàn đang dùng điểm tâm.

"Chào buổi sáng Hàn ca."

"Đây là dì Lý, người trông coi nơi này." Triệu Húc Hàn thẳng thắn giải thích.

Kỳ Hi Nguyệt lúng túng, da mặt gật gật, ngồi xuống nhìn anh nói: "Hàn ca, không cần phải phiền toái như vậy đâu. Em cũng không phải tàn phế, có thể tự mình chăm sóc bản thân được."

"Dì ấy chăm sóc tôi." Triệu Húc Hàn liếc cô.

"...!" Kỳ Hi Nguyệt bị đánh bại.

"VẬY... HÀN CA, EM KHÔNG MUỐN NGƯỜI KHÁC BIẾT CHUYỆN CỦA EM." KỶ HI NGUYỆT NHÚ MÀY NHỎ GIỌNG NÓI.

Triệu Húc Hàn để đũa xuống, chân thành nhìn cô nói: "Dì Lý là người một nhà." Nói xong anh nhanh chóng đứng lên rời đi.

"Thiếu gia, 9 giờ ngài có một cuộc hẹn. Bây giờ là 8 giờ 32 phút." Dì Lý ở trên lầu nói với Triệu Húc Hàn.

"Ừ!" Triệu Húc Hàn ừ một tiếng liền đi.

Khóe miệng Kỷ Hi Nguyệt co giật một cái. Dì Lý xem ra không đơn giản chỉ là người giúp việc, mà còn giống như một thư kí.

"Kỷ tiểu thư, quần áo và nón tôi đã giúp cô chuẩn bị tốt ở trên phòng rồi ạ." Dì Lý cười nói với Kỷ Hi Nguyệt.

Kỷ Hi Nguyệt hoàn toàn không biết trong một buổi tối đã xảy ra chuyện gì. Triệu Húc Hàn làm việc đúng là thần không biết quỷ không hay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỷ Hi Nguyệt dùng bữa sáng xong, đi vào phòng để quần áo. Ngay sau đó bị cảnh trước mắt làm cho giật mình, bên trong có vô số quần áo, đại đa số đều là hàng hiệu ở Thục Viện. Còn một phần nhỏ là đồ phóng viên ưa thích của cô. Chẳng qua là so với những đồ cô mua thì chất lượng tốt hơn khá nhiều, có rất nhiều mũ cùng giày, trông rất đồ sộ.

Kỷ Hi Nguyệt nở nụ cười. Nhìn xem kia, Triệu Húc Hàn đối xử với cô rất tốt. Trước kia không cho cô mặc đồ phóng viên, nhưng hiện tại lại mua thêm cho cô quần áo.

Haha, kỳ thật người đàn ông này cũng đáng yêu đấy chứ.

Muốn cảm ơn Đại ma vương, kết quả lại phát hiện ra anh đã đi rồi. Kỷ Hi Nguyệt chỉ có thể che miệng thay đồ, hóa trang xấu xí rồi khoác balo ra khỏi nhà.

Triệu Húc Hàn chưa bao giờ đi cửa chính, mà hay đi ở cửa bãi đỗ xe, rất ít khi gặp người khác. Còn Kỷ Hi Nguyệt phải đi thang máy xuống tầng. Trong thang máy cô đụng phải một hộ gia đình, nhưng cũng ít giao tiếp. Huống chi người ta cũng không rảnh để chào hỏi với cô. Nhưng với Kỷ Hi Nguyệt càng ít giao tiếp càng tốt. Tâm trạng cô vui vẻ ra khỏi nhà, đi bộ đến đài truyền hình.

"Vương Nguyệt!" Mới ra khỏi cửa chưa được mấy bước, một âm thanh quen thuộc vang lên.

Kỷ Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn qua, bên kia đường là Cố Du Du đang cầm trong tay cốc sữa đậu nành. Kỷ Hi Nguyệt cảm thấy thật quá đen đủi, vừa ra khỏi cửa đã gặp chuyện xui xẻo.

Cố Du Du tự động bước đến. Nhìn khu nhà Phong Nhã ở đằng sau cô, cô ta ngạc nhiên hỏi: "Vương Nguyệt, em, em ở đây sao? Ở đây vô cùng đắt đỏ đấy. Thì ra em là người có tiền, trách không được a!"

"Trách không được cái gì?" Kỷ Hi Nguyệt tức giận nói.

"Haha, em xem em đi, sao lại có thành kiến lớn như vậy với tôi chứ? Tốt xấu gì chúng ta cũng là đồng nghiệp. Tôi cũng biết là tôi đắc tội em, nên tôi đã xin lỗi rồi mà!" Cố Du Du quả thật không cần mặt mũi nữa.

"Tôi không phải người có tiền. Đây là nhà người thân của tôi, tôi chỉ đến ở nhờ mà thôi." Kỷ Hi Nguyệt biết rõ cô ta là kẻ ham vinh hoa phú quý.

"VẬY CŨNG RẤT LỢI HẠI MÀ. NGƯỜI THÂN CỦA EM LÀM NGHỀ GÌ VẬY? NƠI NÀY CÓ KHÁ NHIỀU MINH TINH Ở ĐÓ. EM CŨNG CÓ THỂ KIẾM KHÔNG ÍT TİN TỨC." Cố Du Du có vẻ như luôn chú ý đến vấn đề của cô.

Kỷ Hi Nguyệt không muốn để ý đến cô ta, đi thẳng đến đài truyền hình. Nhưng làm sao Cố Du Du có thể bỏ qua, vừa đi cùng vừa luôn miệng nói.

"Đúng rồi, Tiểu Nguyệt, hôm qua sau khi cô tan làm đã có một người mới đến làm. Cũng là thực tập sinh. Trông rất tuấn tú đó!" Cố Du Du nói sang truyện khác.

Kỷ Hi Nguyệt thật sự không hiểu tại sao người phụ nữ này lại dốc sức liều mạng nịnh nọt cô, chẳng lẽ không thấy được ý tứ trên mặt cô hay sao?

"Vẫn tuyển thêm thực tập sinh?" Kỳ Hi Nguyệt có chút kinh ngạc, ba tháng trước cô cùng một nhóm tầm 4 người đã được tuyển vào. Sao lại vẫn chiêu mộ thực tập?

"Haha, đúng vậy. Nghe nói thực tập sinh này không tầm thường đâu." Cố Du Du thần bí nói.

"Con ông cháu cha?" Điều đầu tiên Kỳ Hi Nguyệt nghĩ đến.

"Không đâu. Là giám đốc đào được từ bên đài Hương Thành đó. Haha. Còn nói là sẽ hợp tác cùng em đấy!" Cuối cùng Cố Du Du cũng tiết lộ tất cả.

Kỳ Hi Nguyệt biến sắc: "Cái gì? Hợp tác với tôi? Thực tập sinh đài Hương Thành? Con mẹ nó không phải tên là Liễu Đông chứ?"

"Ha, quả nhiên là em có biết!" Cố Du Du lập tức hưng phấn: "Lúc giám đốc giới thiệu, chúng tôi đã biết hai người có quan hệ rồi."

"Giám đốc điên rồi ư?" Kỳ Hi Nguyệt bước nhanh hơn, cô thật sự nghĩ không ra.

"Tiểu Nguyệt, lời này của em là sao? Giám đốc tìm một thực tập sinh hợp tác cùng em, có thể nói em còn được coi trọng hơn cả nhân viên chính thức đó! Vậy mà em vẫn không vui ư? Chúng tôi muốn giống em mà còn không được đây!" Cố Du Du vẫn còn độc thân, hơn Kỳ Hi Nguyệt 3 tuổi.

Kỳ Hi Nguyệt không nói câu nào, quẹt thẻ đi vào công ty luôn. Hôm nay có vẻ như trong đài vô cùng nhiều người, đi qua đi lại, còn có những minh tinh vào đài ký hợp đồng. Cửa ra vào đều là những đám đông người hâm mộ đang hỗn loạn kêu gào.

"Đó là Lulu San San! Tiểu Nguyệt em đi lên đi, tôi đi hóng bát quái." Cố Du Du nhìn thấy cô minh tinh bên kia, trong nháy mắt liền lên qua đó.

Kỳ Hi Nguyệt đi đến phòng làm việc. Mới vào đến cửa, anh Mập đã kéo cô lại: "Tiểu Nguyệt, có cảnh sát tìm em." Anh Mập sốt ruột nói.

Kỳ Hi Nguyệt kinh ngạc: "Cảnh sát? Cảnh sát tìm em làm gì?" Cô cảm giác chỉ sau một đêm, bao nhiêu việc ngoài dự kiến ập đến.

"Anh cũng không biết, cho nên mới ngồi ở đây. Em có phải gây ra chuyện gì rồi không?" Về mặt anh Mập khá lo lắng.

Kỳ Hi Nguyệt suy nghĩ một lúc: "Không có đâu. Cảm ơn anh, em không sao. Cảnh sát đâu rồi?" Kỳ Hi Nguyệt nhìn bên trong nhưng không thấy bóng dáng cảnh sát.

"Trong phòng nghỉ. Đúng rồi, còn có người mới sẽ hợp tác với em. Có vẻ trường phòng rất coi trọng em đó."

Kỳ Hi Nguyệt xấu hổ cười. Sau đó cô đi đến chỗ ngồi của mình, phát hiện vị trí bên cạnh không phải là Trần Thanh, mà là Cố Du Du.

"Vương Nguyệt! Mau tới đây!" Trong phòng nghỉ truyền ra tiếng gọi.

Kỳ Hi Nguyệt đầu đầy hắc tuyến. Giọng nói này thật là của Liễu Đông, tuy rằng gặp mặt không nhiều, nhưng cô nghe là nhận ra ngay.

Kỳ Hi Nguyệt buông túi xách, đi về phía phòng nghỉ. Quả nhiên, đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn tươi cười của Liễu Đông. Đặc biệt là hàm răng cửa, trắng tinh như để quảng cáo kem đánh răng vậy.

Nhưng cô chẳng thể cười nổi cho đến khi nhìn thấy vị cảnh sát. Cô vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên: "Ngô Phương Chu, sao anh lại ở đây?" Cảnh sát đó là người đã giúp đỡ Kỳ Hi Nguyệt ở hiện trường tai nạn - cảnh sát trẻ tuổi Ngô Phương Chu.

Ngô Phương Chu cũng tươi cười: "Vương Nguyệt, tôi tới hỏi về vụ việc tai nạn ở cầu Giang Sơn, có chút vấn đề cần hỏi cô. Không nghĩ tới Liễu Đông cũng ở đây. Lúc đó hai người đều ở hiện trường, vừa hay có thể hỏi chuyện luôn."

"Vương Nguyệt, chắc cô không nghĩ tới tôi sẽ tới Cảng Thành chứ?" Liễu Đông nhìn Kỳ Hi Nguyệt, cười vui sướng.

"Cậu thật không có lập trường. Vào Hương Thành được một tháng đã đi qua đài khác rồi. Thật không biết xấu hổ." Kỳ Hi Nguyệt khinh bỉ, cảm giác người này có ý đồ xấu.

Liễu Đông vội la lên: "Không phải vậy. Đúng là Lộc trưởng phòng đào tôi qua. Nhưng nói là mời tôi hợp tác với cô, tôi mới đồng ý đấy."

"Có ý gì? Vì sao muốn hợp tác với tôi mà không hỏi qua ý kiến của tôi?" Kỳ Hi Nguyệt đột nhiên nổi giận.

Liễu Đông gãi đầu lúng túng nói: "Tôi, tôi thấy cô rất chuyên nghiệp, muốn đi theo cô để học hỏi." Đương nhiên cậu sẽ không nói với ai rằng cậu cảm thấy Vương Nguyệt rất kì lạ và vô cùng tò mò về cô.

Bởi vì cô như biết rõ về tai nạn giao thông cầu Giang Sơn. Còn biết cái xe bus kia sẽ không nổ tung lên. Phóng viên như vậy thật đáng kinh ngạc, nếu hợp tác với cô, nhất định sẽ có tiền đồ rộng mở. Ngoài ra Vương Nguyệt rất có tính thần trọng nghĩa, thiện lương, lại có đôi mắt vô cùng xinh đẹp sau mắt kính đen to đùng nữa. Liễu Đông có khát vọng mãnh liệt muốn tìm hiểu về cô gái này.

"Vương Nguyệt, đừng tức giận nữa. Cấp trên tìm giúp cô thêm người hợp tác để cho công việc của cô nhẹ nhàng hơn một tí." Ngô Phương Chu thấy bầu không khí lúng túng, vội giảng hòa.

Liều Đông còn muốn nói tiếp, nhưng Kỳ Hi Nguyệt chỉ liếc nhìn hắn, rồi nói với Ngô Phương Chu: "Ngô Phương Chu, chuyện của cô quan trọng hơn, nói trước đi."

Ba người lại ngồi xuống, Liều Đông chủ động bưng trà rót nước, hầu hạ Kỳ Hi Nguyệt thật tốt.

"Vương Nguyệt, cô với Liều Đông có video về vụ tai nạn không? Tôi cần mang về một bản."

"Cái này thì không thành vấn đề. Tôi vẫn còn bản gốc." Kỳ Hi Nguyệt gật đầu.

"Tôi cũng vậy. Chỉ là các cô đang điều tra nguyên nhân của vụ tai nạn giao thông sao? Không phải là tài xế lái xe say rượu à?" Liều Đông rất nhạy cảm với các thông tin.

"Ừ, đúng là say rượu. Nhưng mà chiều qua Trương Cẩm đến nhận lại đồ, nhưng túi xách của cô ấy lại không thấy, nói bên trong có tư liệu quan trọng. Cảnh sát cùng nhân viên bệnh viện không thể tìm ra, vì vậy tôi phải chịu trách nhiệm tìm túi xách."

Ngô Phương Chu cười khỏ, trong thâm tâm quả thật có chút phiền muộn. Đường đường là một cảnh sát, vậy mà phải u trách nhiệm tìm đồ.

"Tôi xem ghi chép, phóng viên đưa tin hiện trường có cô và Liều Đông, cho nên muốn tìm mọi người hỏi thử."

Sắc mặt của Kỳ Hi Nguyệt dần nghiêm trọng, nói với Liều Đông: "Liều Đông, anh đi ra ngoài trước. Tôi có vài chuyện muốn hỏi Ngô Phương Chu."

"Ồ, sao tôi lại không thể nghe? Tôi, tôi hợp tác với cô mà. Chẳng phải là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia ư?" Liều Đông quả nhiên vẫn còn khá trẻ con, cảm thấy ủy khuất.

"Tôi có việc riêng, chút nữa tôi sẽ nói rõ với anh về vụ tai nạn xe. Trước hết anh hãy đưa cho tôi một bản gốc của những tài liệu kia. Nhanh lên!" Kỳ Hi Nguyệt không nói nhiều, chỉ nghĩ đuổi cậu đi.

"Liều Đông, anh hãy đi làm việc trước." Ngô Phương Chu thấy đáng về Liều Đông không muốn đi, cười nói.

Liều Đông chỉ có thể đi ra ngoài, nhưng nét mặt vô cùng oan ức giống như một cậu bé to xác không được kẹo.

Kỳ Hi Nguyệt không để ý tới, lập tức cúi đầu tìm túi tài liệu cùng Ngô Phương Chu.

"Vương Nguyệt, cô có biết nếu túi này thật sự có vấn đề lớn thì tai nạn xe này chưa hẳn là ngoài ý muốn." Gương mặt tuấn tú của Ngô Phương Chu trở nên nghiêm túc.

"Tôi cũng chưa xác định được, nhưng trong lòng có cảm giác như thế. Anh là cảnh sát, có thể điều tra một chút. Đầu tiên nên tìm được túi tài liệu đó. Còn máy ghi âm của chiếc xe cần cầu kia anh có thể đi tìm chủ xe để yêu cầu." Kỳ Hi Nguyệt nói cho anh ta, là vì những tài liệu đó cô không tìm được, tối hôm qua chính cô đã thử tìm một lần.

"Được, tôi sẽ trở về điều tra. Vương Nguyệt, trước hết chuyện này không nên truyền ra ngoài, tính chất không giống nhau. Tôi biết cô là phóng viên, cần tin tức lớn, nhưng chuyện này không chắc chắn, cũng không cần đưa tin." Ngô Phương Chu thận trọng nói với Kỳ Hi Nguyệt.

"Được, tôi chờ tin tức của anh. Phải có bằng chứng chúng ta mới có thể nói tiếp không phải sao? Anh yên tâm đi." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng cười nói.

Cô đương nhiên không thể nói bậy bạ. Đây là chuyện liên quan đến công ti của bố cô. Hơn nữa Tần Hạo làm giả báo cáo tài vụ như thật, như vậy Tôn Mai có thể bị giết người diệt khẩu. Chuyện này đối với danh tiếng của tập đoàn Kỳ Hải có ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi Ngô Phương Chu rời đi, Kỳ Hi Nguyệt cùng Liều Đông bị gọi vào phòng làm việc của Tổng biên tập.

"Tiểu Nguyệt à, nhìn cô tìm kiếm tin tức khổ cực như vậy, tôi tìm người trợ giúp cho cô. Liều Đông, cô chắc là biết. Thời điểm tai nạn xe cộ xảy ra cậu ấy cũng ở hiện trường."

Lộc Ngữ cười híp mắt nói, cặp mắt ti hí trong suốt sạch bóng.

"Tổng biên, thật ra thì chính tôi cũng chỉ là nhân viên thực tập, sao có thể xứng có người giúp đỡ được." Vương Nguyệt không biết làm sao.

"Haha, cấp trên mạng người mới tới cũng không thấy có thành tích gì. Tôi muốn hai người mới cùng một chỗ, không chừng sẽ càng có hăng hái, hiệu quả tốt hơn. Vương Nguyệt, cô đối với tin tức độ nhạy cảm rất mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình, giống như lúc xảy ra tai nạn giao thông, nếu có hai người, sẽ tìm được tin tức cùng chụp ảnh nhiều hơn."

"Chuyện này tôi quyết định, cô hợp tác cùng Liều Đông. Tôi thấy những tấm hình chụp được dưới ống kính của cậu ấy rất tốt. Hy vọng sau khi hai người hợp tác, có thể cho tôi sự kinh ngạc vui mừng." Lộc Ngữ dường như không cho Kỳ Hi Nguyệt cơ hội nói chuyện.

"Tổng biên, tôi sẽ cố gắng phối hợp với Vương Nguyệt." Liều Đông vội vàng bày tỏ thái độ.

"Được rồi. Vậy ra ngoài làm việc đi." Lộc Ngữ nhìn Kỳ Hi Nguyệt phía sau nói.

Kỷ Hi Nguyệt muốn nói cái gì, nhưng cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, trở lại phòng làm việc.

"Chị Nguyệt, đây là video cùng hình ảnh em chụp được." Liễu Đông sửa lại cách gọi, lập tức mặt mày hớn hờ chủ động lấy lòng.

"Ai là chị Nguyệt của cậu. Tuổi tác của tôi không nhiều hơn cậu là bao." Mặc dù Kỷ Hi Nguyệt giọng nói bất hòa, nhưng vẫn nhận tài liệu đưa tới.

"Chị vào sớm hơn em, chính là tiền bối. Gọi chị Nguyệt là chuyện nên làm." Liễu Đông nịnh nọt.

Kỷ Hi Nguyệt chỉ có thể đảo mắt nói: "Tùy cậu, trước tiên nên làm quen một chút với công việc ở đây đi." Nói xong không để ý tới cậu ta nữa, cô bắt đầu truyền tin tức và xem tài liệu.

Liễu Đông có chút lúng túng sờ lỗ mũi của mình, nhưng rất nhanh đã vui vẻ làm quen bạn mới. Thình thoảng quay đầu nhìn Kỷ Hi Nguyệt một chút, phát hiện cô đang chăm chỉ làm việc. Gò má ngũ quan rất nhu hòa, tất cả đều rất có khí chất. Cảm thấy cô không phải là diện mạo xấu xí, phải là một tiểu mỹ nữ mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gặp lại tên súc sinh

Editor:Vi + Beta: Điều

Kỷ Hi Nguyệt ngồi xuống, cẩn thận xem video và hình ảnh tai nạn xe mà Liễu Đông đã chụp. Cậu cũng chụp được ảnh của người áo đen kia, nhưng không chụp được những lúc sau. Vì vậy cô chỉ có thể chờ tin tức của Ngô Phương Chu.

Khoảng giữa trưa, Cố Du Du đi tới cười nói: "Tiểu Nguyệt, chúng ta đi ăn cơm trưa không? Chị sẽ mời."

Kỷ Hi Nguyệt nhìn cô, thăm nghĩ khi nào cái người keo kiệt này lại hào phóng như vậy?

"Chị Du Du, tôi cũng đang muốn mời Tiểu Nguyệt ăn cơm trưa đấy!" Liễu Đông vội la lên.

"Vậy thì chúng ta cùng đi. Tiểu Nguyệt, em không phiền chứ?" Cố Du Du mặt mày hớn hờ nói.

"Tôi thấy rất phiền đấy." Kỷ Hi Nguyệt trực tiếp nói một câu rồi nhanh chóng tắt máy tính, đứng dậy bước đi.

Cố Du Du thật sự rất lúng túng, còn Liễu Đông thì đáng vẻ tươi cười.

"Liễu Đông, tôi và Cố tiền bối đi ăn cơm trưa, về sẽ tìm cậu sau."

Còn lâu cô mới để cho Cố Du Du chiếm tiện nghi. Nhưng trước hết cứ ăn thật nhiều để cô ta đau đến cắt da cắt thịt mới được. Dù sao cơm trưa cũng nhất định phải ăn.

Cố Du Du kinh ngạc xoay người lại, khoe miệng co giật một cái. Cô ta nghĩ thầm cái đồ Vương Nguyệt này, để Liễu Đông mời đi không phải tốt hơn sao, có thể tiết kiệm được một khoản. Nhưng mà bây giờ cô ta không dám nói ra. Cô ta biết rằng sắp rất coi trọng Vương Nguyệt. Vì vậy trước hết cần phải khiến mối quan hệ giữa bọn họ tốt hơn một chút.

Hơn nữa tuy rằng trong lòng cô ta không muốn, nhưng trong công ty này cô ta cảm thấy cũng chỉ có thực tập sinh Vương Nguyệt kia mới có thể dễ dàng bị lừa. Song cô gái xấu xí này dù sao tuổi còn nhỏ, lại là sinh viên nên tính tình kiêu ngạo như thế cũng bình thường. Vì vậy cô ấy có bị lừa cũng sẽ không cảnh giác. Tiền của một bữa cơm này, xem như là tiền đầu tư của cô vậy!

Cố Du Du dẫn Vương Nguyệt đến thang máy trong nhà ăn của công ty, rồi lại đưa tay nhấn nút ở dưới.

"Cố Du Du, chị sẽ không keo kiệt đến mức mời tôi ăn cơm của căng tin chứ?"

Cố Du Du hơi chột dạ nói: "Làm sao như thế được. Tiểu Nguyệt muốn ăn gì cứ nói. Lần trước chị thua nhưng em nói không cần đưa tiền, nên lần này chị mời em ăn xem như hòa."

Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt cười lạnh, lời nói này đúng là tốt thật đấy. Cái gì mà cô không cần tiền, là cô ta không muốn đưa thì có. Nói đập đầu liền đập đầu giống như đi mua thức ăn vậy, cô còn có thể nói gì sao?

"Vậy ăn cơm tây đi, lần trước tôi muốn ăn bò bít tết bông tuyết cao cấp của Úc, nhưng không đủ tiền nên không ăn được." Kỷ Hi Nguyệt cố ý để Cố Du Du khó xử.

Quả nhiên sắc mặt Cố Du Du có chút khó coi.

"Làm sao thế? Chị không mang đủ tiền sao?" Kỳ Hi Nguyệt nhíu mày.

"Làm sao có thể chứ. Vậy thì ăn bò bít tết bông tuyết cao cấp của Úc!" Cố Du Du cười mỉa, nhưng mặt mày đã trắng bệch. Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy thật thoải mái.

Nhà hàng Tây ở kế bên cửa hàng bách hóa không xa. Hai người mới vừa vào cửa, Cố Du Du vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói: "Tiểu Nguyệt, nhìn kia, người đàn ông kia rất đẹp trai đó."

Kỳ Hi Nguyệt vừa ngẩng đầu nhìn thì cả cơ thể lập tức cứng đờ. Cô không nghĩ có thể gặp được tên súc sinh Tần Hạo kia ở chỗ này. Việc này khác với kiếp trước.

"Có phải rất đẹp trai không. Quần áo đều là hàng hiệu, nhất định là công tử nhà giàu." Ánh mắt Cố Du Du tỏa sáng.

Kết hôn với một người vừa đẹp trai vừa giàu có là ước mơ của cô ta. Đáng tiếc bản thân cô ta không đủ tiêu chuẩn, vì vậy thất bại mấy lần. Nên sau đó cảm thấy chỉ có thể dựa vào bản thân mới có thể có cuộc sống tốt. Nhưng khi nhìn thấy trai đẹp vẫn không thể không kích động.

"Không cảm thấy người đàn ông này rất giả tạo sao?" Kỳ Hi Nguyệt lạnh lùng nói.

"Không thể nào, rất nhã nhặn mà. Em biết người đó sao?" Cố Du Du hỏi, sau đó lại nghĩ thầm, con gái không phải đều rất thích soái ca sao?

"Không biết." Kỳ Hi Nguyệt thật cảm thấy ghê sợ khi biết một người như vậy.

Chỉ là bây giờ cô đã không còn sợ kẻ đã giết chết cô ở kiếp trước. Đời này cô sẽ tiếp đãi anh ta thật tốt.

Cố Du Du nhếch môi, kéo Kỳ Hi Nguyệt, hèn mọn, bi ối nói: "Chúng ta ngồi gần chút, sẽ nhìn kỹ hơn. Haha."

Những lời này làm Kỳ Hi Nguyệt thích thú, bởi vì cô cũng rất tò mò Tần Hạo tới nơi này làm gì? Cùng ăn cơm trưa với ai?

Nhà hàng phương Tây trang trí lấy chủ đạo là màu xanh lá cây. Tao nhã và ấm áp, âm nhạc cũng rất nhẹ nhàng tươi đẹp, ánh đèn tương đối lãng mạn.

Kỳ Hi Nguyệt cùng Cố Du Du ngồi xuống chỗ bên cạnh Tần Hạo. Ở giữa ngăn cách bởi bồn hoa. Bồn hoa hơi cao, chỉ có thể nhìn thấy một nửa phía trên của người đối diện, nhưng Kỳ Hi Nguyệt lại chọn vị trí cùng bên với Tần Hạo. Như vậy Cố Du Du chỉ cần ngồi thẳng là có thể thấy rất rõ ràng khuôn mặt Tần Hạo, cũng có thể nghe rõ giọng nói của hắn ta.

Tần Hạo ngồi một mình. Nhưng sau khi ngồi xuống vẫn nhìn đồng hồ đeo tay. Trên bàn là bộ đồ ăn dành cho hai người. Chắc là đang đợi ai đó.

"Tiểu Nguyệt, em có thật sự muốn ăn món bít tết bông tuyết cao cấp của Úc này?" Cố Du Du nhìn món ăn có giá 498 tệ [1] trên thực đơn, khuôn mặt tái xanh.

[1] 498 tệ = 1.659.000 VND.

"Tiền bối, nơi này thịt bò bít tết cao cấp khá rẻ. Nếu không tôi dẫn chị đi nhà hàng Tây Cổ Đàm? Một phần 988 tệ [2], nghe nói vượt quá lời khen." Kỳ Hi Nguyệt lập tức nói châm chọc.

[2] 988 tệ = 3.344.000 VND.

"Khụ khụ, hay là ăn ở nơi này đi." Cố Du Du khoe miệng cũng run, vội vàng gọi phục vụ tới chọn món ăn.

"Đúng rồi, tôi muốn một tách cà phê. Cà phê Lam Sơn cực phẩm, tận hưởng hạnh phúc." Kỳ Hi Nguyệt lại nói thêm một câu.

Gương mặt Cố Du Du méo mó, nhưng vẫn nhẫn nại chịu đựng. Kỳ Hi Nguyệt thấy cô ta chỉ gọi món mì ống, ngay cả đồ uống cũng tiết kiệm. Lần này Cố Du Du đối với mình hào phóng như vậy quả thực không dễ dàng. Cắt da cắt thịt chi tiền, không biết rốt cuộc cô ta có ý đồ gì? Nhưng nếu muốn Kỳ Hi Nguyệt tha thứ cho cô ta vì những tổn hại và hành vi cô ta đã làm ở kiếp trước, vẫn còn xa vời lắm.

Tần Hạo nghe thấy giọng nói bên này, quay đầu lại nhìn một chút.

Cố Du Du giả vờ cúi đầu xuống nhìn thực đơn. Kỳ Hi Nguyệt đi ra ngoài, cô không muốn nhìn thấy kẻ sát nhân này.

Chỉ sau một thời gian ngắn, một người đàn ông gầy gò đi tới trước mặt Tần Hạo. Người đó đội mũ beret, đeo kính dâm, dáng vẻ hết sức thần bí.

Kỳ Hi Nguyệt cầm điện thoại di động lên, mở ra không một tiếng động, thừa dịp người đàn ông lấy cặp kính ra mà không chú ý, lẹ làng chụp ảnh khuôn mặt anh ta.

Người đàn ông khoảng 30 tuổi, gương mặt rất bình thường, mắt một mí, ánh mắt có chút hung ác. Nhưng nếu ở trong đám đông, sẽ không thu hút sự chú ý.

"Tần tổng." Anh ta sau khi ngồi xuống liền gọi một tiếng, giọng nói hơi sắc bén.

"Gọi chút đồ ăn trước rồi nói sau." Tần Hạo ngay lập tức nói.

Người đàn ông ngay lập tức mở thực đơn và bắt đầu gọi món, còn Tần Hạo cũng gọi một phần bít tết cao cấp.

Khi món bít tết của Kỳ Hi Nguyệt đưa tới, Tần Hạo đã lên tiếng: "Xử lý chuyện đó thế nào?"

Đôi tai Kỳ Hi Nguyệt dựng thẳng lên. Hơn nữa cô đã mở chức năng ghi âm của điện thoại, hy vọng có thể nghe được một chút tin tức hữu ích.

"Không quá thuận lợi. Nhưng hãy yên tâm. Tôi vẫn đang điều tra, tôi sẽ tìm thấy nó."

"Tuyệt đối không thể để sai sót nhầm lẫn. Làm sao chuyện này có thể xảy ra. Sao có thể thế được!" Tần Hạo có chút tức giận nói.

"Haiz, đây không phải là tình huống có thể đoán trước được. Tần tổng, anh đừng lo lắng, tôi đảm bảo thành công, nhưng mà chỉ là..." Giọng nói người đàn ông hơi khó xử.

"Hừ, chuyện còn chưa hoàn thành, anh còn tham lam sao?" Giọng nói Tần Hạo hết sức lạnh lùng.

"Chuyện này bây giờ có vấn đề, luôn cần dùng tiền." Người đàn ông phiền não nói.

Tần Hạo trầm mặc một lúc, hắn ta đặt dao và nĩa xuống, từ văn kiện trong túi xách bên cạnh, lấy ra chiếc phong bì cho người đàn ông đối diện.

Người đàn ông kia mặt mày hớn hờ, cất phong bì đi sau đó nói: "Cảm ơn Tần tổng, tôi làm việc xin ngài yên tâm. Chúng ta không phải là lần đầu hợp tác."

"Tôi không muốn nhắc đến những chuyện trong quá khứ." Tần Hạo không ngẩng đầu lên: "Ăn xong rồi thì đi đi."

Người đàn ông vội vàng ăn nhanh, rồi nhanh chóng rời đi. Lúc rời đi lại đeo kính mắt lên, nhìn bốn phía xung quanh một chút.

Kỳ Hi Nguyệt lập tức cúi đầu ăn, giả vờ không thấy. Cố Du Du luôn miệng nói mấy tin bất quái của những vị minh tinh mà buổi sáng cô ta nghe được, nhưng Kỳ Hi Nguyệt không lắng nghe nhiều.

Bởi vì trong lòng cô đang rối bời. Cô biết Tần Hạo sắp làm chuyện xấu, còn người đàn ông nhỏ gầy kia giúp hắn làm việc. Chẳng lẽ giúp hắn giết người? Đối với Tần Hạo, mấy chuyện thế này có thể làm ra được.

"Tiểu Nguyệt, thức ăn có ngon không?" Mọi thu thập của Cố Du Du đều đã góp vào bữa ăn, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa chỉ còn nửa phần của cô.

Nhìn bộ dạng của Cố Du Du thật buồn nôn, cô trực tiếp đẩy chiếc đĩa qua nói: "Chị ăn đi."

"Thật sao, vậy chị không khách khí nữa." Cố Du Du quả thật không khách khí, tự kéo đĩa về mình rồi bắt đầu ăn.

Kỳ Hi Nguyệt im lặng, nhìn hình ảnh người đàn ông trong điện thoại, sau đó gửi cho Ngô Phương Chu, nói rằng có thể người này sẽ có liên quan tới vụ tai nạn. Hy vọng anh có thể giúp đỡ điều tra người này. Ngô Phương Chu hỏi thêm về thông tin của người đàn ông, Kỳ Hi Nguyệt không nói được. Đầu dây bên kia chỉ có thể nói sẽ cố gắng điều tra.

Đang lúc Kỳ Hi Nguyệt xoắn xuýt, Tần Hạo ở bên cạnh đã ăn xong, đang gọi tính tiền. Sau đó hắn đứng lên đi ra ngoài. Đột nhiên hắn dừng lại, xoaay người, nhìn Kỳ Hi Nguyệt.

Vừa đúng lúc Kỳ Hi Nguyệt nhìn hắn, trong lòng thâm kinh sợ, lập tức cúi đầu uống cà phê.

"Chào các cô." Đột nhiên Tần Hạo quay trở lại.

Cố Du Du cũng có tật giật mình như Kỳ Hi Nguyệt, ngẩng đầu nhìn hắn. Trên mặt cô ta có cả sợ hãi lẫn vui mừng. Kỳ Hi Nguyệt lấy tay vô thức đẩy mắt kính lên.

"Tiên sinh, có chuyện gì không?" Cố Du Du vội vàng lau miệng, bày ra dáng vẻ thực nữ.

Nhưng Tần Hạo chỉ nhìn về phía Kỳ Hi Nguyệt rồi nhú mày nói: "Vị tiểu thư này, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?"

"Thật ngại quá. Tiên sinh, hình như anh nhận nhầm người rồi. Nếu tôi gặp một người đẹp trai như anh, không có chuyện tôi sẽ quên mặt." Kỳ Hi Nguyệt nhếch miệng cười.

Nhưng trong lòng cô rất lo lắng. Tên khốn này có trí nhớ rất tốt, có lẽ lần trước nhìn thoáng qua ở bệnh viện hắn đã nhớ được cô.

Tần Hạo sững sờ sau đó cười haha: "Thật không? Cảm ơn cô đã khích lệ. Thật ngại quá, tôi nhận nhầm người. Các cô cứ từ từ dùng bữa." Nói xong hắn đi thẳng.

"Soái ca, không để lại phương thức liên lạc sao?" Cố Du Du chủ động la lên.

Nhưng kết quả là Tần Hạo không hề quay đầu lại, bước từng bước lớn rời đi.

"Hừ, có cái gì mà chảnh chứ. Thật chẳng lễ phép chút nào. Đẹp trai một chút thì sao, lão nương vẫn thấy chướng mắt." Trong nháy mắt Cố Du Du thay đổi thái độ, đúng là không ăn được đào thì nói đào còn xanh.

Kỷ Hi Nguyệt lười để ý đến cô ta: "Chị ăn xong chưa? Tôi còn phải làm việc."

Cố Du Du vội vàng nói: "Tiểu Nguyệt, em đừng liều mạng như vậy nữa. Dù sao thành tích của em luôn đứng đầu mà." Nói xong lại vui đầu vào tiếp tục ăn.

Kỷ Hi Nguyệt im lặng. Nhớ đến chuyện mai là chủ nhật đã đồng ý với cha sẽ đi uống trà, cũng đã gửi tin đi rồi.

"Cha, ngày mai đi uống trà ở Phong Việt lúc 9h nhé." Kèm theo một icon cười.

"Được, cha sẽ cho người đặt bàn." Cha Kỷ cũng kèm theo một icon cười.

"Cha, cha đi xem xét sổ sách của công ty bất động sản Kỳ Tinh chưa?"

"Ừ, có rất nhiều khoản trước khi đi Tôn Mai đã giao cho Trương Cẩm. Nhưng lúc Trương Cẩm tai nạn đã bị mất. Hiện tại rất khó đối chiếu sổ sách. Cha đã bảo chú hai để ý rồi."

"Cha, cha tuyệt đối phải cẩn thận với Tần Hạo. Trực giác của con không sai đâu. Hắn ta không giống với vẻ bề ngoài đâu."

"Ừ, cha hiểu rồi. Con đừng lo lắng mấy chuyện này, cũng đừng để bản thân mệt mỏi quá biết không? Nếu mệt quá thì quay về với cha."

Đột nhiên Kỷ Hi Nguyệt có cảm giác trong lòng cay cay, nhớ lại kiếp trước quá khứ đau đớn. Sau đó cô lắc đầu, đời này cô tuyệt đối sẽ không để cha gặp chuyện gì bất trắc.

"Cha, con nhớ rồi. Cha đừng lo lắng cho con mới đúng." Kỷ Hi Nguyệt trả lời, thầm hy vọng cha sẽ không gặp được người phụ nữ kia như kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mạnh mẽ đập chó điên

Editor: Vi + Beta: Điều

Đột nhiên điện thoại của Kỷ Hi Nguyệt vang lên tiếng tin nhắn. Cô cao hứng nhìn, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ suy sụp.

"Một tiếng nữa về nhà." Tin nhắn của Đại ma vương.

Kỷ Hi Nguyệt phiền não. Từ bây giờ đến lúc tan làm còn 2 tiếng nữa. Mà không phải bây giờ anh đang ở tập đoàn Triệu thị sao?

"Không đúng giờ về tự gánh hậu quả!" Đại ma vương lại tiếp tục nhắn.

"...!" Sắc mặt Kỷ Hi Nguyệt trắng bệch, than thở. Chuyện gì đã xảy ra? Sao nghe như Đại ma vương có vẻ đang tức giận vậy? Cô đắc tội anh lúc nào? Không phải mọi thứ đang tốt đẹp sao?

Đây là quá sáng nắng chiều mưa rồi. Cô cũng đã cảm ơn anh rồi. Chẳng lẽ không đủ thành ý? Không phải cô cũng bỏ thêm icon dễ thương nữa sao?

Con mẹ nó! Không lẽ cái icon này lại gây họa rồi? Đại ma vương không thích mwah mwah? Không nên như vậy!

Làm sao giờ? Làm sao giờ?

Kỷ Hi Nguyệt cầm lấy điện thoại mà trong lòng như kiến bò trên chảo.

"Chị Nguyệt, chị không sao chứ?" Liễu Đông nhìn bộ dạng không đúng lắm của Kỷ Hi Nguyệt. Thầm nghĩ cô làm sao vậy? Tin tức vừa mới đăng hiệu quả rất tốt, cô nên vui vẻ mới đúng chứ.

"Vương Nguyệt, Liễu Đông, trưởng phòng tìm!" Bên kia có đồng nghiệp lớn tiếng gọi.

Bây giờ Kỳ Hi Nguyệt đang tìm biện pháp để ngăn nguy cơ cô mất đi tự do, làm sao chú ý nghe.

"Chị Nguyệt, trưởng phòng tìm chúng ta." Liễu Đông cảm thấy Kỳ Hi Nguyệt rất kỳ quái: "Chị không sao chứ, có phải thấy trong người không thoải mái không?"

"A..." Kỳ Hi Nguyệt máy móc đi về phía văn phòng. Liễu Đông đi theo sau thấy cô cầm chặt chiếc điện thoại trong tay, có vẻ rất khẩn trương. Chẳng lẽ là tin xấu?

"Cậu vào trước đi." Kỳ Hi Nguyệt đến cửa phòng làm việc của trưởng phòng bỗng nhiên quay người nói với Liễu Đông. Sau đó cô đi đến cửa sổ, vội vàng hồi âm.

"Hàn ca. Có phải tôi đã làm gì sai rồi không? Tôi rất biết điều mà." Kỳ Hi Nguyệt nghĩ mãi không ra. Nhưng cô có cảm giác, lần này lửa giận của Triệu Húc Hàn cũng không phải lớn bình thường đâu. Đoán rằng sau khi cô trở về có thể sẽ bị giam lỏng. Cho dù nhà mới này không phải nhà giam, nhưng việc hạn chế tự do của cô cũng khiến cô sống không bằng chết. Lại còn ngày mai là chủ nhật, cô đã hẹn với cha sẽ đi uống trà.

Triệu Húc Hàn nhìn tin nhắn. Biểu cảm vẫn lạnh lẽo băng giá chưa trở lại bình thường.

"Tôi sẽ về ngay đây. Hàn ca, đừng tức giận. Tôi đã làm sai chuyện gì? Anh nhất định phải nói cho tôi biết. Tôi sẽ sửa mà." Kỳ Hi Nguyệt thấy Đại Ma Vương không nhắn lại, lập tức gửi tin đi, còn chèn thêm icon khóc rống đáng thương.

Nhưng vẫn chẳng có tin nhắn đáp lại. Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt gào thét muốn nhanh chóng về nhà dỗ dành Đại ma vương.

Cô đi vào văn phòng của trưởng phòng, Lộc Hùng rất vui vẻ cười nói: "Vương Nguyệt, vậy mới tốt chứ. Liễu Đông cũng không tệ. Tin tức này viết rất hay, thông tin cũng đầy đủ."

"Trưởng phòng vui vẻ là được rồi." Vương Nguyệt chép miệng.

"Sao thế? Cô không vui?" Lộc Hùng nhìn sắc mặt Kỳ Hi Nguyệt, vô cùng hiếu kì.

"Anh Trần tự dưng nổi điên như chó đi cắn người. Còn mắng anh Mập ngu ngốc. Anh cảm thấy tôi sẽ vui sao?" Kỳ Hi Nguyệt luôn luôn mang thù, chưa bao giờ cho mình là chính nhân quân tử.

Khóc miệng Liễu Đông co giật, thầm nghĩ Vương Nguyệt đúng là dám nói, mạnh mẽ dám chọc. Dù gì anh Trần cũng là phó phòng đó.

"Khụ khụ. Tiểu Nguyệt à, Trần Thanh cũng là tiền bối lâu năm, có chút nóng nảy cũng là bình thường. Cô đừng để ý đến hắn là được." Trong lòng Lộc Hùng giờ đang mang Trần Thanh ra sỉ vả.

"Tôi cũng không để ý rằng anh ta có vấn đề hay không. Nhưng anh Mập đã giúp tôi, lại còn bị anh ta mắng. Tôi không thể nhịn được. Chỉ bằng anh đưa anh Mập cho tôi. Trưởng phòng, nếu anh muốn giúp tôi tìm người hợp tác, vậy cứ giao cho tôi tạp công. Anh Mập rất chịu khó, có thể theo kịp tiết tấu của tôi."

Sau khi suy nghĩ một chút, Kỳ Hi Nguyệt đưa ra yêu cầu.

Lộc Hùng kinh ngạc, khuôn mặt lộ vẻ khó xử.

"Trưởng phòng, tôi thừa nhận tính khí anh ấy không tốt lắm, không chịu được oan ức. Nhưng anh ấy rất yêu công việc này, cũng rất cố gắng. Tôi tin rằng tất cả mọi công ty đều muốn có thành tích. Nếu trưởng phòng cảm thấy tôi kém hơn so với nhân viên chính thức, vừa hay bên Hương Thành cũng đưa ra những đãi ngộ tốt muốn tôi qua đó..." Kỳ Hi Nguyệt cố ý nói thêm một câu.

"Cái gì?" Lộc Hùng lập tức đứng lên, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Trưởng phòng, đây không phải uy hiếp. Nhưng thật sự có vài người tâm địa độc ác, tôi vẫn có thể mất nhắm mắt mở. Nhưng chó điên đi cắn loạn, mà tôi còn trẻ, tôi có năng lực. Vậy vì sao tôi bị chó điên cắn mà vẫn phải nén giận?"

Liễu Đông hoảng sợ nhìn Kỳ Hi Nguyệt. Miệng đóng mở nhiều lần, cuối cùng cũng nhịn xuống không lên tiếng.

"Tiểu Nguyệt à, cô đừng xúc động. Tôi biết rõ cô có năng lực. Công ty cũng không bạc đãi cô chút nào mà. Không phải sao?" Khẩu khí Lộc Hùng mềm mỏng.

"Trưởng phòng, anh rất tốt, có thể nhìn thấu tất cả mọi người. Tôi rất thích lãnh đạo tài giỏi như vậy. Dưới sự dẫn dắt của anh, tôi cũng có thêm phần nhiệt tình hơn. Chỉ là có quá nhiều chuyện rắc rối, tôi không dư thời gian cùng tính lực ứng phó với chó điên."

Lộc Hùng vốn có chút không thoải mái. Chỉ là một thực tập sinh có chút thành tích nhỏ đã dám uy hiếp hắn. Nhưng những lời này của Kỳ Hi Nguyệt, hắn nghe vẫn xuôi tai.

Hắn cho rằng Vương Nguyệt là sinh viên, vẫn còn trẻ, nông nổi bông bột là chuyện thường tình. Huống chi quả thật cô nàng có năng lực. Một nhân tài như vậy lại chỉ vì có tính khí kiêu ngạo mà không muốn, đẩy cô vào công ty đối địch. Chẳng khác nào tự làm mất mặt mình.

"Được rồi. Vậy về sau anh Mậu giao cho cô. Tên tiểu tử Trần Thanh kia, tôi sẽ đi dạy dỗ lại hắn. Tiểu Nguyệt, vậy cô cứ yên tâm làm việc. Cả Liễu Đông nữa. Tốt nghiệp xong thì làm việc ở đây luôn. Tôi sẽ không bạc đãi hai người." Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Lộc Hùng nói.

Sắc mặt Liễu Đông tràn đầy kinh ngạc. Wow. Quả nhiên Vương Nguyệt rất lợi hại.

"Trưởng phòng anh minh nhất. Tôi sẽ cố gắng để báo đáp lại anh. Tuy rằng tôi đã hoàn thành chỉ tiêu trong một tháng kiếm được tin tức lớn, nhưng tôi cam đoan sẽ còn tìm được một tin tức lớn hơn nữa!"

"Thật sao?" Mặt mày Lộc Hùng lập tức hớn hở. Những người khác nói hắn sẽ không quá tin tưởng, nhưng cô gái này nói, hắn nhất định sẽ tin.

"Mới mất mong chờ. Trưởng phòng, chúng tôi đi đây. À đúng rồi, tôi có chút việc phải ra ngoài bây giờ, muốn xin nghỉ." Kỳ Hi Nguyệt nhân cơ hội nói.

"Có thể có thể. Chỉ cần cô có thành tích tốt, thời gian phóng viên đương nhiên phải thả thôi. Đi đi đi đi." Lộc Hùng cười đến mức mắt híp lại thành hai đường thẳng.

Liễu Đông cùng Kỳ Hi Nguyệt ra khỏi phòng. Liễu Đông cũng không biết phải làm thế nào để thể hiện sự sùng bái với Kỳ Hi Nguyệt.

"Chị Nguyệt, chị thật lợi hại!" Nói xong còn bật ngón cái lên.

"Lợi hại cái gì. Nếu không có thành tích, nói cái gì cũng thành nói nhảm." Sao Kỳ Hi Nguyệt lại không biết chứ. Cho nên cô càng thêm nỗ lực để khiến cho tất cả lũ người kia phải cảm nể.

"Đúng đúng đúng! Chị Nguyệt, Hương Thành đến gặp chị rồi sao?" Liễu Đông vội vàng hỏi.

Ánh mắt của Kỳ Hi Nguyệt sau lớp kính liếc nhìn cậu, không trả lời. Liễu Đông sững sốt, sờ sờ mặt mình. Suy nghĩ thật cẩn thận xem ánh mắt của cô thể là có ý gì.

Cho dù đôi mắt được cắt sau lớp kính cũng không giảm bớt sự sắc bén. Cảm giác cô không giống thực tập sinh mới 21 tuổi, giống đại tỷ đa mưu túc trí hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Xoa dịu đại ma vương

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỳ Hi Nguyệt trở lại chỗ ngồi, tâm trạng lo lắng liếc nhìn tin nhắn điện thoại. Kết quả là không thấy Đại Ma Vương trả lời, cô cảm thấy sợ hãi. Cô suy nghĩ một chút rồi cầm túi xách lên, rời công ty.

Khoảng mười phút sau cô về tới khu nhà Phong Nhã. Di Lý đang dọn dẹp đồ đạc, nhìn thấy Kỳ Hi Nguyệt trở về thì rất kinh ngạc nói: "Kỳ tiểu thư? Hôm nay tan ca sớm sao?"

"Không phải. Là Hàn ca muốn cháu về sớm. Một chút nữa anh ấy sẽ trở về. Cháu hơi mệt nên lên phòng nghỉ ngơi một chút." Kỳ Hi Nguyệt cười cười.

"Vâng. Cô có muốn uống nước đường không?" Di Lý thấy cô lên lầu thì vội vàng hỏi.

"Đợi Hàn ca về cháu sẽ uống cùng với anh ấy."

Kỳ Hi Nguyệt về phòng, tắm rửa rồi tháo trang sức ra thay một bộ quần áo đơn giản màu hồng nhạt, mái tóc dài nhẹ nhàng lay động. Nhìn trong gương cô giống như một tiểu công chúa đáng yêu vậy. Kỳ Hi Nguyệt lên mạng tìm kiếm tài liệu và xem tin tức rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lúc cô thức dậy, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Triệu Húc Hàn đang ngồi ở trên giường. Đôi mắt sáng như mắt báo nhìn cô chằm chằm.

"A!" Kỳ Hi Nguyệt sợ hãi kêu lên, trở mình muốn ngồi dậy nhưng lại rơi xuống đất.

"Ây da..." Vuốt cái móng đau, cô nhìn khuôn mặt tuần tú mà lạnh lùng của người đàn ông đối diện, rất uất ức nói: "Hàn ca, anh có cần phải hù dọa tôi vậy không?"

Triệu Húc Hàn đứng lên, đi đến ghế salon trước cửa sổ ngồi xuống, tao nhã bắt chéo hai chân, im lặng nhìn Kỳ Hi Nguyệt.

"Hàn ca, anh, anh kêu tôi về sớm như thế, có chuyện gì sao? Có phải tôi làm sai chuyện gì không? Chỉ cần anh nói, tôi nhất định sẽ sửa."

Kỷ Hi Nguyệt ngoan ngoãn bò lên giường. Sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Triệu Húc Hàn giống như một người hầu tội nghiệp nhìn chủ nhân vậy.

"Vì sao trong vòng một đêm em lại thay đổi lớn như thế? Không thích Triệu Vân Sâm nữa à?" Triệu Húc Hàn thật không nghĩ ra, vì sao trong vòng một đêm người phụ nữ này giống như thay đổi thành một người khác. Trong ba năm luôn chán ghét anh không thể nào trong một đêm thay đổi như thế được. Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Kỷ Hi Nguyệt sững sốt. Đây rốt cuộc là sao? Không giống nguyên nhân lúc trước tức giận? Chẳng lẽ người đàn ông này tức giận theo tâm trạng, bất kể thời điểm nào sao? Giống như bão tố mùa hè, nói đến là đến?

"Không phải em luôn rất chán ghét tôi sao?" Triệu Húc Hàn lại nói. Đôi mắt càng ngày càng thâm thúy, tâm trạng hơi phức tạp.

Kỷ Hi Nguyệt tỏ vẻ không hiểu, cũng đoán không ra.

"Vẫn còn mục tiêu mới sao?" Sắc mặt Triệu Húc Hàn càng ngày càng lạnh, hơi mất kiên nhẫn.

"Hả? Mục tiêu mới gì chứ? Hàn ca, cuối cùng thì anh đang nói cái gì vậy?" Về mặt Kỷ Hi Nguyệt khó hiểu. Việc này có lẽ cần tư duy quá cao nên cô theo không kịp nhịp điệu.

Hai chân Triệu Húc Hàn thay đổi vị trí. Kỷ Hi Nguyệt giật mình, vội vàng nói: "Hàn ca, tôi thật sự không biết anh muốn nói cái gì. Dù sao hiện tại tôi không thích Triệu Vân Sâm nữa, cũng không thích ai khác. Tôi chỉ muốn cùng Hàn ca sống chung thật vui vẻ và làm tốt công việc phóng viên của mình."

"Vì sao đột nhiên không thích Triệu Vân Sâm nữa?" Triệu Húc Hàn nhú mày: "Không phải em đã thích nó từ hồi còn học trung học sao?"

"À. Lúc đó tôi còn nhỏ tuổi nên mắt bị mù. Hiện tại tôi đã trưởng thành rồi, không còn thích công tử bột kia nữa." Kỷ Hi Nguyệt vội vàng nói.

Nghĩ đến bản thân thắm mẩn Triệu Vân Sâm từ ngày đầu tiên vào trung học. Thật sự là cô không biết mặt mũi để đâu nữa.

"Vì sao sau đêm đó mới biết rõ?" Lúc Triệu Húc Hàn hỏi vấn đề này, khuôn mặt tuấn tú không dễ dàng phát giác được đã lay động.

"Đêm đó?" Kỷ Hi Nguyệt nhú mày, sắc mặt trắng bệch rồi lắc đầu nói: "Không. Không phải. Tôi...thật ra tôi sớm biết như vậy rồi. Chẳng qua là không cam lòng mà thôi."

Đôi mắt Triệu Húc Hàn thu lại, dùng ngón tay gõ một cái lên mu bàn tay khác, miệng nói: "Không cam lòng?"

"Đúng vậy. Rõ ràng là không cam lòng. Do anh nghĩ vậy thôi. Không phải là tôi theo đuổi Triệu Vân Sâm năm năm sao. Không phải anh ta xem tôi chẳng ra cái gì cả sao? Còn lão gia thì mang những nữ sinh khác đến kích thích tôi. Tôi từng có suy nghĩ muốn theo đuổi anh ta. Sau đó sẽ tàn nhẫn bỏ rơi anh ta. Như vậy mới cam tâm."

"Bỏ rơi chính là đi thuê phòng?" Nét mặt Triệu Húc Hàn càng lạnh hơn.

"Không đúng. Không đúng rồi. Thật ra thì...thật ra thì tôi bị Triệu Vân Sâm bỏ thuốc. Là do tôi ngu muội, thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện lớn. Buổi tối đó tôi đã uống một chút rượu. Đến đêm mơ mơ màng màng, không tỉnh táo." Kỷ Hi Nguyệt chỉ có thể nói dối.

"Bỏ thuốc?" Trong nháy mắt hơi thở Triệu Húc Hàn hạ xuống, trong con ngươi lộ ra sát khí hung hãn.

"Đúng vậy. Anh không biết sao? Ah, đêm đó anh quá tức giận." Kỷ Hi Nguyệt che miệng.

Triệu Húc Hàn nhìn chăm chú cô gái đáng yêu trước mặt một hồi lâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đều là đáng vẻ oan ức, ánh mắt lóe lên nhiều lần.

"Liễu Đông là ai?" Triệu Húc Hàn đổi câu hỏi.

Kỷ Hi Nguyệt vội vàng ngắt đầu nói: "Liễu Đông? Anh biết Liễu Đông? Ahh, cậu ta là nhân viên thực tập mới tới. Tổng biên chỉ định cậu ta hợp tác với tôi. Tiểu tử này không biết kiềm chế, mới làm ở Hương Thành một tháng đã chuyển công tác tới đây. Nhân phẩm có vấn đề."

"Vậy sao em còn đem tin tức về trang sức Việt Phong giao cho cậu ta?" Triệu Húc Hàn nheo mắt lại.

Đột nhiên Kỷ Hi Nguyệt nhận ra lí do Triệu Húc Hàn giận dữ ở đây. Thì ra anh ấy cho là mình thích Liễu Đông. Đại ma vương này lại bắt đầu ghen tuông. Nhưng thực sự là oan uổng cho cô mà.

"Húc Hàn. Đây là giao cho đồng nghiệp. Tôi cũng muốn giúp đỡ một chút. Nếu không tổng biên nói tôi không hợp tác, sau này làm sao còn có thể thăng chức làm chủ quản? Húc Hàn, thật cảm ơn anh, cho em tin tức lớn như vậy. Yêu anh chết đi được! Moa~" Vừa nói cô còn bĩ ổi quỳ ở trên giường chu mỏ về phía Triệu Húc Hàn.

Triệu Húc Hàn trong nháy mắt đứng lên, dứt khoát đi ra ngoài. Kỷ Hi Nguyệt bị dọa cho giật mình, vội vàng che miệng lại. Phát hiện mình thật không biết xấu hổ. Vì để sống! Mong muốn tồn tại thực sự mạnh mẽ mà. Nhưng nó có vẻ hiệu quả. Haha. Quả nhiên Đại ma vương thích mềm không thích cứng.

Triệu Húc Hàn trước khi ra ngoài đóng cửa nói: "Xuong uống siro."

"Vâng! Vâng! Tôi tới ngay." Kỳ Hi Nguyệt trong lòng phấn khởi. Chiều này mình có thể dùng được. Vui vẻ ở trên giường lăn lộn rồi mới đứng lên.

Triệu Húc Hàn đi tới phòng ăn. Thím Lý bung ly nước đường đi tới.

"Cậu chủ, siro có nhạt hay không?" Thím Lý thấy anh uống, lòng có chút không bình tĩnh, liền vội vàng hỏi.

"Rất ngọt." Triệu Húc Hàn trả lời.

Thím Lý cười gật đầu một cái. Nhưng trong đầu nghĩ siro này ngọt lắm sao? Lúc trước cậu chủ trở về mang theo đầy mây đen. Sau khi ở trong phòng Kỳ đại tiểu thư khoảng mười phút, dường như mây đen đã tan ra, nét mặt nhu hoà rất nhiều. Kỳ đại tiểu thư đã làm gì với cậu chủ?

"Thím Lý, thêm một chén nữa." Triệu Húc Hàn ngược mắt nhìn thím Lý một lát rồi nói.

"...!" Thím Lý dường như bị kinh sợ.

Kỳ đại tiểu thư, bản lĩnh của cô cũng quá lớn rồi. Từ khi bà biết cậu chủ tới bây giờ, lần đầu tiên thấy cậu ấy uống chén siro thứ hai. Trước kia không phải chê ngán sao?

"Thím Lý, con cũng uống một chén." Kỳ Hi Nguyệt cười hi hi từ trên lầu đi xuống.

"Được." Thím Lý trong lòng tất chó (*). Trước kia nấu nhiều cũng đổ sạch. Lần này nấu siro không đủ, lần sau phải nấu nhiều hơn mới được.

(*) Trong lòng tất chó: ngôn ngữ mạng, có ý phàn nàn, buồn bực khó chịu, nặng hơn xú nữa là mắng chửi ai đó.

Kỳ Hi Nguyệt ngồi xuống chỗ bên cạnh Triệu Húc Hàn, nhìn đồng hồ treo trên vách tường nói: "Hàn ca, sau 5 giờ muốn đi ra ngoài ăn cơm không?"

"Em muốn đi ra ngoài ăn?" Mi tâm Triệu Húc Hàn lại hơi nhăn lại.

"À...không...không. Ở nhà ăn cũng được. Anh không có xã giao sao?" Kỳ Hi Nguyệt nghĩ rằng anh không thích ra ngoài ăn.

"Không xã giao. Em muốn ăn cái gì thì nói cho thím Lý." Triệu Húc Hàn nói.

"À. Tôi không sao cả. Đúng rồi! Hàn ca, ngày mai cuối tuần, tôi muốn trở về gặp cha." Kỳ Hi Nguyệt thuận miệng nói ra.

Triệu Húc Hàn uống ngụm siro rồi nói: "Có thể."

"Cảm ơn Hàn ca." Kỳ Hi Nguyệt mặt mày lập tức hớn hở.

Sau khi uống nước siro xong, Triệu Húc Hàn lên tầng cao nhất tập thể hình. Tiểu Ân đến rất nhanh, mang theo một tập văn kiện.

"Thiếu gia, đây là tất cả tư liệu của Đài truyền hình Cảng Long. Lợi nhuận không lớn. Thiếu gia nhất định phải thu mua toàn bộ?" Tiểu Ân đã cực kỳ chịu phục.

Kỳ đại tiểu thư đang làm phóng viên thực tập ở Đài truyền hình Cảng Long mà thôi, đại boss liền muốn mua lại toàn bộ Đài truyền hình Cảng Long để ủng hộ cô gái này. Đây quả thật là hôn quân đấy.

"Đồng thời cũng thu mua Đài truyền hình Hương Thành."

"Thiếu gia, việc này không tốt lắm đâu. Dù sao truyền thông cũng không dám đưa tin về chuyện của Triệu gia. Cũng không cần thiết phải thu mua chứ?" Tiểu Ân khuyên can nói.

Ánh mắt rét lạnh của Triệu Húc Hàn nhìn về phía Tiểu Ân, không nói một câu.

"Tôi lập tức đi làm." Tiểu Ân trong lòng run lên. Ánh mắt này của thiếu gia ý gì anh ta biết rõ. Mệnh lệnh của gia chủ không thể nghi ngờ.

"Âm thầm tiến hành. Đừng để cho cô ấy biết." Triệu Húc Hàn lại nói thêm một câu.

"Vâng." Đẩy lòng Tiểu Ân cảm thán.

Kỳ Hi Nguyệt đến cùng là thần thánh phương nào thế? Làm cho thiếu gia bị mê hoặc đến ngu muội. Đúng là hồng nhan họa thủy mà.

Cơm tối không phải thím Lý làm mà là đặt ở nhà hàng tư nhân cao cấp bên ngoài. Vừa làm xong thì lập tức đưa tới. Cuộc sống xa hoa thế này khiến Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy mình sớm muộn gì cũng trở thành người vô dụng.

Không cần giặt quần áo, không cần rửa bát nấu cơm, không cần quét dọn vệ sinh. So với thời gian cô làm Kỳ đại tiểu thư còn chán hơn. Bởi vì từ nhỏ cha cô vẫn luôn giáo dục cô: chuyện của mình thì tự mình làm, không thể hoàn toàn không có năng lực tự lập.

Nhưng đến nơi này của Triệu Húc Hàn, cô thật sự cái gì cũng không cần làm. Mọi thứ đều xử lý tốt cho cô. Kỳ Hi Nguyệt cảm giác Triệu Húc Hàn thực sự rất cưng chiều mình. Mặc dù anh có hơi lạnh lùng, nhưng từng li từng tí đều chứng tỏ anh quan tâm mình, sủng ái mình. Chẳng qua là vì sao đây? Vẫn là mê muội như trước, hi vọng có một ngày anh sẽ nói cho cô.

Sau bữa cơm chiều, Triệu Húc Hàn đi dạo trên sân thượng. Kỳ Hi Nguyệt theo thói quen xem tin tức. Thím Lý thu dọn một chút liền rời đi.

Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt rất bình tĩnh. Cảm giác rất hài lòng với cuộc sống như vậy. Nhưng mà nghĩ đến mình không hiểu rõ Triệu Húc Hàn, lại cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự có hơi khó hiểu.

Dường như đã là vợ chồng già. Nhưng lại hoàn toàn không phải. Bây giờ lòng cô cũng rất yên ổn. Quả nhiên trải qua một đời, sau khi vượt qua nhiều việc điên rồ như vậy, bản thân mới có thể trưởng thành và chững chạc. Tội nghiệp người đàn ông này kiếp trước chịu đựng tính tình đại tiểu thư thô nát của cô tám năm.

Ngày hôm sau, thím Lý đến, nhưng lại không thấy Triệu Húc Hàn.

Lần này hình tượng của Kỳ Hi Nguyệt lại thay đổi. Không giống mỹ nhân kiều diễm, cũng không giống cô gái xấu xí. Chỉ mặc quần áo đơn giản, tóc dài tới eo, trên mặt lại không trang điểm, cũng không mang kính mắt. Nhìn qua như một cô gái nhỏ thanh thuần.

Đây là cách ăn mặc con gái ngoan ngoãn mà cha cô thích nhất. Đeo trên lưng một cái túi nhỏ hàng hiệu màu trắng. Sau đó cô đi ra ngoài uống trà cùng với cha.

Phong Việt Lâu, quán trà cao cấp nổi danh ở Cảng Thành, tọa lạc ở bên cạnh Hồ Yên Hoa. Sáng sớm đã đông như trẩy hội, khắp nơi đều là xe hàng hiệu, sang trọng.

Lầu nhỏ trang trí theo phong cách cổ điển khiến người ta cảm giác một loại lịch sử lâu đời. Tường trắng ngói đỏ bên trong thấp thoáng vô số màu xanh biếc. Phong cảnh còn đặc biệt đẹp.

Nơi như vậy, nếu như không có hẹn trước tuyệt đối sẽ không có được chỗ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bạn trai của con đâu?

Editor: Vi + Beta: Điều

Cha Kỳ đi tới quán nhỏ ở gần hồ Yên Hoa chuẩn bị uống trà với con gái. Đã một tháng rồi chưa gặp mặt tán dóc chuyện nhà, tận hưởng mối quan hệ cha con.

Kỳ Hi Nguyệt đi đến quán nhỏ, nhìn thấy Kỳ Thượng Hải đang ngồi ở đó thì lập tức chạy tới ôm lấy cổ ông từ phía sau rồi làm nũng: "Cha! Con rất nhớ cha."

"Hahaha. Nói sao! Nhớ cha mà sao không chịu về tập đoàn làm việc?" Cha Kỳ vui vẻ, mặt mày hớn hờ. Khuôn mặt hơn năm mươi tuổi đã lảng động nhiều dấu vết của năm tháng.

Kỳ Hi Nguyệt lập tức chu miệng nói: "Cha! Cha xem, cha lại nói chuyện này nữa rồi. Con chỉ thích làm phóng viên thôi. Nếu không thì năm đó con cũng sẽ không âm ỉ đòi học trường báo chí rồi." Kỳ Hi Nguyệt buông cha mình ra, ngồi xuống đối diện.

Cha Kỳ nhìn thấy con gái mình vừa đáng yêu lại vừa thanh tú xinh đẹp thì trong lòng cảm thấy được an ủi: "Được rồi được rồi. Không ép buộc con nữa. Con đã trưởng thành rồi, cũng đã biết mình nên làm cái gì. Mọi chuyện phải thật cẩn thận. Nghề phóng viên rất nguy hiểm."

"Cha yên tâm. Con sẽ chú ý an toàn. Đúng rồi! Chuyện Tân Hạo còn chưa có tiến triển gì mới sao?" Kỳ Hi Nguyệt vội vàng chuyển đề tài.

"Con xem con đi. Đã bảo con đừng điều tra nữa. Chuyện tập đoàn chúng ta chẳng lẽ con còn muốn viết một bản tin lớn nữa hay sao?" Cha Kỳ tức giận nói.

"Sao lại như vậy được. Con còn không phải vì sợ cha bị lừa sao?" Kỳ Hi Nguyệt vội vàng rót thêm nước trà, bắt đầu vui vẻ ăn bánh ngọt mình thích.

"Con đừng suy nghĩ vẩn vơ. Quả thật Tôn Mai đã xuất ngoại. Cha đã gọi điện đến nhà cô ta để xác nhận rồi. Bản báo cáo quả thật có chút vấn đề, nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được túi đồ bị mất, lại liên lạc không được với Tôn Mai. Cho nên chỉ có thể từ từ kiểm tra đối chiếu cẩn thận. Cha đã nói chú hai con trong vòng một tháng phải làm lại bản báo cáo tài vụ chi tiết."

"Không liên lạc được với Tôn Mai?" Kỳ Hi Nguyệt nhún mày: "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Tiểu Nguyệt! Trong đầu con nghĩ cái gì vậy? Bây giờ là xã hội pháp trị, con đừng nghĩ thần nghĩ quỷ nữa." Cha Kỳ bắt đầu nhìn con gái của mình.

"Cha! Có một số người khi đã phát rồ rồi thì sẽ mặc kệ tất cả đó. Để con cho cha nghe cái này." Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy nhất định phải làm cho cha mình tỉnh mộng.

Cô lấy ra bản ghi âm nghe lên cuộc nói chuyện của Tần Hạo và người đàn ông kia lúc trưa hôm qua ra cho cha mình nghe. Kỳ Thượng Hải rất kinh ngạc, nhưng nghe thấy giọng nói trong đó thì càng kinh ngạc hơn, ông nói: "Đây là giọng Tần Hạo sao?"

Kỳ Hi Nguyệt gạt đầu. Cha Kỳ nghiêm túc nghe xong toàn bộ đoạn đối thoại.

"Cha! Nhất định Tần Hạo có vấn đề. Hình như là sai người kia làm chuyện gì đó. Cha thử xem người này cha có quen không? Con đã chụp được hình rồi." Kỳ Hi Nguyệt lấy tấm hình chụp một người đàn ông nhỏ gầy ra.

Cha Kỳ nhìn thấy thì lắc đầu nói: "Không biết. Nhưng mà tiểu Nguyệt, cha không cho phép con lại đi điều tra mấy chuyện này. Nếu Tần Hạo thật sự là người xấu thì con sẽ rất nguy hiểm!"

Nét mặt già nua của cha Kỳ đã tái nhợt. Có thể nghe rõ là Tần Hạo tiêu tiền tìm người làm giúp chuyện gì, lại không biết có phải là chuyện về bất động sản của Kỳ Tinh không. Nhưng có thể thấy anh ta không làm việc quang minh chính đại, nhất định không phải chuyện tốt gì.

"Cha! Con chỉ ngẫu nhiên lấy được thôi. Con sẽ không làm chuyện điên rồ. Nhưng con chỉ muốn nhắc nhở cha là Tần Hạo nhất định không phải người tốt. Con cảm thấy anh ta đã tham ô không ít tiền của công ty."

"Bao nhiêu tiền cũng được nhưng con không được quản. Việc này cha sẽ xử lý. Tiểu Nguyệt, cha chỉ có mình con là con gái. Con cứ nhất định muốn làm phóng viên, cha đồng ý. Nhưng nếu con còn tiếp tục điều tra chuyện nguy hiểm như vậy thì cha sẽ không cho con làm phóng viên nữa!"

Tim gan cha Kỳ run sợ. Con gái mình lại dám đi ghi âm và chụp hình lén. Cái này quá nguy hiểm rồi.

"Được được được! Sau này con sẽ không làm như vậy nữa là được rồi mà. Cha đừng nóng giận." Kỳ Hi Nguyệt thấy sắc mặt cha sắp biến thành màu đen, biết rõ ông vì an toàn cho mình, trong lòng tràn đầy ảm áp. Chỉ là cô càng thêm lo lắng cho sự an nguy của cha.

"Đồng ý với cha, không lại gần Tần Hạo nữa." Cha Kỳ nghiêm khắc nói.

Kỳ Hi Nguyệt vội vàng gạt đầu nhận sai, sắc mặt cha Kỳ mới dịu xuống.

"Bạn trai con thế nào?" Cha Kỳ thay đổi chủ đề.

"A! Bạn trai?" Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt thầm nhảy dựng.

"Không phải Triệu Vân Sâm sao?" Cha Kỳ ăn bánh đậu liếc nhìn cô một cái.

Kỳ Hi Nguyệt vội vàng lắc đầu nói: "Con đã chia tay anh ta rồi. Lúc trước không phải cha nói anh ta không được tốt lắm sao?"

Cha Kỳ thờ dãi nói: "Chia tay cũng tốt. Triệu Gia quá khổng lồ và thần bí. Tập đoàn Kỳ Hải của chúng ta cũng không kém, nhưng so với Triệu Gia còn kém xa. Hai người các con muốn thành đôi, cha còn lo con ở Triệu Gia chịu ủy khuất đây này."

"Cha! Dù ở đâu, con gái cha cũng không bao giờ chịu ủy khuất. Cha yên tâm đi." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng nói, trong đầu nghĩ đến Đại ma vương Triệu Húc Hàn. Cô đây cũng chỉ sợ mỗi mình anh.

Chẳng qua đó là chuyện của kiếp trước. Kiếp này cô không còn ngốc nữa rồi. Đối cách đối xử, cô cùng Đại ma vương sẽ không có nhiều chiến tranh lạnh nữa.

"Vậy bao giờ con mới cho cha gặp bạn trai mới? Hồi trước cha thấy Trần Mạnh Mạnh bạn thân con, bên cạnh còn có một người đàn ông đẹp trai nữa." Cha Kỳ nói.

"Mạnh Mạnh?" Trong nháy mắt Kỳ Hi Nguyệt trừng lớn: "Bạn trai cậu ấy không phải là Chu Dân chứ?"

"Cha cũng không biết. Chẳng qua người đàn ông kia điều kiện cũng không tệ. Lâu rồi con chưa liên lạc với Mạnh Mạnh sao?" Cha Kỳ cười nói.

"Đúng vậy ạ. Công việc bẽ bộn quá." Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt thầm lè lưỡi. Bởi vì lúc trước cô chỉ chăm chăm theo đuổi Triệu Vân Sâm. Mà Mạnh Mạnh lại không thích Triệu Vân Sâm, vì vậy quan hệ với cô bất hòa không ít.

Kiếp trước cô biết rõ lúc Trần Mạnh Mạnh bị Chu Dân lừa, bị cha nuôi Chu Dân cưỡng bạo. Hơn nữa Chu Dân còn lấy của cha nuôi hơn 10 vạn, để đổi lấy người bạn gái của hắn. Sau đó Trần Mạnh Mạnh bị kích thích, thần kinh không được bình thường. Cha mẹ đưa cô ấy rời khỏi Cảng Thành. Cô cũng mất đi một người bạn tốt.

Sắc mặt Kỳ Hi Nguyệt khó coi. Tính toán thời gian tính toán thời gian. Từ lúc cô bị Triệu Húc Hàn chiếm đoạt sau đó không đến một tháng, Mạnh Mạnh đã xảy ra chuyện.

Lần này, cô tuyệt đối không thể để Trần Mạnh Mạnh gặp chuyện không may. Bởi vì Trần Mạnh Mạnh là người bạn tốt nhất của cô ở trường cấp 3. Tuy không học cùng đại học nhưng trước đó vẫn thường xuyên gặp nhau.

Chỉ là sau khi cô ở khắp nơi theo đuổi Triệu Vân Sâm, mà Trần Mạnh Mạnh không thích Triệu Vân Sâm, vì vậy hai người ít liên lạc với nhau. Cô ấy chán ghét nên gọi Triệu Vân Sâm là hoa hoa công tử, ý đồ muốn cô từ bỏ.

"Tiểu Nguyệt, không thể có công việc liên quên bạn bè. Mạnh Mạnh là cô gái tốt. Lúc ở trường cấp 3, bụng con bị đau, là con bé đã cõng con đến bệnh viện, chăm sóc con cả đêm." Cha Kỳ thật sự thích cô gái nhỏ có khuôn mặt tròn ấy.

"Con biết rồi. Con sẽ nhắn tin với bạn ấy, vừa hay chủ nhật cùng bạn ấy nói chuyện." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng lấy điện thoại di động ra.

"Sao vậy? Nhìn sắc mặt con không được tốt lắm. Có chỗ nào không khỏe ư?" Cha Kỳ nhìn sắc mặt Kỳ Hi Nguyệt thoáng trắng bệch, lo lắng hỏi.

"Không có. Con chỉ cảm thấy mình thật tội tệ. Lúc trước Mạnh Mạnh khuyên con rời khỏi Triệu Vân Sâm, con đã không nghe. Vì vậy không còn nói chuyện với cô ấy nữa." Kỳ Hi Nguyệt nghĩ đến những chuyện xảy ra với Trần Mạnh Mạnh, trái tim cô thất lại.

Cha Kỳ lập tức nở nụ cười: "Đừng gấp. Bạn thân sẽ không so đo những điều này. Chỉ cần con mạnh khỏe và vui vẻ là được."

"Vâng." Kỳ Hi Nguyệt gật đầu thật mạnh, ánh mắt đỏ hoe.

Kỳ Hi Nguyệt gửi tin nhắn, viết là: "Mạnh Mạnh, có thời gian rảnh cùng nhau ăn trưa không?"

Bên kia lập tức hồi âm: "Tiểu Nguyệt, rảnh chứ rảnh chứ. Ăn cơm ở đâu?"

Trong nháy mắt Kỳ Hi Nguyệt nở nụ cười. Quả nhiên là bạn thân, không hề chán ghét cô. Chỉ trách lúc trước cô quá kiêu ngạo, ngây thơ.

"Đi phố đi bộ nhà hàng Tây Cổ Đàm. Mình mời cậu ăn bò bít tết châu Úc." Kỳ Hi Nguyệt nhớ kỹ khi xưa bọn họ luôn nhắc đến, nhưng chưa từng đi qua.

"Cô gái, đây là muốn đền bù tổn thất của mình sao?" Chèn thêm một icon cười)

Kỳ Hi Nguyệt gửi icon cười haha =)): "Tiểu nhân đã sai. Xin nương nung thứ tội."

"Được. Bỏ cung đồng ý. Mười hai giờ gặp." Icon trái tim <3

"Một lời đã định!" Kèm thêm một cái icon hôn hít mwah mwah.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tìm bạn gái giúp cha

Editor: Vi + Beta: Điều

Cha Kỳ nhìn thấy con gái mặt mày hớn hờ, cười nói: "Nhìn đi! Có phải là làm hòa rồi đúng chứ?"

"Dạ! Cảm ơn cha đã nhắc, bằng không thì con lại mất đi một người bạn tốt nữa." Kỳ Hi Nguyệt thật sự cảm kích. Nếu giờ cô đang loay hoay làm chuyện khác sẽ quên mất chuyện của Cố Mạnh Mạnh, về sau hối hận cũng không kịp.

"Con đó! Nhớ kỹ phải về thăm nhà nhiều một chút biết không?" Cha Kỳ thở dài. Trong lòng cũng thầm cảm khái, con gái lớn, thật sự không giữ lại được: "Có thiếu tiền không? Nhất định không được bạc đãi mình đấy."

"Cha! Con làm sao lại thiếu tiền được. Cha cho con rất nhiều rồi m. Cha yên tâm. Sau này con sẽ thường xuyên về nhà thăm cha. Chỉ là cha ở một mình lâu như vậy rồi, con không ngại giúp cha tìm vợ hai."

Kỳ Hi Nguyệt nghĩ đến một năm nữa ở kiếp trước, cha quen biết người phụ nữ Đường Tuyết Mai kia. Về sau dẫn đến vô số thảm cảnh. Không bằng bây giờ đề cha bắt đầu tìm mẹ kế.

Cha Kỳ lập tức lúng túng nói: "Nói vậy bạ gì đó. Cha bận việc, không có nhiều thời gian rảnh rồi."

"Cha! Mẹ đã mất 11 năm rồi, cha luôn ở một mình, bên cạnh cũng không có ai chăm sóc. Cha tìm một người bạn già đi. Con không ghét đâu. Nếu gặp được thì tốt, cha nhất định phải giữ chặt đó."

Năm cô 10 tuổi, mẹ đi Ý để giúp bạn thân cũng là bạn học cùng học viện làm một cuộc giải phẫu. Nhưng trên đường đi về lại bất hạnh gặp tai nạn máy bay. Từ đó về sau hai người âm dương cách biệt.

Cha Kỳ luôn như một người cha mà cũng như một người mẹ nuôi cô khôn lớn. Có lẽ là do quá nuông chiều dẫn đến việc tiểu thư Kỳ Hi Nguyệt tính tình kiêu căng, ngạo mạn không nói đạo lý. Nếu không phải được trọng sinh, có lẽ Kỳ Hi Nguyệt sẽ mãi mãi không trưởng thành, sẽ không biết thông cảm với người cha luôn quan tâm bao bọc cho cô.

"Cha! Con sẽ tìm được một người đàn ông tốt. Cha cũng phải tìm được một người phụ nữ tốt đó. Đến khi đó chúng ta có một mái nhà vui vẻ. Con nghĩ mẹ trên trời linh thiêng cũng hy vọng sẽ được nhìn thấy cha hạnh phúc." Kỳ Hi Nguyệt nắm chặt tay cha.

Thiếu chút nữa cha Kỳ rơi lệ, không thể tin nhìn con gái của mình sau một tháng không gặp, thay đổi nhiều như vậy. Đúng là ông trời có mắt, đã trưởng thành rồi.

Trong đầu Kỳ Hi Nguyệt bỗng nhiên nghĩ đến một người. Cô khẽ nhếch miệng cười, vội vàng nhắn tin cho Triệu Húc Hàn.

"Hàn ca, anh quen biết nhiều người, có thể giới thiệu cho cha tôi một người bạn gái được không? Tính tình tốt như thím Lý vậy?" Kỳ Hi Nguyệt gửi thêm icon cười tươi.

Triệu Húc Hàn đang ngồi trên xe, nhìn thấy tin nhắn, hơi nhú mày.

"Được." Anh trả lời một chữ.

"Tốt quá. Bao giờ anh giới thiệu với cha tôi?" Kỳ Hi Nguyệt hưng phấn. Cô cảm thấy ánh mắt của Đại ma vương nhất định sẽ rất tốt. Người phụ nữ mà anh giới thiệu chắc chắn sẽ không sai.

"Về nhà rồi nói tiếp." Triệu Húc Hàn trả lời lại.

"Được. Khuya về nhà rồi nói." Thêm cái icon cười tươi cùng mwah mwah.

Triệu Húc Hàn nhìn điện thoại thật lâu, khóe miệng cong lên một cái rồi thôi.

"Vô Cốt." Anh đột nhiên ngắt đầu, lạnh như băng mở miệng.

"Thiếu gia?" Vô Cốt ngồi phía trước vội vàng đáp.

"Lập một danh sách toàn bộ những thiếu phụ ly hôn hoặc phụ nữ chưa lập gia đình. Khoảng 40 tuổi, phẩm cách đoan trang, đồn hậu trong xã hội thượng lưu ở Cảng Thành ra." Triệu Húc Hàn nghiêm túc hạ lệnh.

Vô Cốt sững sờ rồi nói: "Thiếu gia, ngài cần danh sách này làm gì vậy?"

"Tất nhiên là có chỗ dùng." Triệu Húc Hàn lạnh lùng liếc nhìn cô: "Nhanh lên. Trước sáu giờ tối phải chỉnh sửa lại. Ưu tiên người có nhân phẩm."

"Vâng, thiếu gia." Vô Cốt cảm thấy rất hoài nghi nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Cô cảm nhận được trong giọng nói thiếu gia đã mất kiên nhẫn, nên chỉ có thể nhanh chóng gọi điện thoại báo tin để Triệu Gia phát mệnh lệnh xuống dưới.

Ở bên kia cha Kỳ nhìn thấy Kỳ Hi Nguyệt thì mặt mày hớn hờ hời: "Đang gửi tin nhắn cho ai thế? Mím cười ngọt ngào như vậy, còn nói không phải bạn trai mới?"

"Kìa cha, không phải như thế đâu. Chỉ là một người bạn thôi. Haha... Cha ơi, hay là con giúp cha tìm một người bạn gái nha." Kỳ Hi Nguyệt đem chuyện trong lòng nói ra.

"Làm loạn! Con lo tốt cho mình đi. Cha già như vậy rồi, con đừng làm loạn nữa." Cha Kỳ dờ khóc dờ cười nói.

Kỳ Hi Nguyệt cố gắng làm nũng đủ kiểu. Cuối cùng cha Kỳ mới ngượng ngừng mà đồng ý, nếu gặp được cô gái tốt thì sẽ cố gắng làm quen. Kỳ Hi Nguyệt nở nụ cười hài lòng.

Giữa trưa, mặt trời nóng bức, nhưng tâm trạng Kỳ Hi Nguyệt rất tốt, mang túi xách, đeo kính râm, đi trên vỉa hè, chuẩn bị gặp Cố Mạnh Mạnh ăn cơm trưa.

Còn chưa tới nhà hàng Tây thì đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Cô vội lén lút trốn đi. Bởi vì cô nhìn thấy người đeo kính râm đó là Cố Cửu, bạn tốt kiêm bác sĩ gia đình của Triệu Húc Hàn.

Cô thật sự không muốn bị người đàn ông này nhận ra, vì vậy mới vội tránh đi. Từ chỗ cô đứng có thể thấy Cố Cửu ôm một cô gái trẻ tuổi đeo kính râm. Dáng người mảnh mai, trang điểm xinh đẹp, vào cửa hàng bách hóa. Không khỏi chặc lưỡi. Xem ra người đàn ông nho nhã này cũng là một công tử ăn chơi.

Theo bản năng của một phóng viên nên cô đã chụp lại một bức ảnh, còn đưa cho Triệu Húc Hàn xem. Triệu Húc Hàn nhìn bức ảnh Cố Cửu ôm một người phụ nữ, thì hơi nhú mày lại.

"Hàn ca, xem ra bạn tốt của anh cũng là một kẻ ăn chơi. Nhưng mà người phụ nữ kia nhìn hơi quen quen." Kỳ Hi Nguyệt nói với Triệu Húc Hàn giống như là đang cùng nhau tán gẫu.

"Dương Tinh Tinh, người mẫu quốc tế." Triệu Húc Hàn thẳng thắn trả lời.

"Mẹ nó, đây không phải là tin tức giải trí sao?" Kỳ Hi Nguyệt với cái mũi nhạy cảm của phóng viên đột nhiên phản ứng.

"Không được đưa tin." Triệu Húc Hàn lập tức trả lời, sau đó gọi điện cho Cố Cửu.

Cố Cửu vừa đi vào cửa hàng bách hóa, nghe thấy tiếng chuông điện thoại khẽ nhìn qua. Khuôn mặt tuấn tú xuất hiện vẻ kinh ngạc và khần trương.

Buông Dương Tinh Tinh ra nói: "Bảo bối, anh đi nghe điện thoại." Nói xong anh đi xa vài bước.

"Hàn thiếu, nhớ tôi à?" Cố Cửu hèn hạ nói.

"Không muốn bị cha cậu đánh gãy chân thì đừng có ôm ấp Dương Tinh Tinh." Triệu Húc Hàn lạnh lùng nói.

Sắc mặt Cố Cửu trắng xanh nói: "Chết tiệt! Làm sao cậu biết?" Nói xong anh còn vội vàng nhìn xung quanh.

Triệu Húc Hàn cúp điện thoại. Sau đó gửi ảnh Kỳ Hi Nguyệt vừa chụp tới cho anh.

Sắc mặt Cố Cửu vô cùng khó coi. Thăm nghĩ bản thân thật quá xui xẻo. Vất vả lắm mới có thể lén chạy ra ngoài gặp người đẹp, thế mà bị bắt được. Hy vọng cha ở bên kia không thấy được.

"Cảm ơn người anh em." Cố Cửu nhanh chóng gửi tin nhắn cho Triệu Húc Hàn.

Cùng lúc ở bên Triệu Húc Hàn và Kỳ Hi Nguyệt cũng nhận được tin nhắn.

"Sao thế? Người mẫu quốc tế Dương Tinh Tinh đó rất nổi tiếng đấy. Anh lo lắng cho Cố Cửu hả? Không phải hoa hoa công tử cần được giáo huấn sao?" Nét mặt Kỳ Hi Nguyệt mỉa mai nói.

Triệu Húc Hàn nheo mắt lại rồi nhanh chóng viết một dòng chữ: "Nếu đăng tin, Cố Cửu sẽ chết."

Kỳ Hi Nguyệt nhìn hàng chữ chứa đầy sát khí không khỏi lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hai người bạn tán gẫu

Editor: Vi + Beta: Điều

"Được rồi." Kỳ Hi Nguyệt chỉ có thể từ bỏ. Trong lòng bối rối nhưng cô không dám biểu hiện ra ngoài. Việc này có liên quan đến Triệu Húc Hàn, cô luôn phải suy nghĩ kỹ càng trước khi làm. Lỡ đâu đắc tội Đại ma vương, cô không chịu nổi.

Kỳ Hi Nguyệt đi đến nhà hàng Tây Cổ Đàm liền thấy Trần Mạnh Mạnh toàn thân mặc một chiếc váy màu trắng đứng ở cửa chờ mình.

"Mạnh Mạnh!" Kỳ Hi Nguyệt vui mừng chạy tới.

"Tiểu Nguyệt!" Hai cô gái hào hứng ôm chặt lấy nhau.

"Mạnh Mạnh! Thực sự xin lỗi. Cậu nói đúng, Triệu Văn Sâm không phải là con người tốt. Mình đã cắt đứt quan hệ với anh ta rồi." Kỳ Hi Nguyệt thừa nhận trước.

"Được rồi! Mình không trách cậu. Cũng tại tình yêu làm mù quáng mà, nhưng cậu cũng đã nhận ra được rồi. Không bị tổn hại gì chứ?" Mạnh Mạnh hơi chu môi ra.

Gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa, ngũ quan đều rất tinh xảo, làn da rất đẹp, nhìn giống như một con búp bê.

"Thiếu chút nữa! Nhưng may là không." Kỳ Hi Nguyệt cười mỉa. Cô chỉ chịu thua thiệt Triệu Húc Hàn thôi.

Phong cách của nhà hàng Tây này cao cấp hơn nhiều so với nhà hàng mà cô cùng Cố Du Du đã tới trước đây. Ở cửa có hồ nước phong thủy. Hồ nước

đó rất đẹp, bên trong trang trí rất đặc biệt. Trên mỗi bàn đều có hoa tulip tươi làm cho người nhìn cảm thấy tinh thần sáng khoái.

"Wow! Nơi này thật là cao cấp. Tiểu Nguyệt, cậu chắc chắn phải rất tốn kém?" Trần Mạnh Mạnh kéo Kỳ Hi Nguyệt cười nói.

"Đây có xem là gì. Nương nương của tôi muốn ăn gì cũng được. Đi vào thôi!" Kỳ Hi Nguyệt trông y như một thổ hào.

Phục vụ thấy hai cô gái xinh đẹp đi tới, rất lịch sự.

Sau khi hai người gọi món, tán gẫu một lúc Kỳ Hi Nguyệt mới hỏi: "Mạnh Mạnh! Nhìn mặt cậu tràn đầy xuân tâm rạo rục, có phải có bạn trai rồi không?"

Trần Mạnh Mạnh liền tức giận nói: "Cái gì gọi là xuân tâm rạo rục hả? Mình cũng đã 21 tuổi rồi, có bạn trai cũng rất bình thường mà. Chính cậu theo đuổi Triệu Văn Sâm năm năm, không cho phép mình có mối tình đầu đó thôi."

"Haha! Có thể không nói đến tên khốn ghê tởm đó được không? Ai mà chẳng có lúc mất mù." Kỳ Hi Nguyệt hoàn toàn không biết giận: "Anh ta tên gì? Là người như thế nào? Người nhà cậu có biết không?"

"Cậu điều tra gia đình mình sao?" Trần Mạnh Mạnh mặc dù nói như vậy, nhưng khuôn mặt đã đỏ lên. Có thể thấy cô rất vừa lòng với người bạn trai này.

"Mình đây là chị em tốt của cậu, đang giúp cậu kiểm định mà." Kỳ Hi Nguyệt chột dạ nói.

"Ánh mắt tớ chắc chắn tốt hơn cậu." Trần Mạnh Mạnh oán giận, tùy tiện nói: "Anh ấy là Chu Dân, hai mươi ba tuổi, ở bên cạnh công ty tớ đang làm."

Kỳ Hi Nguyệt trong lòng chấn động. Quả nhiên là Chu Dân. Như vậy, cho dù quá khứ của mình thay đổi không ít, nhưng có một số việc sẽ lặp lại.

"Mạnh Mạnh! Cậu bây giờ đang làm gì vậy?" Kỳ Hi Nguyệt áy náy. Cô thậm chí ngay cả công việc của bạn thân mình cũng không biết.

Trần Mạnh Mạnh cười cười nói: "Mình làm trong đoàn phim của đài truyền hình Hương Thành."

"A!" Kỳ Hi Nguyệt giật mình, cô thật sự không ngờ tới công việc Trần Mạnh Mạnh lại chung ngành với cô.

"Gần đây chúng mình đang chuẩn bị một phim truyền hình tên là "Công chúa, lễ độ". Mình chính là một trong những người của đoàn phim. Dù chỉ là thực tập sinh, nhưng tớ rất thích công việc này. Sau này nếu có cơ hội, tớ còn có thể diễn một vai nhỏ trong bộ phim truyền hình đó." Trần Mạnh Mạnh vẽ mặt đầy ao ước.

Lúc này Kỳ Hi Nguyệt mới nhớ Trần Mạnh Mạnh có một mơ ước là muốn làm ngôi sao. Nhưng lúc ấy cô luôn giấu cợt Mạnh Mạnh có một khuôn mặt quá tròn, không làm được diễn viên, lại không nghĩ rằng cô ấy thật sự không từ bỏ.

"Tiểu Nguyệt! Cậu nhìn xem bây giờ mình có một khuyết điểm. Chính là khuôn mặt tròn tự nhiên này. Thật là đáng ghét. Nhưng không làm nữ chính, làm nữ phụ cũng có cơ hội. Không phải sao?" Trong mắt Trần Mạnh Mạnh đều là ánh sao.

"Có thể chứ! Sau này nương nương nhất định có thể làm nữ chính!" Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt rất chua xót.

Kiếp trước Trần Mạnh Mạnh quá thâm trầm rồi. Lần này cô nhất định không để cho cô ấy bị khi dễ, còn phải giúp Mạnh Mạnh đạt được nguyện vọng.

"Có thật không? Haha! Vậy nói một chút về cậu đi. Cậu đang làm gì đó? Thực tập ở chỗ nào? Có bạn trai mới chưa? Cậu xinh đẹp như vậy, nhất định là có bạn trai rồi." Trần Mạnh Mạnh hỏi ngược lại.

"Haha! Bây giờ tớ đang làm phóng viên. Chẳng qua là làm ở Đài truyền hình Cảng Long." Kỳ Hi Nguyệt cười ngượng ngừng một cái.

"Đài truyền hình Cảng Long? Con mẹ nó nói như vậy, chúng ta là đối đầu nhau đấy." Về mặt Trần Mạnh Mạnh cũng giật mình.

"Đối đầu cái gì chứ! Cậu là bạn thân của mình. Hơn nữa mình làm phóng viên, cậu làm minh tinh. Căn bản không có liên quan gì. Không phải sao?" Kỳ Hi Nguyệt liếc cô một cái.

"Sao lại không có liên quan chứ! Lỡ đâu một ngày nào đó mình may mắn được nổi tiếng, thật sự trở thành đại minh tinh rồi, cậu cũng không thể làm lộ tin tức tiêu cực của mình đấy." Trần Mạnh Mạnh cười lên.

"Vậy chờ cậu nổi tiếng, mình tung ra tất cả tin tức tốt của cậu không phải là được sao?" Hai cô gái lập tức nhìn nhau cười lớn.

Sau khi hai người ăn hết các món, Kỳ Hi Nguyệt nghĩ đến gì đó, nói: "Mạnh Mạnh. Mình muốn nói với cậu chuyện này."

"Cậu nói đi. Hai người chúng ta còn có cái gì không thể nói. Nghe mệnh lệnh của bổn cung, người mau thành thật khai báo." Trần Mạnh Mạnh cười nhìn Kỳ Hi Nguyệt.

Kỳ Hi Nguyệt gật đầu nói: "Mạnh Mạnh. Ở Cảng Long mình là Vương Nguyệt. Vì không muốn người khác biết thân phận thật của mình cho nên ngày thường cách ăn mặc của mình là tóc ngắn, đeo mắt kính to. Cậu đừng vạch trần mình đó."

Trần Manh Manh cười haha một tiếng nói: "Việc này mình hiểu rồi. Giống như lúc cậu học cao trung. Rõ ràng đẹp bắt chước như thế còn trang điểm cho xấu xí. Mình biết, người đẹp đang lo lắng. Cậu sợ người ta nghĩ rằng cậu dựa vào khuôn mặt đẹp không phải bản lĩnh thật sự đúng không?"

"Đúng đúng đúng! Người hiểu mình cũng chỉ có Manh Manh." Kỳ Hi Nguyệt vui vẻ nói: "Đúng rồi. Lúc nào dẫn bạn trai cậu đến gặp mình một chút?"

"Không được!" Trần Manh Manh liền vội vàng lắc đầu.

"Vì sao? Chưa gì đã vội cắt đứt rồi?" Kỳ Hi Nguyệt khó hiểu nói.

"Haiz... không phải đâu! Chu Dân nói trước khi chúng mình chưa xác lập quan hệ, tốt nhất đừng cho người ngoài biết." Sắc mặt Trần Manh Manh hơi buồn bực.

"Không phải là yêu đương sao? Làm sao vậy? Manh Manh, người này không đáng tin có phải không? Cậu hãy nhìn rõ ràng. Đừng mất mù giống như mình đó." Kỳ Hi Nguyệt vừa vịn nhắc nhở cô ấy.

Trần Manh Manh gật đầu nói: "Mình biết! Có điều chúng mình mới quen biết hai tháng nên không vội."

"Vậy là cậu không hoàn toàn am hiểu anh ta trước kia. Tuyệt đối đừng đi nhầm bước. Bây giờ đàn ông cạnh bã nhiều lắm."

"Mình nhớ mà. Được rồi. Chờ ổn định, việc đầu tiên là dẫn anh ấy gặp cậu được không?" Trần Manh Manh lắc lắc cánh tay cô nói.

"Vậy chúng ta phải giữ liên lạc. Nếu cậu một mình ra ngoài đi chơi với hân, nhớ rõ phải nói cho mình đấy."

"Haiz... làm thế nào cậu lại giống mẹ mình như vậy chứ? Mình cũng không phải là trẻ con." Trần Manh Manh cười khỏ.

Kỳ Hi Nguyệt không thể dùng sự việc ở kiếp trước để khuyên bảo, trong lòng vẫn là rất lo lắng. Trần Manh Manh bị Chu Dân hãm hại vào ngày nào, cô không nhớ rõ chính xác, chỉ biết là một ngày nào đó trong tháng này. Hiện tại ngoại trừ cô nhắc nhở cô ấy một chút, cũng không biết giúp cô ấy thế nào.

Giống như lúc trước Manh Manh có nói đến, tình yêu làm mù quáng. Nếu chưa nhìn thấy bộ mặt thật trước đó, cho dù cô nói Chu Dân là người xấu, cô ấy cũng sẽ không tin tưởng. Thậm chí rất có thể tình bạn của các cô sẽ bị cắt đứt. Kỳ Hi Nguyệt vô cùng lo lắng, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Hai cô gái tiếp tục ăn cơm, dạo phố, uống trà đến năm giờ mới tạm biệt. Bạn thân hòa hợp, tình bạn càng thêm sâu sắc hơn.

Kỳ Hi Nguyệt vẫn nhắc nhở Trần Manh Manh nhiều lần không nên một mình ra ngoài cùng Chu Dân. Nếu như muốn ra ngoài, cũng nhớ rõ phải nói cho cô. Nhưng dù cho như thế, Kỳ Hi Nguyệt vẫn còn rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đang diễn kịch cổ trang sao?

Editor: Vi + Beta: Nghi

Một buổi chiều đầy ánh chiều tà chiếu lên toàn bộ quang cảnh Cảng thành, tựa như một bức tranh xinh đẹp.

Nhưng Kỳ Hi Nguyệt lại lo lắng náo nê trở lại khu nhà trọ nhỏ Phong Nhã, tâm trạng cô vẫn luôn lo lắng như thế.

Về tới nhà thì lại phát hiện Triệu Húc Hàn còn chưa về.

"Kỷ tiểu thư, ông chủ nói một tiếng nữa mới về, nếu cô đói bụng thì cô cứ dùng cơm trước đi." Thím Lý cười tủm tỉm nói với Kỳ Hi Nguyệt.

"Thím Lý, không cần đâu, con chờ anh ấy trở về cùng ăn là được rồi, con đi rửa mặt trước đây."

Kỳ Hi Nguyệt rửa mặt xong thì lên lầu trên ngắm mấy chậu hoa lan nở rộ, tâm sự đang nặng trĩu trong lòng cũng chậm rãi tan biến.

Trong phòng tập thể thao có rất nhiều dụng cụ chuyên dụng, toàn bộ lầu trên giống như một câu lạc bộ thể hình vậy, Đại Ma Vương thật sự rất biết hưởng thụ.

"Kỷ tiểu thư, ông chủ đã về." Giọng thím Lý vang lên ở ngoài cửa ban công.

"À, vâng." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng xuống lầu.

Thấy Triệu Húc Hàn đã thay xong đồ mặc ở nhà, đang ngồi trên sofa trong phòng khách lớn, mà trên bàn trà trước mặt anh có một chồng giấy tờ rất dày.

Tiểu Ân đã có mặt sẵn ở đây, nhìn thấy Kỷ Hi Nguyệt trên lầu thì lập tức mỉm cười nói: "Xin chào Kỷ tiểu thư."

Nói xong bước đến trước mặt Triệu Húc Hàn nói: "Chủ tử, phải nhanh chóng phê duyệt chỗ giấy tờ này cho bọn họ trong đêm nay."

"Ừ." Triệu Húc Hàn cũng liếc nhìn Kỷ Hi Nguyệt một cái, lập tức gật đầu với Tiểu Ân, "Vô Cốt còn chưa trở lại sao?"

Tiểu Ân sùng sốt nói: "Vô Cốt nói phụ nữ có điều kiện phù hợp với ý của chủ tử không ít cho nên muốn kiểm tra loại bỏ bớt, cần phải tốn nửa tiếng nữa."

Kỷ Hi Nguyệt cười đi tới nói: "Hàn ca, anh vội như vậy sao."

"Ừ, chỉ còn nửa tiếng có thể ăn cơm kịp không?" Triệu Húc Hàn liếc nhìn Tiểu Ân một cái rồi sau nói với Kỷ Hi Nguyệt.

Tiểu Ân cảm thấy cái nhìn này của chủ tử thật sắc bén, cũng thật phức tạp, anh ta lập tức hiểu ngay.

Việc loại bớt phụ nữ được tuyển là do Kỷ Hi Nguyệt tự đề nghị ra.

Nhưng mà anh biết chỉ cần là chuyện liên quan đến Kỷ Hi Nguyệt thì chủ tử sẽ rất nghiêm túc và coi trọng, một khi làm hư thì những tháng ngày kế tiếp sẽ phải sống trong nước sôi lửa bỏng.

"Có thể có thể, không thành vấn đề, anh làm việc tiếp đi, em đi tìm thím Lý." Kỷ Hi Nguyệt sợ quấy rầy công việc của anh nên vội vàng cười tùm tùm rồi đi.

Giọng thím Lý cũng nhanh chóng vang lên từ bên kia: "Kỷ tiểu thư, phòng bếp bữa lẩu, việc này vẫn nên để cho tôi đi, cô ra ngoài uống nước trái cây hay là bấm điện thoại đi."

"..." Kỷ Hi Nguyệt chỉ có thể cầm lấy ly nước trái cây đi ra ngoài ngồi vào bàn cơm lướt điện thoại.

Ngẫu nhiên lén lút liếc Triệu Húc Hàn một cái, sừng mặt lạnh lùng như điêu khắc trông thật là đẹp mắt, bất giác vụng trộm dùng di động chụp lên anh.

Tiếng đập cửa cũng nhanh chóng vang lên, Tiểu Ân vội vàng đi mở cửa, Vô Cốt trán đầy mồ hôi bước vào.

Kỷ Hi Nguyệt nhìn thấy bộ dạng Vô Cốt không được tốt lắm.

Sau khi Vô Cốt đi vào thì cũng không thèm liếc nhìn Kỷ Hi Nguyệt một cái mà lập tức đặt chồng giấy tờ trước mặt Triệu Húc Hàn nói: "Chủ tử, trên cơ bản những người có điều kiện và nhân phẩm không tệ đều ở trong này rồi."

Triệu Húc Hàn chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Vô Cốt, cũng không nói gì.

Kỷ Hi Nguyệt cảm thấy không khí có chút không đúng, nhưng không rõ là không đúng chỗ nào.

"Chủ tử, Vô Cốt làm việc lè mề nên chậm nửa tiếng, xin chủ tử trách phạt." Vô Cốt lập tức quỳ một chân xuống trước mặt Triệu Húc Hàn.

Mà Tiểu Ân đứng bên cạnh cũng lập tức quỳ một gối xuống giống như Vô Cốt, nói: "Chủ tử, Vô Cốt thật sự đã nỗ lực làm việc, không có lười biếng, nhưng lượng tin tức này quá khổng lồ nên mới đến trễ một chút, xin chủ tử khai ân."

Kỷ Hi Nguyệt há to mồm, tròn mắt như muốn rót ra, họ đây là đang diễn kịch cung đình cổ đại sao?

Xã hội hiện đại rồi mà còn như vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quy củ của Triệu gia

Editor: Vi + Beta: Điều

Lúc trước Kỷ Hi Nguyệt thấy mấy người Tiểu Ân gọi Triệu Húc Hàn là chủ tử đã thấy kì lạ rồi. Bây giờ xem ra có quá nhiều thứ cô chưa biết.

Quả nhiên Tập đoàn Triệu thị thật sự là duy nhất. Không giống với tập đoàn Kỷ Hải hào phú, hẳn là nó đã có hơn hai trăm năm lịch sử. Những thứ tập tục này hiển nhiên là quy củ từ xưa của Triệu gia, vẫn luôn được lưu truyền từ đời này sang đời khác.

"Vô Cốt tình nguyện chịu phạt." Khuôn mặt lạnh lùng điềm lệ của Vô Cốt không một chút biểu cảm giống như cái máy.

"Tự đi nhận hình phạt." Triệu Húc Hàn lạnh lùng nói xong rồi quay người đến bàn ăn: "Dì Lý! Ăn cơm."

"Vâng! Chủ tử." Dì Lý gật đầu, không có chút bối rối hay khó thích ứng, giống như đã quá quen với việc này.

Trong chớp mắt, Kỳ Hi Nguyệt cảm giác mình như người ngoài vậy.

Vô Cốt xoay người đi ra cửa, Tiểu Ân muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn quay đầu lại: "Chủ tử, Kỳ tiểu thư, chúng tôi đi đây."

"À. Đi thông thả." Kỳ Hi Nguyệt biết rõ Triệu Húc Hàn sẽ không trả lời, cô vội cười mím vẩy vẩy tay.

Kỳ Hi Nguyệt ngồi xuống, nhìn gương mặt tuần tú băng lãnh kia hỏi: "Hàn ca, sao Vô Cốt lại bị phạt vậy?"

Triệu Húc Hàn liếc nhìn cô rồi nói: "Em không biết đâu. Đây là quy tắc của Triệu gia."

"Ồ..." Kỳ Hi Nguyệt nuốt nước miếng: "Nghiêm khắc thật đấy. Sau này tôi mà không cẩn thận làm sai gì đó, cũng sẽ bị phạt?"

Mỉ tâm Triệu Húc Hàn hơi nhăn lại, lập tức nói: "Sẽ không! Em muốn tôi giới thiệu bạn gái cho cha em, toàn bộ tư liệu đều ở kia. Ăn cơm xong, em có thể lựa chọn."

"Hả? Nhanh như vậy!" Quả thực Kỳ Hi Nguyệt có chút khiếp sợ.

Triệu Húc Hàn nhún mày nhìn cô, trong ánh mắt có hơi khó chịu vì bị hoài nghi.

"Hàn ca! Anh lợi hại quá! Cảm ơn anh! Thật ra tôi sợ cha tôi một mình cô đơn. Anh cũng biết mà, tôi không thể về nhà thường xuyên được. Cho nên muốn tìm giúp cha một người bạn già."

Kỳ Hi Nguyệt vội vàng giải thích. Trong lòng thầm nghĩ, sao cô có thể chất vấn Đại ma vương được. Anh nói đúng là đúng! Sai cũng là đúng!

Mỉ tâm Triệu Húc Hàn hơi giãn ra, gật đầu ừ một tiếng.

"Hàn ca giúp đỡ, tôi rất yên tâm. Dù sao bây giờ cũng có nhiều loại phụ nữ, tôi sợ cha tôi bị người ta lừa lắm." Kỳ Hi Nguyệt vừa ăn vừa tán gẫu với anh.

Cô cảm thấy lúc cô nói chuyện với Triệu Húc Hàn, tuy anh không nói gì nhiều nhưng rất thích nghe. Vậy có thể kéo tốt mối quan hệ, cũng là một phương thức gia tăng tình cảm. Quả nhiên Triệu Húc Hàn không nói lời nào, yên tĩnh ưu nhã dùng cơm.

Kỳ Hi Nguyệt nhớ tới bữa tiệc hôm trước của Triệu gia, tất cả mọi người đều không nói chuyện lúc ăn, vội vàng hỏi: "Hàn ca! Có phải ăn cơm thì không nên nói chuyện không? Chuyện đó tôi làm anh khó chịu thì phải?"

Cuối cùng Triệu Húc Hàn cũng ngược mắt nhìn cô. Sau đó lập tức cúi đầu, chỉ nói hai chữ: "Không có."

Trong nháy mắt, Kỳ Hi Nguyệt nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời với anh: "Vậy là được rồi! Nhưng thật ra tôi toàn nói nhảm. Chắc Hàn ca không chịu nổi việc tôi hay nói nhảm nhảm đâu ha?" Kỳ Hi Nguyệt cố gắng giả bộ nhu thuận đáng yêu.

Một lần nữa Triệu Húc Hàn lại nhìn sang cô. Nghi hoặc trong lòng không thể biến mất. Người phụ nữ này thay đổi quá nhanh rồi. Có lẽ anh nên thả Triệu Văn Sâm ra để thử cô.

Sau bữa tối, như thường lệ, Triệu Húc Hàn lên sân thượng tản bộ cho dễ tiêu hóa. Kỳ Hi Nguyệt thì hưng phấn ngồi trên ghế salon nhìn tư liệu ảnh chụp mấy người phụ nữ.

Cô phát hiện thông tin mỗi người đều rất đầy đủ. Hiển nhiên là phải tốn rất nhiều thời gian và công sức để tìm kiếm. Xem ra cô chỉ cần nói một câu, người đàn ông này sẽ sẵn sàng vì cô làm mọi chuyện.

Kiếp trước cô ngu ngốc, nhưng anh vẫn nhường nhịn và bảo vệ cô. Lần này cô biết nghe lời, anh lại càng sùng cô lên tận trời. Chẳng qua anh là người không giỏi ngon ngọt, nhưng sau lưng cô lại yên lặng làm nhiều chuyện như vậy.

Rốt cuộc tất cả mọi thứ là vì sao? Tại sao anh lại đối xử với cô tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không có phòng bị đối với cô

Editor: Vi + Beta: Điều

Cho dù là chủ nhật thì Triệu Húc Hàn vẫn bề bộn nhiều việc như trước. Kỷ Hi Nguyệt thấy anh không xem văn kiện thì sẽ gọi điện thoại. Tiểu Ân và Vô Cốt thường xuyên bị gọi đến. Thi thoảng anh tựa lưng trên ghế salon bóp bóp trán. Cô cảm thấy anh thật sự cực khổ.

Cô biết rõ, người đàn ông này người đứng đầu tập đoàn Triệu thị. Tất cả mọi quan hệ của anh đều dựa trên lợi ích cho gia tộc. Vì vậy anh chẳng bao giờ có thời gian của chính mình. Nghĩ đến việc anh mệt mỏi như vậy nhưng kiếp trước vẫn luôn luôn quan tâm tới cô, cô cảm thấy mình đúng là người phụ nữ không tìm không phổi.

Nếu không phải có anh, có lẽ cô bị người phụ nữ của Triệu Văn Sâm đánh thành ra ngu luôn rồi.

Nếu không phải có anh, nửa đêm cô say rượu bên lề đường sẽ biến thành thi thể rồi.

Nếu không phải có anh, với tính khí đại tiểu thư của cô, chắc không biết bao nhiêu lần bị người ta đánh và hăm hại rồi.

Nếu không phải có anh, có lẽ cô đã bị tên hỗn đản Triệu Văn Sâm triệt để lợi dụng rồi.

Từng thước bị kịch của kiếp trước hồi tưởng lại trong đầu cô. Kỷ Hi Nguyệt nhìn đáng vẻ mệt mỏi của Triệu Húc Hàn, tràn ngập đau lòng.

"Hàn ca. Tôi đâm bóp cho anh nhé? Anh xem, anh cũng quá mệt mỏi rồi." Kỷ Hi Nguyệt muốn vì anh mà làm chút gì đó. Vì vậy chủ động đi vòng ra sau ghế, duỗi tay đặt lên vai anh.

Chẳng qua vừa chạm vào anh, cô có cảm giác cả người anh cứng ngắc lại.

"Hàn ca. Anh thả lỏng chút. Không sao mà. Đây là người nhà." Kỷ Hi Nguyệt vội vàng trấn an.

Triệu Húc Hàn không nói gì. Nhưng quả thật thân thể đã chậm rãi thả lỏng, nhắm mắt lại.

"Hàn ca. Tuy công việc của anh quan trọng nhưng vẫn phải chú ý nghỉ ngơi. Khi còn trẻ đừng làm gì gây hại đến sức khỏe." Kỷ Hi Nguyệt ôn nhu nói.

Mi tâm Triệu Húc Hàn hơi hơi nhú lại, lười biếng ừm một tiếng. Kỷ Hi Nguyệt chep miệng, không nói gì nữa, nghiêm túc bóp bả vai và cổ cho anh.

Chỉ là chốc lát sau, cô nghe được tiếng hít thở nhỏ nhỏ. Hơi nghiêng đầu qua mới phát hiện thì ra Triệu Húc Hàn đã ngủ mất rồi. Trong nháy mắt Kỷ Hi Nguyệt tràn ngập thương xót. Người đàn ông này thật sự rất mệt rồi!

Di Lý đi ra từ trong bếp đang muốn nói gì đó thì nhìn thấy Kỷ Hi Nguyệt suy một tiếng với bà. Di Lý trừng to mắt nhìn. Chủ tử ngủ thật rồi.

Thiếu chút nữa trông mắt của bà còn rơi xuống đất. Bởi vì tất cả bọn họ đều biết, trước mặt người ngoài chủ tử sẽ không bao giờ ngủ. Cho dù mấy người thân cận như bọn họ cũng sẽ không. Nhưng bây giờ, rõ ràng là anh đã ngủ trước mặt Kỷ Hi Nguyệt.

Điều này cho thấy cái gì? Anh tin tưởng Kỷ Hi Nguyệt hơn bất cứ ai khác? Không hề có phòng bị đối với cô?

Di Lý cảm thấy không thể tin nổi. Nghĩ thầm nếu mấy người Tiểu Ân biết chuyện này chắc sẽ úy khuất phát khóc thôi.

Kỷ Hi Nguyệt xoa bóp được một lát, tay có chút mỏi, muốn rời đi xoa bóp cánh tay mình chút. Ai ngờ người Triệu Húc Hàn run lên, đột nhiên mở mắt. Kỷ Hi Nguyệt giật mình, lập tức cười nói: "Hàn ca. Anh tiếp tục ngủ đi. Tôi xoa bóp cho anh." Cô thật sự muốn tát mình một phát. Sớm biết vậy sẽ không rời ra, để cho anh nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

Toàn bộ hơi thở của Triệu Húc Hàn trong nháy mắt hạ xuống. Anh đột nhiên đứng lên, dọa Kỷ Hi Nguyệt suýt nhảy dựng. Anh cất giọng nói lạnh lùng: "Không cần!" Xong liền bước lên tầng.

Kỷ Hi Nguyệt nhìn anh có vẻ tức giận, vô cùng khó hiểu. Cô lại chọc Đại ma vương tức giận lúc nào vậy? Cái tính khí này đúng là âm tình bất định!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu*, *Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chắc không trùng hợp như vậy chứ?

Editor: Vi + Beta: Điều

Hôm sau, lúc 7:30 Kỷ Hi Nguyệt đi xuống đã không nhìn thấy Triệu Húc Hàn. Cô chỉ có thể đi luôn đến đài truyền hình.

Vừa bước đến đại sảnh, cô phát hiện đài truyền hình có rất nhiều người lạ. Mỗi người đều đi giày tây. Đằng sau là mấy vị cấp trên dẫn mấy người này đi xung quanh.

Lúc vừa tới Phòng thông tin, thấy trưởng phòng Lộc Hùng cúi đầu khom lưng với bốn người đàn ông. Hình ảnh này khiến cô phải mở rộng tầm mắt. Xem ra đám người này không đơn giản.

"Mọi người biết họ là ai không?" Sau khi mấy người kia rời đi, mọi người xúm lại tò mò nói chuyện.

"Quý mới biết. Có điều chắc chắn là một nhân vật lớn. Có lẽ nào là thay chủ tịch không?"

"Không thể nào. Từ rất lâu rồi đài Cảng Long chưa từng thay đổi chủ tịch. Sao lại đột nhiên nói thay là thay! Đừng nói lung tung!"

Liễu Đông đột nhiên cả kinh nói: "Con mẹ nó! Không thể nào!"

Mọi người đều bị cậu làm giật mình, nhao nhao quay đầu lại nhìn. Thấy cậu ta nhìn chằm chằm điện thoại, biểu cảm khiếp sợ.

"Liễu Đông! Cậu ngạc nhiên cái gì vậy!"

"Đồng nghiệp cũ của tôi ở Hương Thành nói bên họ cũng có nhân vật lớn đến." Liễu Đông vội vàng nói: "Chắc không trùng hợp như vậy chứ?"

"Cái này có được tính là tin tức lớn không? Có được đưa tin không?" Hai mắt Cố Du Du tỏa sáng nói.

"Du Du! Không nên làm vậy. Nếu có thể đăng tin thì chắc chắn trưởng phòng sẽ báo. Đừng đi tìm đường chết nữa." Trần Đông Học có lòng tốt nhắc nhở.

"Anh Trần! Anh đi tìm lão đại mà đăng tin ấy!"

"Tôi đi thì có tác dụng gì! Vương Nguyệt kia mới có tác dụng! Bây giờ cô ta là tâm phúc của trưởng phòng đấy!" Giọng điệu Trần Thanh chua chát.

Kỷ Hi Nguyệt vừa mới ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Trần Thanh rồi liếc về phía anh Mập.

Hôm nay anh Mập không xen vào một câu gì. Không giống với tính cách hoạt bát thường ngày. Kỷ Hi Nguyệt thầm nghĩ có lẽ anh bị Trần Thanh mắng nên mới cảm giác mình không có tư cách làm phóng viên, không nên xen vào cuộc nói chuyện.

"Anh Mập! Cà phê cho anh này." Buổi sáng nay Kỷ Hi Nguyệt đã cố ý đi mua.

Anh Mập vội vàng mỉm cười: "Cảm ơn em! Vương Nguyệt."

"Anh Mập. Trưởng phòng chưa nói gì với anh sao?" Kỷ Hi Nguyệt cười hỏi.

Về mặt Anh Mập hơi mờ mịt: "Trưởng phòng nói gì?"

"À! Trưởng phòng đã đồng ý cho anh cùng với em tạo thành một tổ. Về sau, em, Liễu Đông và anh thành một đội. Vì vậy những chuyện khác anh không cần phải để ý." Kỷ Hi Nguyệt cố ý nói lớn để tất cả mọi người nghe được.

"Cái gì cơ!" Trần Thanh đột nhiên nhảy dựng lên: "Vương Nguyệt! Cô có ý gì? Nếu anh Mập về tổ cô, vậy tập công của chúng tôi?"

"Anh Trần! Dù sao anh cũng rảnh rồi, tự mình làm đi." Kỷ Hi Nguyệt châm chọc.

Anh Mập khiếp sợ. Những người khác thì kinh ngạc, nghĩ thầm Vương Nguyệt này thật khủng khiếp. Một thực tập sinh ba tháng, đã có một tổ để hợp tác. Đài ngộ thể này khiến những người nhân viên lâu năm phải ghen tị đỏ mắt.

Trần Thanh tức đến toàn thân phát run, rất muốn đi tìm trưởng phòng phân rõ trái phải. Nhưng lại nghĩ đến lúc trước bị trưởng phòng mắng, hấn cũng không muốn chuốc thêm khổ. Trong lòng lại hận Kỷ Hi Nguyệt đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ là ba tháng trước người phụ nữ này đâu có kiêu ngạo như vậy. Sao đột nhiên lại lớn tiếng thế? Như bị quỷ nhập. Hay lẽ nào cô ta có chồng lưng lớn?

Trần Thanh khẳng định Vương Nguyệt có vấn đề. Trong mắt hấn đều là oán hận, nghĩ thầm nhất định hấn phải tìm ra nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Quy định của tân chủ tịch

Editor: Vi + Beta: Điều

Anh Mập rất kích động, ánh mắt nhìn Kỷ Hi Nguyệt ngập tràn cảm kích. Liễu Đông vội vàng cười nói: "Anh Mập! Chào mừng anh gia nhập tổ của chúng ta."

Anh Mập gật đầu liên tục. Cố Du Du kêu lên: "Bây giờ thực lực của Tiểu Nguyệt rất kinh khủng rồi! Sau này được thăng chức thì nhớ đề bạt anh em nhé!"

Liễu Đông vừa định nói thì giọng nói của Lộc Hùng vang lên trong loa phát thanh. Yêu cầu tất cả mọi người chuẩn bị họp.

Mọi người vội tiến vào phòng. Sắc mặt Lộc Hùng hơi nghiêm trọng, ngồi ở vị trí chính giữa, nhìn từng người một bước vào.

"Lão đại! Xảy ra chuyện gì?" Anh Hâm cười híp mắt hỏi.

Lộc Hùng tức giận nói: "Mọi người không thấy hôm nay có gì đặc biệt hay sao hả?"

"Lão đại! Có phải liên quan đến mấy người kia?" Trần Thanh hỏi.

Mọi người nhao nhao ngồi xuống. Bây giờ Kỷ Hi Nguyệt mới biết được, thì ra Phòng thông tin có hơn 20 người. Chỉ là có rất nhiều người cô không nói chuyện, cho nên không để ý.

Cô đảo mắt một lượt. Đột nhiên nhìn thấy một ánh mắt âm ngoan. Cô hơi nhú mày.

Ánh mắt này đến từ Chu Lê. Cô và cô ta cùng là thực tập sinh, trông cũng khá thanh tú. Công việc của cô ta là biên tập lại bản tin giúp các vị tiền bối, không có liên quan đến cô. Kỷ Hi Nguyệt không hiểu vì sao cô ta lại có ánh nhìn bất thiện như vậy?

Sau khi tất cả mọi người đến đủ, Lộc Hùng đưa mắt nhìn quanh phòng rồi nói: "Tôi tin rằng mọi người đã biết rõ tình huống của ngày hôm nay. Những người vừa đến kia là cấp dưới của tân chủ tịch. Rất nhanh sẽ thu mua đài truyền hình."

"Ồi! Thật sự thay chủ tịch sao? Có khi nào chúng ta sẽ bị kiểm tra không?"

"Trời ạ! Sao lại thay chủ tịch!"

"Chuyện này... Đài truyền hình Hương Thành cũng thay chủ tịch à?"

Tiếng nghị luận vang lên xôn xao.

Đôi mắt dưới lớp kính Kỷ Hi Nguyệt hơi híp lại. Kiếp trước cô không trải qua việc này, vì vậy cũng không rõ ràng lắm.

Lộc Hùng thấy một đám người lú lú, đầu cả đầu, đột nhiên lớn tiếng quát: "Lăn tăn cái gì! Tôi còn chưa nói xong."

Mọi người thấy trưởng phòng nổi giận vội vàng cầm miệng.

"Mặc kệ chủ tịch mới hay cũ, nhân viên tạm thời sẽ không bị điều động. Nhưng sau này thì chưa biết. Phía trên đã thông báo, Phòng thông tin sẽ bắt đầu sàng lọc nhân viên. Tổng cộng chia ra làm năm nhóm nhỏ đi thu thập tin tức. Bây giờ lấy một quý để bắt đầu sát hạch."

Lộc Hùng chưa dứt lời, sắc mặt mọi người thoáng cái đã trắng bệch. Ngoại trừ Kỷ Hi Nguyệt rất bình tĩnh. Sóng to gió lớn gì cô cũng đã trải qua, những việc này cũng rất bình thường thôi.

"Tiêu chuẩn thấp nhất là trong một quý, mỗi tổ phải có một tin tức lớn. Chỉ cần hoàn thành được thì tạm thời an toàn vượt qua. Nếu như tất cả mọi người đều không có tin lớn, cả tổ sẽ bị sa thải. Nếu lấy được nhiều tin tức, sẽ được thưởng một vạn tiền thưởng cùng với một ngày nghỉ ngơi ở hội sở Thiên Trì xa hoa nhất Cảng Thành."

"Con mẹ nó!" Trong nháy mắt mọi người kinh hãi nói: "Một vạn tiền thưởng đó! Cả Thiên Trì nữa!"

Khóe miệng Kỷ Hi Nguyệt co giật. Thật sự cô không quan tâm cái này, ai bảo cha cô có tiền. Thiên Trì là nơi cô đi qua vô số lần khi theo đuổi Triệu Văn Sâm.

"Đặc biệt hơn! Trong một tháng tìm được 3 tin tức lớn, thưởng luôn một vạn!" Lộc Hùng nói.

"Oa!" Trong mắt mọi người đều tỏa sáng.

"Oa cái gì mà oa! Một tháng kiếm được ba tin lớn là chuyện không thể nào!" Cố Du Du là một người yêu tiền nhưng cũng dễ dàng nhìn được, một vạn tiền thưởng này không quá lời.

"Còn có một tin tức xấu!" Lộc Hùng nhìn phản ứng của mọi người rồi nói.

"Vừa rồi cũng đâu phải tin tốt đâu!" Có người nói nhỏ.

Lộc Hùng tức giận lườm tên kia rồi nói tiếp: "Về sau đài truyền hình Cảng Long và đài truyền hình Hương Thành sẽ cùng một chủ tịch."

"Trời ạ! Thật sự là vậy? Ai mà giàu thế? Vung tay một phát là mua hai đài truyền hình lớn nhất Cảng Thành. Đây đúng là muốn khổng chế truyền thông và dư luận rồi."

"Con mẹ nó! Thực lực lớn vậy, có khi nào là tổng giám đốc thần bí của Triệu thị không?" Có người lập tức nghĩ đến đại hào phú duy nhất không cho phép truyền thông đào tin tức.

Trong lòng Ký Hi Nguyệt lộp bộp một cái. Không thể nào! Triệu Húc Hàn sẽ không nhàm chán như vậy.

"Là một tập đoàn bên nước ngoài. Máy người cũng không biết đâu. Nhưng tôi còn chưa nói xong. Tin tức xấu chính là đã đưa tin lớn trước Cảng Long, không được tính là tin lớn của các người."

"A!" Trong nháy mắt mọi người kêu gào ầm ĩ.

"Mặc dù là cùng một chủ tịch, tuy nhiên vẫn còn quan hệ cạnh tranh. Chỉ là cùng báo cáo với chủ tịch mà thôi. Vì vậy nếu các cô cậu không muốn bị mất mặt, nhất định phải vượt qua đài truyền hình Hương Thành!" Lộc Hùng nghiêm nghị nói.

Tất cả mọi người đều ừ ừ, cảm thấy tương lai thật xa vời.

"Trường phòng! Chúng ta không đủ người!" Trần Thanh đột nhiên nói: "Vương Nguyệt có một tổ ba người. Chúng tôi không có tạp công a."

Lộc Hùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lườm Trần Thanh: "Trần Thanh! Năng lực của Vương Nguyệt thế nào, chắc rằng cậu biết rất rõ. Ai cũng có thể mang đến thành tích và lập công lớn. Đừng nói là ba người, cho dù năm người, tôi cũng đồng ý! Nếu như tháng sau cậu có thể cho tôi hai tin tức lớn, tôi sẽ cho cậu tạp công!"

Trong nháy mắt sắc mặt Trần Thanh đen trắng lẫn lộn, không dám nói lời nào. Rõ ràng là lão đại đang tức giận.

"Mặc dù Vương Nguyệt là thực tập sinh, nhưng trong ba tháng cô ấy đã thu hoạch được 5 tin lớn, còn chưa nói đến rất nhiều tin tức nhỏ nữa. Các người không cảm thấy hồ thẹn sao? Thường ngày tôi yêu cầu quá thấp với các cô cậu nên giờ các cô cậu đều nghĩ mình tài giỏi rồi!" Giọng điệu Lộc Hùng vô cùng bén nhọn, cơ bắp trên người hơi rung động.

"Nửa năm sau, Phòng thông tin của chúng ta bị đánh bại bởi đài truyền hình Hương Thành, lão tử đây cũng phải cuốn xéo! Máy người nghĩ mấy người còn có năm tháng tốt lành sao? Bây giờ lập tức dùng cái đầu, đi tìm tin tức cho lão tử! Rõ chưa?" Lộc Hùng mạnh mẽ đập bàn.

"Rõ!" Tất cả mọi người trầm miệng một lời. Sắc mặt Trần Thanh trắng bệch.

Sau khi tan họp, Ký Hi Nguyệt trở về chỗ của cô. Ngồi còn chưa ảm mộng lại bị gọi vào văn phòng của Lộc Hùng.

"Vương Nguyệt! Đây là của cô." Lộc Hùng đưa cho Ký Hi Nguyệt một phong thư.

"Đây là gì?" Ký Hi Nguyệt ngạc nhiên cầm lấy.

"Tiền thưởng của cô! Là ban lãnh đạo phát đấy. Năm nghìn. Cô có thể mời đồng nghiệp đi ăn bữa cơm. Dù sao quá nghiêm túc cũng không có lợi trong công việc." Lộc Hùng với tư cách trưởng bối hiền hòa nói.

Ký Hi Nguyệt sững sờ, hiếu kỳ hỏi: "Tại sao cấp trên lại cho tôi tiền thưởng? Đáng lẽ phải phát cùng với tiền lương tháng này chứ?" Ký Hi Nguyệt nhớ rõ tin tức lớn sẽ có tiền thưởng. Nhưng không phải năm nghìn, nhiều như vậy. Mà cũng sẽ không phát phong thư thế này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mời mọi người ăn cơm

Editor: Vi + Beta: Điều

Lộc Hùng cười nói: "Trong tai nạn xe, cô đã cứu phụ nhân Trương Cẩm. Tuy rằng cô ấy chưa xuất viện, nhưng chồng cô ấy đã tới đây nói cảm ơn. Lãnh đạo cấp trên rất cảm động, nói cô rất có lương tri, là một phóng viên có thực lực, giúp đài truyền hình Cảng Long của chúng ta có thêm hào cảm. Vì vậy đặc biệt khen thưởng. Nhận đi! Đây là phần thưởng xứng đáng với cô."

Kỷ Hi Nguyệt gật đầu. Đúng là niềm vui bất ngờ.

"Vương Nguyệt! Cô làm rất tốt! Tất cả mọi người đều tôn trọng cô!" Lộc Hùng cười nói.

Kỷ Hi Nguyệt giống như được bơm máu gà, hưng phấn gật đầu. Không phải vì bất cứ điều gì, chỉ đơn giản là nỗ lực cố gắng của cô được công nhận.

Kỷ Hi Nguyệt trở lại bàn làm việc, Liễu Đông đi tới nhỏ giọng hỏi: "Chị Nguyệt! Không sao chứ?"

"Cậu thấy tôi giống có chuyện à?" Kỷ Hi Nguyệt tức giận lườm cậu một cái.

"Không có việc gì thì tốt! Không có việc gì thì tốt! Chị Nguyệt, trưa tôi mời chị và anh Mập đi ăn cơm được chứ?" Liễu Đông cười cười.

Kỷ Hi Nguyệt đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói: "Các vị tiền bối và đồng nghiệp! Trưa nay tôi muốn mời mọi người đi ăn cơm. Mọi người nhớ tham gia nhé!"

"Oa! Tiểu Nguyệt! Cô phát tài à? Có phải vừa nãy trưởng phòng cho cô tin tốt đúng không?" Anh Hâm kinh hô: "Hân hạnh hân hạnh! Nhất định sẽ tới."

"Không có gì đâu! Chỉ là nhận được một chút tiền thưởng. Vừa hay muốn cảm ơn mọi người đã chỉ bảo cho tôi, vì vậy muốn mời mọi người ăn cơm."

Trong nháy mắt có rất nhiều người không thoải mái. Bởi vì quả thật trong ba tháng này, có rất nhiều người không nói chuyện với Kỷ Hi Nguyệt. Thậm chí là xem nhẹ cô. Chỉ có Cố Du Du là tương đối thân thiết với cô.

"Tiểu Nguyệt! Vận khí của em tốt thật đấy! Chị nhất định sẽ đi ăn! Haha!" Cố Du Du nghĩ đến chuyện đầu tuần đi ăn bò bít-tết, làm sao mà cô ta chịu thiệt được.

"Vậy trưa nay ăn ở nhà hàng Hi Duyệt đi! Gửi thông tin cho anh, anh thống kê một vài thông số định vị giúp Tiểu Nguyệt." Anh Mập vội nói với mọi người.

"Anh Mập! Phiền anh rồi!" Thật sự Kỷ Hi Nguyệt muốn mọi người tự báo tên, chẳng may cô lại đặt nhiều bàn quá.

"Khách sáo gì chứ! Chúng ta là một tổ mà." Anh Mập rất cao hứng.

"Đúng vậy! Chúng ta là một tổ. Chị Nguyệt! Chị có muốn đi ra ngoài kiểm tin mới không?" Liễu Đông hỏi Kỷ Hi Nguyệt.

Kỷ Hi Nguyệt nhủ mảy: "Tôi đi gọi điện chút." Nói xong bước ra ngoài hành lang gọi điện.

Cô gọi cho Ngô Phương Chu. Bên kia nhận điện thoại rồi nói luôn: "Vương Nguyệt! Tôi muốn gọi cho cô lâu rồi! Cô có thời gian tới cục cảnh sát không?"

"Có! Tôi sẽ tới ngay!" Kỷ Hi Nguyệt cao hứng quay trở lại, hô to: "Liễu Đông! Anh Mập! Chúng ta đi!"

"Tới liền!" Liễu Đông cùng anh Mập lập tức gật đầu, khoác balo lên lưng rồi bước đi.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn. Không phải chứ! Kỷ Hi Nguyệt vừa ra ngoài gọi điện là có tin tức? Sắc mặt Trần Thanh xanh mét. Cũng lập tức khoác balo lên, nói với Cố Du Du: "Đi! Chúng ta cũng đi kiểm tin mới."

"Tôi không cùng tổ với anh!" Cố Du Du nhìn hẩn: "Giờ tôi sắp có cuộc hẹn phỏng vấn với một nghệ sĩ rồi! Vì vậy anh Trần à! Hãy tìm Lưu Hải đi!"

Lưu Hải là một người rất thành thật. Quả thật anh ấy đã đứng lên vì cho rằng Trần Thanh sẽ gọi anh. Nhưng không nghĩ rằng hẩn lại muốn đi với Cố Du Du, bỗng cảm thấy vô cùng tổn thương. Trần Thanh chắc không chịu được một người vô dụng như anh rồi.

Trần Thanh không ngờ rằng Cố Du Du nói với hẩn như vậy. Xem ra là bởi vì chuyện của Vương Nguyệt, hẩn dần mất đi danh vọng. Nhưng hẩn lại không thể tức giận. Ai bảo tháng này hẩn không đào nổi ra một tin hot. Càng tức giận hơn là vụ án Việt Phong còn bị hẩn làm hư mất.

"Còn không đi!" Trần Thanh phẫn nộ mà gào lên với Lưu Hải đang lúng túng đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trợ giúp cảnh sát

Editor: Vi + Beta: Điều

Công sở vốn dĩ là nơi không thiếu chuyện bát quái. Hai đội Vương Nguyệt, Trần Thanh vừa rời đi, trong phòng náo nhiệt hẳn lên.

"Xem ra lần này anh Trần thật nguy hiểm!"

"Anh ta là đồ lười! Tôi đã không ưa từ lâu rồi! Cái gì cũng bắt tôi tự biên tập. Còn lâu tôi mới vào tổ anh ta lần nữa nhé!"

"Giữ chứ! Dù sao anh ta cũng là phó trưởng phòng."

"Phó trưởng phòng thì giỏi lắm à? Không cần phải làm gì hết à? Dù gì cũng phải có chỗ khiến tôi thấy khâm phục chứ! Tin tức về châu báu Việt Phong lớn như thế, anh ta chẳng kiếm được tí thông tin nào. Mấy sai lầm này là thứ mà phó trưởng phòng có thể mắc phải à?"

"Được rồi! Bây giờ anh ta cũng rất đáng thương. Bị lão đại mắng lại còn cạnh tranh với Vương Nguyệt."

"Làm người phải tự mình biết mình! Mặc dù gần đây Vương Nguyệt rất phách lối, nhưng người ta có thực lực. Nếu tôi có thể kiếm được nhiều tin tức, tôi cũng vênh váo như vậy!"

Cố Du Du cười lớn nói: "Tôi nói với mọi người này, Vương Nguyệt có năng lực là điều ai cũng biết, hơn nữa bây giờ trưởng phòng rất coi trọng cô ấy. Cho nên lúc trước mấy người không có quan hệ với cô ấy, bây giờ nên tranh thủ tạo quan hệ đi. Phòng một ngày cô ấy để ý đến, kết quả cũng sẽ chẳng khác anh Trần là bao!"

"Cố Du Du! Không phải cô ấy cũng từng cãi nhau với cô sao? Cô còn hào phóng khen như vậy?" Có người châm chọc Cố Du Du.

Cố Du Du nhún vai: "Đây không phải vấn đề! Chỉ cần chén cơm của tôi không mất là được rồi. Mọi người không biết thời buổi này kiếm được công việc tốt rất khó à! Bây giờ Cảng Long và Hương Thành đều xác nhập cùng một ông chủ, muốn nhảy sang đài khác cũng chẳng còn hi vọng."

Trong nháy mắt mọi người cảm thấy rất đúng, nhưng cũng cảm thấy Cố Du Du chẳng có tiết tháo gì.

Bên này, Kỷ Hi Nguyệt cùng Liễu Đông lên xe, còn anh Mập thì ngồi trước lái xe, lập tức chuyển bánh đến sở cảnh sát.

"Chị Nguyệt, chúng ta tới đồn cảnh sát làm gì?" Liễu Đông khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên là có tin tức! Chuyện tai nạn giao thông lần trước vẫn chưa xong, có thể có liên quan đến những tin tức lớn hơn." Kỷ Hi Nguyệt biết sau này trong quá trình làm việc sẽ không thể mặc kệ Liễu Đông cùng anh Mập được. Dù sao một mình cô cũng làm không hết. Cho nên từ giờ cô sẽ tin tưởng họ, nói thẳng mọi chuyện.

Liễu Đông có chút nghi ngờ. Nhưng nhớ đến có vẻ như Vương Nguyệt biết trước chuyện xảy ra tai nạn giao thông ở cầu Giang Sơn, cậu liền im miệng.

Xe nhanh chóng đến sở cảnh sát, tìm được Ngô Phương Chu. Ngô Phương Chu đưa Kỷ Hi Nguyệt cùng Liễu Đông vào, còn anh Mập chờ trên xe.

Trước màn hình máy tính, sắc mặt Ngô Phương Chu có chút nghiêm trọng: "Đây là những hình ảnh tôi thu được từ hiện trường vụ tai nạn cùng với những đồ xách tay cá nhân của các nạn nhân. Em nhìn xem người mặc đồ đen đang cầm túi xách này, em có biết không?"

Kỷ Hi Nguyệt tuy nhìn không rõ nhưng cô biết người áo đen đó đang cầm túi xách của Trương Cẩm rồi nhảy lên xe máy phóng đi.

Chuyển qua mấy ảnh sau là hình ảnh của những túi xách, balo được tìm thấy.

Tiếp theo là hình ảnh chiếc xe máy chạy vào bãi đỗ xe của một tòa nhà cao tầng dưới chân cầu Viễn Dương.

Hình ảnh mờ tối trong bãi đỗ xe, nhưng vẫn có thể thấy rõ người đàn ông lái xe đó đứng bên cạnh một chiếc xe hơi. Sau đó đưa túi xách của Trương Cẩm cho lái xe thông qua cửa sổ rồi rời đi.

Trong ảnh không thể thấy rõ người ngồi trong xe, nhưng lúc xe quay đầu thì cô đã nhìn được chính diện rồi.

Đó là gương mặt của một người đàn ông. Mặc dù cửa kính nhìn rất mờ mờ, nhưng Kỷ Hi Nguyệt có thể thấy được. Cô thiếu chút nữa nhảy cẫng lên: "Chính là anh ta!"

"Hả? Chị Nguyệt! Chị biết sao?" Liễu Đông rất khản trương. Mặc dù công việc của một nhà báo là phải đào được tin lớn, nhưng giờ này là cùng nhau đào vụ án.

Kỷ Hi Nguyệt vội vàng lấy điện thoại ra, bật lại hình ảnh người đàn ông ngày đó đã ăn cùng Tần Hạo tại nhà hàng đồ ăn tây. Mặc dù hai bức ảnh đều không được rõ nét, nhưng Kỷ Hi Nguyệt vẫn đủ nhận ra đây là một người.

"Rốt cuộc người này là ai?" Bây giờ Kỷ Hi Nguyệt hoàn toàn mơ hồ.

Hôm đó người này nói chuyện với Tần Hạo là chưa hoàn thành công việc. Lại còn lấy thêm tiền. Nhưng bây giờ có vẻ như túi của Trương Cẩm đúng là bị hắn ta lấy rồi. Chẳng lẽ không phải Tần Hạo thuê hắn làm chuyện này? Có lẽ cô nên tạm thời cất ghi âm đi.

"Xe này được dán kính một chiều. Khu đó lại là góc chết của camera, cũng không tìm được danh tính của người kia. Vương Nguyệt, lần này tôi muốn lợi dụng truyền thông đưa người đàn ông này ra ánh sáng, để cho mọi người cùng nhau điều tra hắn." Ngô Phương Chu nhìn Kỳ Hi Nguyệt.

Kỳ Hi Nguyệt suy nghĩ một chút sau đó nói: "Anh đã thương lượng qua với cấp trên chưa?"

"Đã thương lượng! Cấp trên bảo chuyện túi xách của Trương Cẩm đều do tôi phụ trách. Hơn nữa vụ tai nạn giao thông có thể là một âm mưu, tính chất cũng khá ác liệt. Muốn tìm lại túi xách đó cũng là một vấn đề khó nên tôi cần cô giúp." Ngô Phương Chu rất nghiêm túc.

Sắc mặt Liễu Đông hơi khàn trương, bởi vì trong đầu cậu đang nghĩ đến nhiều thứ. Tai nạn xe buýt là một âm mưu hãm hại Trương Cẩm, sau đó có người muốn cướp lấy túi của cô ấy, lại chuyển cho người khác. Có thể khẳng định cái túi này rất quan trọng. Hay nói cách khác, tai nạn lần này tám - chín phần là vì nó.

Thật đáng sợ! Ai mà ác độc như vậy chứ! Chỉ vì một cái túi mà dàn dựng cả một vụ tai nạn. Mặc dù không ai bị chết nhưng vẫn ảnh hưởng nặng nề.

"Chị Nguyệt..." Liễu Đông kéo suy nghĩ của Kỳ Hi Nguyệt về. Sau đó nói lên suy nghĩ của cậu. Thật ra Kỳ Hi Nguyệt cũng đã nghĩ cân nhắc đến chuyện đó, nhưng bởi vì chuyện tập đoàn nên cô cũng có chút khó khăn.

"Chị Nguyệt! Nếu đăng lên có gặp nguy hiểm gì không? Nhờ đâu có người giật dây đằng sau, chúng ta.." Sắc mặt Liễu Đông dần bình tĩnh hơn.

Mặc dù cậu là một phóng viên cuồng công việc, nhưng với điều kiện tiên quyết là cái mạng nhỏ này vẫn còn nguyên vẹn.

Kỳ Hi Nguyệt nhìn cậu rồi nói: "Bây giờ cảnh sát muốn đăng tin này. Nếu không phải chúng ta đăng thì sẽ là người khác đăng. Cậu đồng ý chứ? Cậu phải biết cảnh sát muốn hợp tác đăng tin với chúng ta, dù không lên TV nhưng cũng được coi là tin tức lớn."

Trong nháy mắt Liễu Đông tim đập nhanh, giữa hơn và thiệt rất khó cân nhắc.

"Vương Nguyệt! Nếu mọi người thấy nguy hiểm, tôi có thể tìm Hương Thành giúp." Ngô Phương Chu nhìn sắc mặt có chút khó coi của hai người, cũng biết họ suy nghĩ gì.

Mặc dù anh có thể nói sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng cũng không thể chắc chắn tên tội phạm sẽ mất trí, không có nơi nào trút giận liền đi tìm phóng viên đăng bài để hả giận, cũng không phải là chưa có tiền lệ xảy ra.

"Không! Chúng ta cứ báo lại đi. Liễu Đông! Cậu chuẩn bị tài liệu đi, rồi gửi về phòng thông tin của đài truyền hình Cảng Long. Nhớ đừng ghi tên!" Kỳ Hi Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói.

"Cái gì? Không ghi tên? Vậy đâu phải là công trạng của chúng ta?" Liễu Đông la lên.

"Trưởng phòng sẽ không nhìn ra sao? Cậu yên tâm đi!" Kỳ Hi Nguyệt cười khề.

Bất kể có như thế nào thì sớm muộn chuyện này vẫn phải truyền ra. Nếu có chuyện gì ngoài ý xảy ra, cảnh sát vào cuộc sớm một chút, có lẽ tên súc sinh Tần Hạo kia sẽ sa lưới thôi.

Thật ra bây giờ Kỳ Hi Nguyệt sợ nhất là cha cô. Nhất định sẽ lo lắng cho sự an toàn của cô, thậm chí là nổi giận lôi đình cấm cô làm phóng viên nữa.

Tiếp theo Ngô Phương Chu cho người chỉnh sửa cuộc đối thoại giữa người đó. Liễu Đông làm tài liệu. Anh Mập cũng được gọi vào quay phim, chụp ảnh, sau đó đi biên tập.

Trong lúc đó, Kỳ Hi Nguyệt lại hỏi Ngô Phương Chu: "Ngô Phương Chu! Vụ châu báu Việt Phong, ngọc phật đã tìm được chưa?"

"Đã tìm được! Không ngoài dự đoán là nhân viên đã lấy trộm thừa lúc bị cướp. Khi nào thẩm vấn xong, sẽ báo cho cô đầu tiên." Ngô Phương Chu cười nói.

"Tốt quá! Cảm ơn anh." Nói xong, cô tự mình đi tới quán cà phê bên cạnh mua bánh ngọt và cà phê, gửi cho mọi người.

Vào buổi trưa, Kỳ Hi Nguyệt nhờ cảnh sát gửi tin tìm người qua cho Lộc Hùng, dù sao việc này cũng khá nghiêm trọng. Lộc Hùng chỉ biết cảnh sát cần hợp tác nên lập tức gửi báo cáo cho cấp trên.

Triệu Húc Hàn ngồi trong phòng làm việc, đột nhiên Tiểu Ân gõ cửa vào, sắc mặt có chút khó coi nói: "Chủ tử, ngài nhìn xem! Kỳ tiểu thư muốn đưa tin này!"

Bây giờ Tiểu Ân hoàn toàn hiểu rõ vì sao chủ tử nhà mình lại thu mua cả hai đài truyền hình lớn rồi. Hoàn toàn vì anh muốn biết Kỳ Hi Nguyệt muốn làm gì, muốn bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi.

Anh ta cảm thấy chủ tử bị điên thật rồi!

Triệu Húc Hàn sau khi nhìn mi tâm liền nhui chặt. Người phụ nữ này lá gan càng ngày càng lớn. Cô thật sự không biết thế giới này có bao nhiêu nguy hiểm à? Anh dựa vào ghế nhắm mắt lại, xoa xoa mi tâm, rồi đột ngột mở mắt ra: "Đăng đi! Đề tên cô ấy."

"Chủ tử! Bên trên có ghi tên là Phòng thông tin. Ngài không sợ cô ấy gặp nguy hiểm sao?" Tiểu Ân vô cùng bất ngờ.

Triệu Húc Hàn nhìn Tiểu Ân, lạnh lùng nói: "Sau này cô ấy ở bên cạnh tôi càng nguy hiểm hơn"

Tiểu Ân kinh ngạc, sau khi lắng nghe, chủ tử muốn Kỷ tiểu thư quen với nguy hiểm? Dù sao sau này Kỷ tiểu thư sẽ ở cùng một chỗ với chủ tử, nguy hiểm sẽ còn nhiều hơn nữa.

"Vâng!" Tiểu Ân đáp.

Hi Duyệt quán.

Có vẻ như toàn bộ nhân viên phòng thông tin đều tới, chỉ có Trần Thanh và Lưu Hải không tham gia. Kỷ Hi Nguyệt cũng chẳng có ý kiến gì.

Hi Duyệt quán là quán rượu truyền thống. Trong phòng còn có màn hình lớn chiếu các kênh đài truyền hình Cảng Long.

Lúc mọi người đang ăn uống rất vui vẻ, màn hình đột nhiên bị thay đổi.

"Thông báo! Hiện tại cảnh sát phát lệnh truy tìm người. Chúng tôi hy vọng người dân toàn thành phố phối hợp điều tra, tích cực cung cấp đầu mối.

Vào ngày 27/4 tại cầu Giang Sơn, xảy ra một vụ tai nạn iao thông. Trong khoảng thời gian đó có một vị hành khách mất một chiếc túi xách màu đen, bên trong có giấy tờ quan trọng. Thông qua camera chúng tôi đã phát hiện có một người đàn ông đi xe máy đã cầm túi xách đen tới bãi đỗ xe của tòa nhà Viễn Dương giao cho người đàn ông này. Hiện cảnh sát đang tìm cách bắt được hai tên này. Và cũng vì vụ án phức tạp mà không ngoại trừ khả năng vụ tai nạn giao thông là một âm mưu. Vụ án vẫn đang được điều tra kỹ càng. Mong người dân toàn thành phố cung cấp đầu mối có lợi cho chúng tôi. Gọi điện ngay cho tổng đài hoặc bấm 110 để cung cấp thông tin!"

Tin tức vừa được đăng lên, trong nháy mắt toàn bộ Hi Duyệt quán đều như nước sôi. Đặc biệt là bàn của Kỷ Hi Nguyệt.

"Mẹ nó! Tiểu Nguyệt! Buổi sáng cô âm thầm đi làm việc lại tra ra được tin tức lớn như vậy. Ngủ một quá đi mất!" Anh Hâm khâm phục.

Nhưng giờ phút này sắc mặt Kỷ Hi Nguyệt tái nhợt. Bởi vì dòng cuối ghi: "Thông tin do phóng viên thực tập Vương Nguyệt theo dõi."

Liễu Đông cũng bị dọa đến mơ mơ hồ hồ, vội vàng la lên: "Chị Nguyệt! Không phải đã nói là không ghi tên sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ánh sáng rực rỡ xinh đẹp nhất

Editor: Vi + Beta: Điều

Đầu óc Kỷ Hi Nguyệt loạn như cào cào, vội vàng lắc đầu: "Tôi cũng không biết! Rõ ràng tôi đã ghi là không muốn ghi tên. Để tôi hỏi trưởng phòng."

Vừa nói cô vừa nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Đồng nghiệp bên cạnh đều tò mò nhìn cô.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy? Liễu Đông! Cậu nói gì đi! Tai nạn giao thông thực sự là được sắp đặt hả? Quá khủng khiếp rồi!"

"Đúng vậy! Các cậu lấy tin đó ở đâu thế?"

"Nhìn hình ảnh vừa rồi, hai tên kia đúng là đã có âm mưu từ trước. Nếu không phải được sắp xếp, sao bọn họ biết sẽ xảy ra tai nạn để cướp túi xách chứ!"

"Trời ạ! Mấy người này mất trí thật rồi! Người bị thương đều vô tội mà!"

"Tiểu Nguyệt thật trâu bò! Tin này mà cô ấy cũng moi được! Tôi thấy cô ấy đi làm cảnh sát cũng được đấy chứ!" Lần này Cố Du Du thực sự khâm phục. Vụ việc tai nạn giao thông rất khó để tìm kiếm tin tức.

Ngoài hành lang, Kỷ Hi Nguyệt giận dữ trách móc Lộc Hùng. Cô rất sợ cha sẽ đọc được tin tức này. Mà sợ điều gì ắt sẽ gặp điều đó. Lúc cô đang gọi điện thoại thì có thêm một cuộc gọi đến. Hai chữ "Cha Kỷ" hiện lên chính ỉnh.

"Vương Nguyệt! Cô đừng nóng! Đây không phải do tôi quyết định mà là cấp trên. Cô yên tâm! Cấp trên nói sẽ bảo vệ cô an toàn. Ý của bọn họ là muốn nâng đỡ cô đó!" Lộc Hùng cũng thấy có chút khó hiểu.

Kỷ Hi Nguyệt kinh ngạc một lúc lâu. Cuối cùng chỉ đáp một tiếng rồi cúp điện thoại. Nhớ tới việc đài truyền hình đã đổi chủ, vận khí của cô lại càng ngày càng tốt nên muốn nâng đỡ cô.

Nhưng ông chủ nào biết, cô không sợ nguy hiểm. Cô chỉ sợ cha với Đại ma vương Triệu Húc Hàn biết. Tức giận vô cùng đáng sợ đó. T^T

Kỷ Hi Nguyệt khóc không ra nước mắt, chỉ có thể nhận điện thoại của cha: "Tiểu Nguyệt! Chiều nay phải về nhà! Không về cha sẽ đến đài truyền hình bắt con về!" Nói xong cha Kỷ cúp điện thoại luôn. Có thể thấy là cực kì giận dữ.

Kỷ Hi Nguyệt khổ não quay về bàn ăn. Ăn cái gì cũng không ngon.

"Chị Nguyệt! Chị không sao chứ? Sao chủ tịch lại làm vậy?" Liễu Đông nhìn nụ cười khiến cường của Kỷ Hi Nguyệt, có chút không đành lòng.

Anh Mập cũng nói: "Tiểu Nguyệt! Lần này chủ tịch thật quá đáng! Nhưng em cứ yên tâm. Sau này anh sẽ đi theo em, phòng ngừa vạn nhất."

"Đúng! Tôi với anh Mập lớn như vậy, không sợ nguy hiểm!" Liễu Đông cũng hòa theo an ủi Kỷ Hi Nguyệt, còn gồng tay khoe cơ bắp.

Dáng vẻ bây giờ của cô khiến cho cậu nhớ tới lúc xảy ra tai nạn. Khi cô cứu Trương Cẩm, dáng vẻ yếu ớt bất lực nhưng ánh mắt cô vẫn kiên cường mạnh mẽ. Có lẽ đó là ánh sáng rực rỡ đẹp đẽ nhất mà từ trước tới nay cậu từng thấy!

Kỷ Hi Nguyệt cảm động, khẽ cười: "Không sao đâu! Không sao đâu! Cảm ơn hai người! Chỉ là cha tôi nổi giận, bắt tôi buổi chiều phải về nhà."

"Không sao! Em/chị cứ đi đi! Bên này chúng tôi sẽ biên tập lại." Liễu Đông và anh Mập đồng thanh nói.

Sau 12 giờ, Kỷ Hi Nguyệt về nhà thay đồ, rồi vội vàng vàng về Kỷ gia.

Kỷ gia tọa lạc ở bên bờ sông, có vườn hoa xinh đẹp cùng dòng sông trong lành.

Bởi vì mẹ Kỷ Hi Nguyệt rất thích nước, cho nên Kỷ gia được xây ngay cạnh bờ sông. Đón độc ở đó, bảo vệ nghiêm ngặt. Xung quanh ba hướng là cây xanh xây thành tường rào. Hướng còn lại là đối diện bờ sông, vô cùng yên tĩnh và thanh bình.

Đáng tiếc gia đình cô ở đây chưa được 5 năm, mẹ Kỷ Hi Nguyệt gặp tai nạn máy bay mà qua đời. Năm đó Kỷ Hi Nguyệt mới 10 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hai mẹ con đều cố chấp

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỷ Hi Nguyệt đeo kính mắt rồi ngồi lên xe chuyên dụng về nhà. Vừa đến cửa đã thấy cha Kỷ đứng ngắm bờ sông.

Trong thoáng chốc, cô hồi tưởng lại những ngày xưa, mẹ ôm cô ngồi bên bờ sông, cha ở một bên khua tay múa chân, dáng vẻ như một vị vua có cả giang sơn, còn hai mẹ con cô ngồi cười nhạo ông.

Mà giờ đây cha đã già đi rất nhiều. 50 tuổi tóc đã lấm tấm bạc. Không còn vẻ hăng hái của những ngày tháng ấy nữa. Trông thật buồn tẻ và cô đơn.

Mùi cô chưa xốt, càng thêm kiên định tìm một người bạn già cho cha. Mà cô cũng phải thường xuyên đến thăm cha.

Nở nụ cười, cô vội vàng gọi to: "Cha! Con về rồi!"

Thượng Hải xoay người, đôi mắt nhìn con gái bảo bối. Nhắc tới cũng có chút kì lạ, mọi người đều nói con gái giống cha, nhưng Kỷ Hi Nguyệt mười phần giống mẹ, có nổi cái mũi là giống cha thôi.

Nhưng càng giống mẹ, mỗi lần Kỷ Thượng Hải nhìn thấy con gái đều sẽ nhớ vợ mình, trong lòng vô cùng bi thương.

Tính cách của Kỷ Hi Nguyệt cũng giống mẹ cô. Rất cố chấp nghiêm túc với mọi chuyện, mười con trâu cũng không kéo lại được.

Ngày trước, khi sự nghiệp của ông đang ngày một phát triển, bỗng nhiên tập đoàn Kỷ Hải xảy ra án mạng. Đó cũng là lúc ông gặp gỡ bác sĩ pháp y trẻ tuổi xinh đẹp Bạch Thu Hà- mẹ của Kỷ Hi Nguyệt.

Người người đều nói nghề pháp y rất kinh khủng, thường xuyên tiếp xúc với thi thể. Nhưng ông lại bị hấp dẫn bởi chính dáng vẻ nghiêm túc cùng cố chấp của Bạch Thu Hà.

Đặc biệt tất cả mọi người đều nghi ngờ ông là hung thủ. Bạch Thu Hà đã ngày đêm tìm kiếm đầu mối trên người nạn nhân, chứng minh ông trong sạch. Sau đó ông bắt đầu theo đuổi vị nữ pháp y xinh đẹp này.

Cũng phải nói, là gan ông không hề nhỏ. Bằng không đã chẳng có chuyện ông tay trắng dựng nghiệp, phát triển tập đoàn Kỳ Hải hùng mạnh như bây giờ.

Đối với ông mà nói, pháp y, thi thể gì đó không đáng sợ. Đáng sợ nhất chính là lòng người.

Ông dứt khoát mặc kệ sự phản đối của người nhà để cưới Bạch Thu Hà. Một năm sau Kỳ Hi Nguyệt chào đời. uộc sống vô cùng vui vẻ viên mãn.

Đến năm Kỳ Hi Nguyệt 10 tuổi, bạn thân của Bạch Thu Hà ở Pháp gọi điện thoại cầu cứu, nói rằng có một vụ án khó giải quyết. Thế là bà qua Ý hỗ trợ. Nhưng không nghĩ rằng khi trở về gặp phải tai nạn.

Nhớ tới đó, nhìn con gái Kỳ Hi Nguyệt rất giống với người vợ quá cố, đôi mắt ông lại như thêm một tầng sương mù.

"Cha!" Kỳ Hi Nguyệt cảm nhận cha có chút không đúng. Trong lòng biết ông lo chuyện của cô, vội vàng chạy tới ôm tay ông làm nũng: "Cha! Con biết lỗi rồi! Cha đừng giận nữa!"

Kỳ Thượng Hải bật cười. Con gái ông tinh ý sao ông lại không biết.

"Biết sai rồi à?" Kỳ Thượng Hải nhìn con gái đang áy náy, không nhịn được cưng chiều xoa đầu cô.

"Dạ! Con đã khiến cha lo lắng rồi! Thật ra con không nghĩ là tin tức sẽ ghi tên con lên. Rõ ràng con bảo trưởng phòng chỉ ghi là Phòng thông tin mà thôi." Kỳ Hi Nguyệt liến vội vàng giải thích.

"Tiểu Nguyệt! Cha không hy vọng xa vời. Chỉ mong con một đời bình an. Nếu con có tam trường lưỡng đoản [1], sau này cha sao có thể gặp mẹ con được." Kỳ Thượng Hải đau lòng.

[1] Tam trường lưỡng đoản: gặp chuyện bất trắc, chuyện không may.

"Cha! Con sẽ cẩn thận hơn! Sắp tới con sẽ học thêm võ để phòng thân. Hơn nữa bây giờ con còn có hai người đồng nghiệp kiêm vệ sĩ bên cạnh, sẽ không gặp nguy hiểm đâu!" Kỳ Hi Nguyệt an ủi để cha yên tâm hơn.

Cha Kỳ lo lắng nhìn cô: "Nếu cha khuyên con đừng làm phóng viên nữa, con sẽ không nguyện ý. Đúng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chuyện của mẹ

Editor: Vi + Beta: Điều

"Cha..." Khuôn mặt nhỏ của Kỳ Hi Nguyệt bỗng tràn ngập ủy khuất, ánh mắt khẩn cầu.

Thượng Hải thở dài nói: "Con đây à! Giống y hệt mẹ con. Sau khi mẹ con gả cho cha, cha nói với mẹ rằng không muốn mẹ làm pháp y nữa. Mẹ con không thèm nghe. Rồi sau đó, kết quả là... Con nhìn mà xem. Haiz!"

"Cha! Việc đó là sự cố mà! Hơn nữa nghề pháp y là kiêu ngạo của mẹ con cả đời này. Nếu mẹ không làm pháp y, chẳng phải cha sẽ bị đổ oan sao? Con nghĩ nếu mẹ thật sự phải từ bỏ công việc này, mẹ nhất định sẽ không vui." Kỳ Hi Nguyệt chu miệng.

Sao Thượng Hải có thể không biết, đó là công việc mà bà yêu thích nhất. Hơn nữa ông làm sao chịu được khi nhìn dáng vẻ ủ dột của bà. Cuối cùng vẫn đồng ý cho bà tiếp tục công việc.

Mặc dù bây giờ con gái không phải làm pháp y, nhưng phóng viên cũng rất nguy hiểm, khiến cho ông càng lo lắng hơn. Cô con gái thật sự yêu công việc này, nếu không lúc thi đại học Truyền thông, cô đã không sòng chết chọn trường này.

Cũng không biết vì sao cô lại thích đến thế. Có lẽ cũng giống với mẹ cô, sự cố chấp ở tận trong xương tủy. Chỉ là một người khám nghiệm thi thể, còn một người là "khám nghiệm" [1] người sống.

[1] Ý chỉ là chị làm phóng viên phải đi tìm tòi những bí mật cũng như những tin tức nóng hổi của mọi người.

"Xem ra không cho con làm phóng viên, con sẽ không vui đúng không?" Kỳ Thượng Hải nhú mày nhìn con gái.

Kỷ Hi Nguyệt cười hi hi: "Cha! Cha đừng lo lắng nữa mà! Con lớn rồi, có thể tự bảo vệ mình. À! Đúng rồi, lâu lắm chúng ta không tổ chức tiệc, hay là họp mặt gia tộc một lần?"

"Sao con tự dưng lại nghĩ thế?" Kỷ Thượng Hải có chút kinh ngạc.

Ông có hai người em trai, chính là chú hai và chú ba của Kỷ Hi Nguyệt. Nhưng bọn họ vẫn còn khá trẻ, cũng bận bịu việc học và sự nghiệp, ít khi lui tới.

Mà ông bà ngoại của Kỷ Hi Nguyệt đang ở nước ngoài. Sau khi Bạch Thu Hà qua đời, bà ngoại vì quá đau lòng, cũng không muốn thấy Kỷ Thượng Hải và Kỷ Hi Nguyệt. Bởi Kỷ Hi Nguyệt rất giống mẹ cô.

Kỷ Hi Nguyệt còn có hai cô cậu bên ngoại, nhưng cũng ở nước ngoài, thỉnh thoảng sẽ về nước nhưng không quá quen thân.

Nhà họ Bạch là thư hương môn đệ [2], đều là người có học thức. Năm xưa mọi người đều sang Canada, đối với việc Bạch Thu Hà lựa chọn một người nhà giàu mới nổi như Kỷ Thượng Hải cũng không hài lòng lắm. Cho nên sau khi Bạch Thu Hà mất, mọi người càng thêm lạnh nhạt.

[2] Thư hương môn đệ (書香門第): Dòng dõi con cháu học hành đỗ đạt.

"Có thể mời nhiều người một chút cho náo nhiệt. Thuận tiện tìm giúp cha một người bạn già." Trước đó Kỷ Hi Nguyệt đã xem qua tài liệu của Triệu Húc Hàn. Những người phụ nữ kia cũng không tệ, nhưng phải xem cha có thích hay không đã.

"Con lại hồ nháo!" Rất nhanh cha Kỷ đã biết khổ tâm của con gái. Trong lòng rất cảm động, nhưng thật sự ông chưa từng có ý định đó. Bên cạnh có mấy người bạn phụng bồi, cũng không quá nhảm chán.

"Con nói thật đó! Cha! Cha còn trẻ lắm. Nếu cô độc suốt quãng đời còn lại, mẹ nhất định sẽ rất thương tâm"

"Đừng nói nhảm! À! Đúng rồi, chú Tiền mới gửi thiệp tới, tuần sau là sinh nhật năm mươi tuổi của chú ấy, con có muốn đi với cha không? Chú Tiền nói đã lâu ngày không gặp nha đầu con, dù sao chú ấy cũng tận mắt nhìn con lớn lên." Cha Kỷ vội vàng nói.

"Được ạ! Con sẽ đi cùng cha." Kỷ Hi Nguyệt nghĩ thầm, cha không tổ chức tiệc, vậy mượn tiệc của chú Tiền cũng được.

Cô nhắn tin cho Triệu Húc Hàn, bảo sau khi ăn cơm cùng cha xong sẽ về. Một lúc lâu sau Triệu Húc Hàn mới nhắn lại: "Được"

Chín giờ tối, Kỷ Hi Nguyệt trở lại nhà trọ Phong Nhã, thấy Triệu Húc Hàn đang ngồi trong phòng khách đọc văn kiện.

"Hàn ca! Em về rồi!" Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt có chút thấp thỏm. Lúc này Đại ma vương không ở trong phòng mình, nhất định là đang chờ cô. Có lẽ là do tin tức buổi trưa có ghi tên cô.

Triệu Húc Hàn ngược mắt nhìn cô, Kỷ Hi Nguyệt cảm thấy có chút lạnh lẽo.

"Rửa mặt chải đầu rồi xuống!" Triệu Húc Hàn mở miệng nói.

"Vâng!" Kỷ Hi Nguyệt ngoan ngoãn lên tầng, trong lòng không ngừng nghĩ cách để dỗ dành Đại ma vương. Nếu không, công việc khó giữ, tự do cũng mất luôn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đại ma vương thật ác độc

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỷ Hi Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu xong đi xuống. Cô nở nụ cười vui vẻ khéo léo đi tới cạnh Triệu Húc Hàn, đưa tay ra đám bóp hai bả vai anh.

"Hàn ca! Anh vẫn đợi em về hả?" Giọng nói Kỷ Hi Nguyệt rất ôn nhu.

Triệu Húc Hàn ừ một tiếng, cũng không ngăn cô xoa bóp. Dù sao quả thật anh cũng hơi mỏi vai, được đám bóp đương nhiên sẽ rất thoải mái.

"Em không có chuyện gì muốn nói sao?" Triệu Húc Hàn thấy cô không nói tiếp, ánh nhắm mắt dò hỏi.

"À!" Trong đầu Kỷ Hi Nguyệt xoay vòng vòng, ngay sau đó cười nói: "Hàn ca! Anh có biết không, hôm nay đài truyền hình của em với đài truyền hình Hương Thành cùng đồng chủ tịch đó! À! Em còn nhận được tiền thưởng nữa. Chỉ là trưa nay đi mời đồng nghiệp ăn cơm hết mất rồi."

"Ừ!" Triệu Húc Hàn lại ừ tiếp.

"Còn nữa... hôm nay em đã đến sờ cảnh sát hợp tác với họ bắt kẻ trộm." Kỳ Hi Nguyệt thấy cô không thể giấu giếm nữa, Triệu Húc Hàn thường xuyên coi tin tức, không thể không biết.

Lần trước vụ châu báu Việt Phong anh cũng quan tâm, cho nên cô cảm thấy giấu giếm Đại ma vương là chuyện không thể nào.

"Đây là công việc của một phóng viên?" Quả nhiên hơi thở của anh lạnh hẳn.

"A! Hợp tác với cảnh sát là nên làm mà. Huống chi liên quan tới vụ tai nạn ở cầu Giang Sơn lần trước do em đăng tin, cho nên lần này cũng do em phụ trách."

"Em thấy chuyện này có thể gặp nguy hiểm không?" Triệu Húc Hàn tiếp tục hỏi.

"Cái đó... chắc là không có đâu! Chỉ là em biết nguy hiểm vẫn là một yếu tố luôn tồn tại. Nhưng Hàn ca yên tâm, em sẽ cẩn thận chú ý an toàn! Bây giờ em còn cùng với Liễu Đông và anh Mập tạo thành một tổ nữa. Đi đâu hai người họ cũng đi cùng, cho dù bọn người đó có muốn hại em cũng phải xem xét trước đã." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng giải thích.

Triệu Húc Hàn đột nhiên chuyển động thân người, bả vai rời khỏi hai tay cô, anh xoay đầu nhìn gương mặt mỹ lệ nhỏ nhắn. Trong đôi mắt hiện lên sự lạnh lẽo sắc bén: "Em cho rằng như vậy sẽ an toàn?" Quả nhiên giọng nói của anh lạnh như băng.

"Vậy... vậy lần sau em không đăng mấy tin thế này nữa!" Kỳ Hi Nguyệt vội vàng nói.

Triệu Húc Hàn vỗ vỗ sang bên cạnh, cô nơm nớp lo sợ ngồi xuống: "Hàn ca! Em... em thật sự thích công việc này! Xin anh đừng bắt em từ bỏ nó!" Vừa nói vừa giương đôi mắt đáng thương nhìn Triệu Húc Hàn.

Mi tâm Triệu Húc Hàn càng lúc càng nhíu chặt hơn, hai mắt thâm thúy âm u: "Nếu em muốn tiếp tục công việc này, vậy trước tiên em phải có năng lực tự bảo vệ mình. Từ hôm nay, tôi sẽ nói Vô Cốt dạy em võ phòng thân."

Triệu Húc Hàn vốn định nói thêm mấy câu, chỉ là thấy bộ dạng đáng thương của cô, mấy câu nặng lời đều bị anh gắng gượng nuốt xuống.

"Võ phòng thân? Được! Được! Em vừa mới nói với cha muốn học võ phòng thân đấy. Chỉ là Hàn ca, có thể để Tiểu Ân dạy em được không?" Kỳ Hi Nguyệt nhớ lại hồi trước Vô Cốt rất ghét cô.

"Không được! Vô Cốt là phụ nữ, võ phòng thân có vài lúc sẽ phải tiếp xúc thân thể. Hơn nữa em tin rằng cô ấy sẽ không quá khát khe đâu." Lần này Triệu Húc Hàn nhất quyết không mềm lòng.

Bỗng Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy không ổn, đây là muốn Vô Cốt chinh cô đến chết sao? Đại ma vương thật ác độc! Huhuhu...

Nhưng có thể tiếp tục làm phóng viên, cô phải nhẫn nhịn! Nhịn! Nhịn! Nhịn!

Triệu Húc Hàn thấy cô nhíu mày, bộ dạng vô cùng không thích, tự nhiên có chút mềm lòng. Nhưng nhớ tới bên cạnh anh có rất nhiều nguy hiểm, cô nhất định phải thật mạnh mẽ.

Cho nên anh lạnh lùng nói: "Sáng mai bắt đầu! Sáu giờ dậy!" Nói xong không nhìn dáng vẻ đau khổ của Kỳ Hi Nguyệt nữa, đi thẳng lên tầng.

Kỳ Hi Nguyệt tròn tròn mắt. Đùng đục ác như vậy chứ? Nhưng cô biết có cầu xin cũng vô ích, ngã nhào ra ghế sofa, đầu đập tường tưởng ra một cuộc sống dầu sôi lửa bỏng phía trước.

"Aaaaaaaa!" Cô chỉ có thể hét toáng lên để phát tiết tâm trạng buồn bực.

Mới bước vào phòng Triệu Húc Hàn đã nghe được tiếng hét, khoe miệng giật giật, sau đó gọi điện thoại cho Vô Cốt.

"Cái gì? Dạy cô ấy võ phòng thân?" Bên kia Vô Cốt cũng không hề nguyện ý.

"Sáu giờ sáng mai bắt đầu. Sau này cô cứ ở đây, thuận tiện dạy đỡ cô ấy." Triệu Húc Hàn nói xong cúp máy luôn.

"Chủ từ? Chủ từ!" Bên kia Vô Cốt vội vàng kêu lớn, nhưng thấy điện thoại bị ngắt, cô ta giận đến mức ném thẳng điện thoại ra ngoài.

"Tiểu sư muội? Sao thế? Cái gì mà võ phòng thân?" Tiểu Ân tò mò nhìn cô gái tức giận đối diện.

Vô Cốt bưng bưng lửa giận: "Chủ từ bị sao thế? Trước kia em tưởng ngài chỉ chơi đùa với Kỳ Hi Nguyệt, bây giờ lại bắt em đi dạy cô ta võ phòng thân. Tại sao lại là em? Tùy tiện tìm một người là được! Đây là ý gì chứ?"

"Vô Cốt! Lời này của em không đúng rồi. Chủ từ đối với Kỳ Hi Nguyệt rất đặc biệt. Nếu không thì tại sao đã sau ba năm vẫn không buông tha cho cô ấy. Ngài nói em dạy cô ấy thì càng nói rõ tầm quan trọng của cô ấy với chủ từ. Em là người của nhà họ Triệu, chắc đã biết hậu quả của việc không nghe lời!" Tiểu Ân cau mày.

Vô Cốt tức giận nói: "Em không hiểu gì hết! Nếu cô ta là chủ mẫu của Triệu gia, em nguyện ý dạy. Nhưng cô ta chẳng là cái thá gì! Chỉ là một đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn mà thôi! Tại sao chủ tử lại đối xử tốt với cô ta như thế chứ!"

"Chủ tử là người quyết định tất cả. Đó không phải người mà chúng ta có thể đọc được tâm tư. Tiểu sư muội! Anh khuyên em nên xem lại thái độ của mình. Kỷ Hi Nguyệt có thể sẽ là chủ mẫu tương lai của chúng ta." Tiểu Ân nghĩ đến chuyện chủ tử coi trọng Kỷ Hi Nguyệt như vậy, tuyệt đối không có chút chời đùa nào.

Hơn nữa qua nhiều năm, chủ tử không hề đụng vào một người phụ nữ nào. Thế nhưng đêm đó dưới con thịnh nộ, ngài đem Kỷ Hi Nguyệt về biệt thự. Suốt một đêm không ra khỏi phòng, ở bên trong đã xảy ra việc gì? Thật lòng mọi người cũng biết rõ.

Nếu chủ tử không đối với Kỷ Hi Nguyệt đặc biệt, sao có thể làm mấy chuyện điên rồ như thế? Anh luôn đi theo chủ tử, đó là lần duy nhất anh thấy chủ tử nổi giận lôi đình, mất không chế, hơn nữa còn đối với một người phụ nữ.

"Không thể nào!" Vô Cốt như bị giẫm phải đuôi mà nhảy cẫng lên. Gương mặt đẹp lạnh lùng giận dữ không thể tưởng tượng nổi.

"Không bao giờ có chuyện này! Loại đàn bà như vậy không có tư cách làm chủ mẫu của chúng ta!" Vô Cốt giận đến phát run.

Tiểu Ân nhìn phản ứng kịch liệt của Vô Cốt, trong lòng thở dài: "Chỉ sợ trong mắt em, không có người nào có thể trở thành chủ mẫu!" Tiểu Ân nhìn chăm chăm Vô Cốt, lạnh lùng nói.

Vô Cốt sùng sốt, ngay sau đó cau mày hỏi: "Anh có ý gì?"

"Tiểu sư muội! Xem lại thái độ của em, em vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành người phụ nữ của chủ tử. Còn nữa, tốt nhất em không nên để chủ tử biết được tâm tư của em, nếu không không ai có thể cứu được em đâu!" Tiểu Ân nói xong trở về phòng.

"Nhị sư huynh! Anh có ý gì? Rốt cuộc là anh có ý gì?" Sắc mặt Vô Cốt tái nhợt, ở đằng sau hét lớn.

Tiểu Ân không trả lời, trong lòng thầm ngao ngán. Tình cảm của Vô Cốt đối với chủ tử càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo. Đây không phải chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Huấn luyện lúc sáu giờ

Editor: Vi + Beta: Điều

Năm rưỡi sáng hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Kỷ Hi Nguyệt vẫn còn đang say giấc nồng thì bị tiếng gõ cửa đánh thức. Cô phiến não chồm chồm lên đầu, hận không thể giết chết người đang gõ cửa đó.

Tiếng gõ cửa vang lên một hồi rồi ngưng vì không được ai đó đáp lại. Kỷ Hi Nguyệt toét miệng cười, thả lỏng người chuẩn bị tiếp tục đánh cờ với Chu Công.

Đột nhiên truyền đến âm thanh chìa khóa được tra vào ổ, cô sợ hãi bừng tỉnh, vừa quay ra...Đã thấy Triệu Húc Hàn mặc quần áo thể dục màu trắng. Sắc mặt lạnh lùng mở cửa đi vào.

"Hàn ca! Tôi... tôi dậy ngay đây!" Cô bật dậy ngay lập tức. Không nghĩ tới người gõ cửa lại là Đại ma vương, lần này chắc chắn lại chọc tức anh rồi.

Bởi vì quá vội vàng, cho nên cô luống cuống khiến cái chăn càng quấn chặt. Cả người cuộn vào như cái bánh chưng, rơi bộp từ trên giường xuống.

Triệu Húc Hàn đầu đầy hắc tuyến, nhìn một mớ tanh bành cùng với cô gái nhỏ chui ra từ trong chăn.

Kỷ Hi Nguyệt thâm chùi bấy, vội vàng bò dậy đứng trước gương mặt xám xịt của người nào đó mà cười hi hi: "Không sao! Không sao! Chưa tới sáu giờ! Tôi đi đánh răng rửa mặt ngay đây!" Nói xong cũng lao đảo chạy vào phòng tắm.

Triệu Húc Hàn từ lúc vào đến lúc ra khỏi phòng không nói lời nào. Thím Lý nhìn gương mặt lạnh lùng của cậu chủ nhà mình, chỉ có thể đặt bộ đồ thể dục trắng lên giường cho Kỷ Hi Nguyệt.

5 giờ 58 phút.

Kỷ Hi Nguyệt kịp lúc chạy lên sân thượng, trông thấy Triệu Húc Hàn đang tập thái cực quyền. Vô Cốt đã ở bên cạnh, mặc bộ đồ bó sát màu đen đang đâm đá vào bao cát. Một cước chân vô cùng mãnh liệt. Từng giọt mồ hôi trượt xuống khuôn mặt xinh đẹp.

Chỉ là Kỷ Hi Nguyệt không rảnh thưởng thức. Nhìn qua nhan sắc của Triệu Húc Hàn còn đẹp hơn mấy cảnh hoa lan. Chính là mỹ nam luyện võ. Cảnh

đẹp ý vui, khiến cho tâm tình của Kỳ Hi Nguyệt khá tốt, khoe miệng cong lên.

Chỉ là khi cô quay sang thấy Vô Cốt đã dừng lại, cảm thấy lông lau mồ hôi trên mặt. Cùng với đó là đôi mắt sắc bén khó chịu nhìn cô, khiến cô thấy cả người không ổn. Mặc dù từ sâu trong lòng cô sợ Triệu Húc Hàn, nhưng đối với sự lạnh lùng của Vô Cốt, ánh nhìn vô cùng không thiện chí, cô tình nguyện lựa chọn Đại ma vương.

"Kỳ đại tiểu thư đến thật đúng lúc. Vừa đến sáu giờ! Nếu chủ tử đã dẫn Vô Cốt dạy Kỳ tiểu thư võ phòng thân, vậy thì hi vọng sau này Kỳ tiểu thư đừng nên tới trễ." Vô Cốt lạnh lùng nói.

Lần đầu tiên Kỳ Hi Nguyệt nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mà bằng giá như vậy. Không nhắc tới dáng người vòng nào ra vòng ấy, ngũ quan rất rõ ràng lại có chút lai phương Tây. Bộ đồ bó sát kia lộ rõ từng đường cong là lút, có lỗi có lỗm. Nhất định là một vụ vật.

Nếu gương mặt lạnh đó có thể có thêm chút ôn hòa, yêu mị, không biết sẽ hấp dẫn không biết bao nhiêu đàn ông. Kỳ Hi Nguyệt thầm nghĩ, không biết có lúc nào Đại ma vương bị đánh về này câu hồn chưa nhỉ?

Nghĩ tới đó, cô lại quay đầu nhìn Triệu Húc Hàn. Người đàn ông vẫn mạnh mẽ tập thái cực quyền, khí chất trầm ổn, gương mặt tuấn tú không chút biểu cảm, động tác lưu loát thành thạo như một tòa lâu đài vững chắc.

Chẳng lẽ mỗi ngày anh đều dậy sớm như vậy? Mỗi ngày cô thức dậy đã là tám giờ, cho nên không biết. Mà nếu có dậy sớm hơn không thấy anh, cũng chỉ cho rằng anh đã đi làm. Có lẽ nào anh ở đây rèn luyện thân thể?

Xem ra muốn làm chủ Triệu gia cũng không dễ!

"Kỳ tiểu thư!" Vô Cốt đột nhiên nghiêm nghị mà lớn tiếng quát.

Kỳ Hi Nguyệt bị dọa giật mình, vội quay đầu, chỉ thấy Vô Cốt tức giận nhìn chăm chăm cô nói: "Chủ tử kêu cô tới để học võ, chứ không phải gọi cô đến để xem ngài ấy đánh thái cực quyền!"

Giờ mình áp dụng quy định mới nha, được 10 phiếu sẽ thêm 1 chương, 20 phiếu 2 chương,... cứ như vậy mà tính nhé ^^

Số phiếu hiện tại: 1584

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vô Cốt giận dữ

Editor: Vi + Beta: Điều

Kỳ Hi Nguyệt nhún vai vô tội nói: "Đây là lần đầu mà. Tôi còn chưa quen. Giờ thì bắt đầu đi!" Vừa nói vừa bước tới chỗ trống trước mặt Vô Cốt.

"Cô cho rằng tôi sẽ dạy võ cho cô luôn từ đầu à? Thân thể của cô chẳng có chút sức lực nào, cả người đều là mỡ thịt. Cho nên trước hết cô phải luyện cơ. Thân thể khỏe mạnh mới là cơ sở tốt nhất." Vô Cốt lạnh lùng bắt đầu dạy.

"Ừm!" Kỳ Hi Nguyệt hơi bối rối. Người phụ nữ này nhất định sẽ hành hạ chết cô.

"Đầu tiên cùng tôi làm nóng người. Sau đó ép dẻo!" Vô Cốt nói xong liền bày ra tư thế.

Kỳ Hi Nguyệt cũng vội vàng bắt chước theo. Nhưng mà dù sao cũng không thường xuyên vận động, tư thế lại khá khó, giữ vững được không lâu thì ngã xuống, mà Vô Cốt lại yêu cầu rất nghiêm khắc.

Cho nên tiếp đó tất cả đều là tiếng hét phẫn nộ. Việc Kỳ Hi Nguyệt bị hành hạ thân thể không ngừng khiến cho cô kêu gào thảm thiết.

Nhất định là người phụ nữ này dùng việc công báo thù việc riêng. Có cần phải ác như vậy không? Cô bị ép đến lợi hại luôn rồi, cảm giác cánh tay sắp lìa ra.

"Đại tiểu thư! Chút khổ này cũng không chịu được, làm sao cô có thể đứng cạnh chủ tử đây?" Vô Cốt nhìn dáng vẻ thảm hại của Kỳ Hi Nguyệt, trong lòng rất vui sướng.

"Vô Cốt! Tôi thì nghĩ là cô không muốn tôi đứng bên cạnh chủ tử của cô thì đúng hơn!" Kỳ Hi Nguyệt tức giận nói.

Đôi mắt Vô Cốt dần hẹp lại, ngay sau đó khoe miệng lạnh lùng cong lên: "Là cô không có tư cách đứng cạnh chủ tử của tôi! Nếu cô muốn như thế, ít nhất thân thủ phải hơn tôi! Nếu không xin đừng trách người thuộc hạ này xem thường cô!"

Kỷ Hi Nguyệt hít một hơi. Cô biết Vô Cốt nói không sai, nếu cô muốn trở thành người phụ nữ của Triệu Húc Hàn, vậy thì ít nhất cũng phải khiến cho thuộc hạ của anh tôn trọng cô, nếu không cô sẽ ném đi hết mặt mũi của Đại ma vương.

Kiếp trước cô đã khiến Đại ma vương chịu rất nhiều nhục nhã. Kiếp này được sống lại, cô sẽ không để anh thất vọng nữa.

Nghĩ tới đó, cô vốn đang mờ hồ đắm lưng, dáng vẻ mệt mỏi uể oải lập tức lấy lại tinh thần, cắn răng tiếp tục nghe theo Vô Cốt huấn luyện.

Triệu Húc Hàn đã luyện võ xong. Anh lấy nước trong hồ, chậm rãi tưới cho những chậu hoa lan, chăm sóc những thứ mà anh quý giá nhất, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Kỷ Hi Nguyệt.

Anh phát hiện gương mặt của cô gái nhỏ đã nhễ nhại mồ hôi, biểu cảm lạ thường, nhưng phần lớn vẫn là thống khổ. Miệng vẫn liên tục kêu thảm thiết nhưng cô chưa từng có ý định từ bỏ. Điều đó khiến cho đôi mắt lạnh giá của anh hiện lên vài tia ấm áp. Cô gái này đã thay đổi rất nhiều.

Nếu là trước đó, cô sẽ nổi giận, quay đầu bỏ đi, hoặc cũng có thể xông lên đánh nhau với Vô Cốt. Chỉ là nếu có đánh nhau, đương nhiên cô không phải là đối thủ của Vô Cốt. Nhưng anh nghĩ rằng cô sẽ không nhận thua. Dáng vẻ sống chết cũng xông lên, không sợ sẽ bị Vô Cốt đánh cho ngất xỉu.

Bởi vì trước kia cô say rượu đánh nhau cũng như vậy. Dù biết là sẽ thua, nhưng cô dù hết sức cũng sẽ không từ bỏ.

Thỉnh thoảng Vô Cốt lại nhìn về phía Triệu Húc Hàn. Thấy anh đang nhìn Kỷ Hi Nguyệt, ánh mắt đó so với nhìn cô ta mềm mại, dịu dàng hơn rất nhiều, cô ta hiện lên ý không cam lòng.

Trực tiếp đá một phát vào cẳng chân đang làm trụ đỡ của Kỷ Hi Nguyệt.

"A!" Kỷ Hi Nguyệt đau đớn hét lên. Cả người ngã xuống đất, tức giận nhìn về phía Vô Cốt: "Sao cô lại đá tôi?"

"Tư thế của cô không đúng! Lại còn hét lớn như thế làm gì!" Vô Cốt cũng rất sắc bén, hoàn toàn không có ý định nhượng nhịn.

"Cô...! Tôi mới là ngày đầu tiên luyện tập, tôi không tin đây chính là tiêu chuẩn trong ngày đầu tiên bắt đầu tập võ. Nếu tôi thành công ngay, tôi còn cần cô huấn luyện làm gì nữa! Hơn nữa, cô không cần phải đá mạnh như vậy!" Kỷ Hi Nguyệt bùng phát lửa giận.

Vô Cốt sùng sốt. Có thể là do không nghĩ tới Kỷ Hi Nguyệt mắng người hung ác như vậy. Nhìn đôi mắt cô đều bốc cháy ngọn lửa vùn vụt, cô ta nhếch miệng cười lạnh: "Kỷ tiểu thư, đây là yêu cầu của chủ tử muốn tôi nghiêm khắc dạy cô. Cô nghĩ là tôi muốn dạy cô sao?"

"Không muốn thì rút! Tôi cũng không muốn được cô dạy đâu! Có bản lĩnh thì cô tìm chủ tử của cô mà nói phải trái đi!" Kỷ Hi Nguyệt tức giận nói xong quay đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hôn Đại ma vương

Editor: Vi + Beta: Điều

Sau khi Kỷ Hi Nguyệt chửi người, trong lòng sáng khoái không ít, nhưng cô cũng cảm thấy cả người rã rời. Nhìn đồng hồ treo tường, hơn một tiếng trôi qua.

Khi đi qua phòng tập, thấy Triệu Húc Hàn đang đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Sắc mặt Kỷ Hi Nguyệt tái đi, trong đầu thầm nghĩ tiêu rồi, chắc hẳn Đại ma vương đã nghe thấy tất cả.

Nguyên tắc của anh đối với cô là, cô càng phản kháng, anh càng mạnh mẽ ép buộc!

"Huhu...!" Kỷ Hi Nguyệt bỗng khóc lớn. Vốn dĩ cô đã đau muốn khóc rồi, lại còn bị người phụ nữ chết bầm kia khi dễ. Ngay sau đó cô nhào lên ôm Triệu Húc Hàn.

"Hàn ca! Em đau quá! Cô ấy khi dễ em! Dừng việc công báo thù riêng! Huhu..." Kỷ Hi Nguyệt khóc nức nở đến mức ruột gan như đứt khúc. Nước mắt nước mũi nhoe nhoe. Muốn có bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu ủy khuất.

Cả người Triệu Húc Hàn cứng ngắc. Gương mặt anh vốn đang lạnh như gió lớn, đột nhiên mi tâm nhíu chặt, không biết nên làm gì với cô gái nhỏ trong ngực mình.

"Hàn ca! Em muốn đôi huấn luyện viên, được không? Em sẽ cố gắng luyện tập. Nhưng em không muốn cô ấy dạy. Huhu... nếu không thì anh dạy em nhé? Em nhất định sẽ học thật tốt." Kỷ Hi Nguyệt nũng nịu ý lại, nhưng cũng không biết chiêu này có hiệu quả không. Dù sao khổ nhục kế, giả ngu và

bán manh, cô làm được.

Nếu như vậy cũng chết, vậy chỉ có thể nói tâm địa Triệu Húc Hàn quá sắt đá, cô vẫn phải ngoan ngoãn nhận hình phạt.

Vô Cốt bước ra khỏi phòng, sắc mặt âm trầm nhìn chủ tử.

Lúc Triệu Húc Hàn ngẩng đầu nhìn Vô Cốt, trong mắt chỉ còn lạnh lùng sắc bén.

"Chủ tử! Nếu không nghiêm khắc, không biết lúc nào Kỳ tiểu thư mới có thể đứng được bên cạnh chủ tử. Vô Cốt chỉ dựa vào yêu cầu của chủ tử mà huấn luyện thôi!"

Vô Cốt nói khoác mà không ngưng, đôi mắt liếc qua nhìn gương mặt đầy nước mắt của Kỳ Hi Nguyệt, vô cùng khinh bỉ.

"Cô rõ ràng là dùng việc công báo thù riêng. Tôi cũng đã rất cố gắng rồi, cô biết xấu hổ không vậy?" Kỳ Hi Nguyệt tức giận nói, ngay sau đó lại ôm lấy Triệu Húc Hàn: "Hàn ca! Anh dạy tôi đi! Tôi muốn anh dạy tôi!" Nói xong thân thể không ngừng cọ qua cọ lại trên người anh giống như một cô bé ba tuổi.

"Chủ tử! Ngài nhìn cô ta đi! Còn ra thể thống gì!" Vô Cốt nhìn đáng vẻ không biết xấu hổ của Kỳ Hi Nguyệt, trong lòng tức không chịu nổi, sao chủ tử không đẩy cô ta ra, người đàn bà này đúng là độc ác.

"Ngày mai cô không cần tới nữa!" Triệu Húc Hàn liếc nhìn gương mặt lạnh như băng của Vô Cốt. Sau đó nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ đầu Kỳ Hi Nguyệt: "Được rồi! Đừng nháo! Bắt đầu từ mai tôi dạy em."

"Thật sao? Cảm ơn Hàn ca! Hàn ca tốt nhất! Mwah~" Kỳ Hi Nguyệt mừng rỡ, nhất thời cao hứng mà hôn chụt một cái lên má của Triệu Húc Hàn. Sau đó quay đầu, gương mặt trắng lợi nhìn Vô Cốt đầy hắc tuyến.

Triệu Húc Hàn hơi ngạc nhiên, vừa nãy vẫn là đáng vẻ khóc lóc của cô, bây giờ thì như trời quan mây tạnh, ánh nắng chiếu khắp gương mặt vui vẻ rồi. Trái tim lạnh giá của anh như bị cái gì đó đập mạnh, từ từ tan chảy thành nước.

Tại sao anh lại có cảm giác vui vẻ như thế?

"Hàn ca! Em mệt quá! Ngày đầu tiên kết thúc tại đây nhé? Ngày mai nhất định sẽ tập đủ 2 tiếng!" Kỳ Hi Nguyệt nhìn Vô Cốt đang tức đến mức không nói thành câu, cô lại cười híp mắt nhìn Triệu Húc Hàn.

Mới nhìn một cái, cô thấy trong con ngươi đen láy ấy như chứa cả bầu trời vậy. Thần bí thâm thúy, khiến cho người ta muốn nhìn rõ hơn, lại bất tri bất giác bị hấp dẫn.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của anh hơi chuyển động, ngay sau đó cũng tĩnh lại, kéo luôn Kỳ Hi Nguyệt đang ôm anh ra: "Đi tắm rửa đi!"

Kỳ Hi Nguyệt chớp chớp mắt, ngay sau đó cũng hoàn hồn lại, khuôn mặt đỏ bừng: "Vâng! Em... Em đi ngay đây." Nói xong xoay đầu chạy, thâm nghĩ trời ơi, vừa rồi cô đã làm gì vậy?

Cô hôn Đại ma vương sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vô Cốt không cam tâm

Editor: Vi + Beta: Điều

Sao mắt của Đại ma vương lại đẹp như vậy chứ? À không đúng, sao Đại ma vương lại đẹp trai như vậy chứ? Sao từ trước tới giờ cô lại không phát hiện ra?

Tại tên khốn Triệu Vân Sâm đó khiến mắt cô như bị mù, nên không thể nhận ra được vẻ đẹp nhân thần cộng phần [1] của Đại ma vương.

[1] Nhân thần cộng phần: cả người cả thần đều phần nộ.

Cô bị Đại ma vương mê hoặc rồi!

Kỳ Hi Nguyệt trở về phòng tắm rất lâu. Bởi trong đầu chỉ toàn là vẻ đẹp trai tuấn tú của anh cùng với tự trách bản thân lúc xưa mắt bị mù.

Hơn nữa Đại ma vương đúng thật là ăn mềm không ăn cứng. Vậy mà lại đồng ý tự mình dạy cô.

Nhắc mới nhớ, Đại ma vương đối với cô rất tốt, không để cô chịu ủy khuất. Hơn nữa, anh có tin cô mới đối Vô Cốt.

Haha... cảm giác được tin tưởng cùng yêu thương này thật tốt!

Trên tầng, Vô Cốt đứng trước mặt Triệu Húc Hàn, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng tràn ngập vẻ không cam lòng.

"Chủ tử! Ngài... ngài cứ như vậy mà buông thả cô ta?" Vô Cốt đau như bị dao cắt.

Cả người Triệu Húc Hàn tản ra hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt hơi nhíu lại âm trầm. Anh nhìn chăm chăm Vô Cốt, nói: "Cô nghĩ rằng vừa này tôi không thấy sao?"

Vô Cốt kinh ngạc, ngay sau đó la lên: "Nếu chủ tử đã thấy, ngài hẳn biết lúc đó động tác của cô ta không đúng tiêu chuẩn! Tôi chỉ hơi nghiêm khắc mà thôi!"

"Phải không? Sau này cô không được tới đây nữa. Về gia tộc đi. Không có lệnh của tôi, không được xuất hiện trước mặt Kỷ Hi Nguyệt!" Triệu Húc Hàn nói xong xoay người rời đi.

"Chủ tử!" Nhất thời Vô Cốt tròn tròn mắt, không thể tin rằng Triệu Húc Hàn lại hạ lệnh này với cô ta.

Lúc đầu cô ta vì muốn được đi bên cạnh chủ tử, cố gắng hơn rất nhiều so với những người khác. Thật vất vả mới có được tín nhiệm của anh, để cho cô và Tiểu Ân đi bên cạnh.

Hôm nay, anh vì một người đàn bà không biết xấu hổ mà đuổi cô ta đi? Nếu vậy, sau này rất khó gặp được anh. Làm sao cô ta chịu đựng được?

Sao chủ tử có thể đối xử như vậy với cô ta? Cô ta toàn tâm toàn ý đối với anh, cho tới giờ cũng không có nửa điểm thờ ơ vô tâm. Tại sao chỉ vì con đàn bà Kỷ Hi Nguyệt mà lại đối xử độc ác với cô ta như thế?

Tại sao? Tại sao!?

Vô Cốt không nghĩ ra, trong đôi mắt xinh đẹp càng thêm nhiều oán hận.

Kỷ Hi Nguyệt, rốt cuộc cô có cái tài cán gì hơn người, mà có thể có được sự yêu thương của chủ tử cơ chứ?

Mà còn anh, vì sao lại để ý con tiện nhân kia như vậy!

Vô Cốt ngả khụy xuống, hai tay ôm mặt, nước mắt chảy dọc theo kẽ tay của cô ta.

Kỷ Hi Nguyệt xong xuôi đi xuống nhà. Triệu Húc Hàn đã không còn ở đây. Cô ngồi xuống dùng bữa.

Thím Lý cười híp mắt nói với cô: "Kỷ tiểu thư! Sau này Vô Cốt sẽ không tới đây nữa. Chủ tử dặn cô ăn nhiều một chút, tập luyện khổ cực, thân thể cô phải có nhiều dinh dưỡng mới được!"

"Vô Cốt sẽ không tới nữa?" Mặc dù cả người Kỷ Hi Nguyệt đau nhức, nhưng nghe đến câu này vẫn rất cao hứng. Chỉ là cô nhớ tới ánh mắt oán giận của Vô Cốt dành cho mình, trong lòng hi vọng cô ta sẽ không phải hậu họa về sau.

"Thím Lý! Có phải Vô Cốt thích Hàn ca không?" Sau khi suy nghĩ một hồi, Kỷ Hi Nguyệt quyết định hỏi thím Lý.

Thím Lý sững sốt một chút, rồi bật cười: "Cái đó... cái đó tôi cũng không biết! Chắc sẽ không có đâu!"

"Sẽ không có? Cháu cũng là phụ nữ, cháu có thể cảm nhận được cô ta đối với Hàn ca có một tình cảm đặc biệt. Ánh mắt cô ta nhìn Hàn ca sẽ không gạt được người khác." Kỷ Hi Nguyệt cười nhạt.

Số phiếu hiện tại: 1630

10 phiếu thêm 1 chương, 20 phiếu 2 chương nha cả nhà ><

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đại boss phía sau màn

Editor: Vi + Beta: Điều

Thím Lý không biết trả lời thế nào, nhìn Kỳ Hi Nguyệt đang cúi đầu ngồi đó, thầm nghĩ không hiểu ai lại nói Kỳ đại tiểu thư ngu xuẩn thối nát? Rõ ràng là nhạy cảm đến mức không ổn.

"Chủ tử đối xử tốt với tiểu thư là thật!" Thím Lý sợ cô vẫn suy nghĩ lung tung, vội an ủi.

Kỳ Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn thím Lý, đột nhiên bật cười: "Đúng! Chỉ cần Hàn ca đối tốt với cháu là được! Được rồi! Cháu ăn no rồi, cháu đi làm đây. Cảm ơn thím Lý!"

Nói xong cô đứng dậy, nhưng ngay sau đó kêu 'a' một tiếng. Hơn một tiếng tập luyện như cướp đi cái mạng nhỏ của cô rồi.

Cho nên chờ tới khi cô đến đài truyền hình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là đau đớn. Cũng may cô đã cật lực che dấu bằng lớp hóa trang.

"Chị Nguyệt! Chị sao thế? Không khỏe chỗ nào à?" Liễu Đông rất để ý đến Kỳ Hi Nguyệt, thấy cô xoa eo nên hỏi thăm.

Khóe miệng cô hơi cong lên: "Sáng sớm đi tập thể dục hơi mệt. Nhưng mà không sao! À đúng rồi! Bên Ngô Phương Chu có tin gì chưa?"

"Em hỏi thử rồi. Sau khi đăng tin thì có rất nhiều người dân trong thành phố quan tâm, nhưng vẫn không tìm được hai tên trộm đó. Ngô Phương Chu nói chúng ta đừng gấp, có tin sẽ thông báo ngay." Liễu Đông vội vàng báo cáo.

Kỳ Hi Nguyệt gật đầu. Liễu Đông nói tiếp: "Đúng rồi! Chị Nguyệt, vụ án châu báu Việt Phong đã bắt được thủ phạm rồi. Chúng ta có thể đăng tin đó!"

"Hửm? Bắt được rồi?" Kỳ Hi Nguyệt vui vẻ hỏi: "Lúc nào thế?"

"Ngô Phương Chu nói đã bắt được rồi. Chỉ là tên thủ phạm kiên quyết không nhận cho đến mãi tới hôm qua mới chịu. Ngô Phương Chu nói nếu cần hình thì có thể qua bên họ để chụp." Liễu Đông mặt mày hớn hờ.

"Vây cậu và anh Mập đi chụp đi! Vụ này cũng nên kết thúc rồi." Hôm nay Kỳ Hi Nguyệt không muốn làm gì nữa, mệt mỏi buổi sáng vẫn chưa hết. Vô Cốt thật đúng là muốn hành chết cô!

Liễu Đông lập tức gật đầu, cùng anh Mập ra ngoài làm việc.

Kỳ Hi Nguyệt ngã đầu xuống bàn, hai tay thò xuống dấm bóp hai bắp chân. Bỗng dưng, Cố Du Du bước tới.

Kỳ Hi Nguyệt nhìn cô ta cười gian, bực bội hỏi: "Tiền bối có việc?"

Cố Du Du cúi đầu xuống nói với cô: "Tiểu Nguyệt, cô có muốn biết Đại Boss của chúng ta là ai không?"

"Chị biết?" Kỳ Hi Nguyệt có chút kinh ngạc: "Không phải nói là tập đoàn nước ngoài à?"

"Hi hi... biết chút chút." Cố Du Du bí ối nói: "Chỉ là tôi cũng không chắc. Có muốn đi điều tra cùng chúng tôi không?"

"Thì ra chị cũng đâu có biết!" Kỳ Hi Nguyệt khinh bỉ cô ta.

"Tôi chỉ đoán thôi, chứ không có bằng chứng!" Cố Du Du vội la lên.

"Có bằng chứng cũng vô ích. Đại Boss mà chị cũng dám đăng tin à?" Kỳ Hi Nguyệt không thể hiểu nổi trong đầu cô ta đang nghĩ gì.

"Không đâu! Không phải mọi người đều rất tò mò sao? Nếu biết được Đại Boss là ai, đối với tiền đồ của chúng ta sẽ có thêm trợ giúp. Nếu chẳng may đắc tội, không phải là đi tìm đường chết à?" Cố Du Du giải thích.

"Chị làm việc thật tốt, đào được nhiều tin tức, thì tiền đồ của chị cũng phát triển đầy thôi!" Kỳ Hi Nguyệt liếc nhìn.

"Tiểu Nguyệt, cô không tò mò à?" Cố Du Du chu mỏ.

"Vây rồi cuộc chị nghĩ là ai?" Kỳ Hi Nguyệt tự nhiên tò mò. Nhưng cũng không tò mò đến mức không được biết thì không chịu được.

Cố Du Du một lần nữa thần thần bí bí nói tiếp: "Nghe nói là tập đoàn đế vương Triệu thị!"

"Cái gì!?" Kỳ Hi Nguyệt vốn cho là chẳng liên quan gì đến cô. Không ngờ rằng lại nghe được cái tên đó. Đây chẳng khác nào đánh một đòn lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chuyện không liên quan tới tôi

Editor + beta: Vi

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Mé Đọc Truyện và Wattpad!

Cố Du Du bị cô hét như vậy làm giật mình, nói: "Em làm gì mà hét lớn thế, chuyện này cũng đâu có gì là kì lạ, em nghỉ thử xem làm gì có ai nhiều tiền đến mức vung tay là mua cả hai đài truyền hình Càng Long cùng Hương Thành chứ, mặc dù chỉ là tin đồn, nhưng chị thấy rất đáng tin!"

Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt run lên, không thể nào, việc làm ăn của Triệu thị trải rộng toàn thế giới, từ trước tới giờ chưa từng có hứng thú với ngành truyền thông, tại sao đột nhiên lại thu mua hai đài truyền hình chứ?

Chẳng lẽ là vì cô?

"Này, em nghĩ gì thế?" Cố Du Du thấy Kỷ Hi Nguyệt ngẩn người, có chút khó hiểu.

"À, không, không có gì, mà nếu Triệu gia thu mua, lại càng không thể nào." Kỷ Hi Nguyệt cười mỉa mai

"Không phải, chị chỉ muốn hỏi em, em có tò mò về tổng tài Triệu thị Triệu Húc Hàn không?" Cố Du Du hồ hởi nói, đáng vẻ có chút ti tiện.

Kỷ Hi Nguyệt liếc nhìn cô ta rồi nói: "Tò mò rồi thì làm sao? Cũng không phải là người mà người bình thường như chúng ta có thể thấy."

"Đẹp trai, trẻ tuổi, lại còn nhiều tiền, trời ạ, là người chồng trong mơ của bao nhiêu người phụ nữ!" Đôi mắt của Cố Du Du tỏa sáng.

"Đó chỉ là tin đồn, biết đâu đấy lại là một lão già bụng phệ thì sao!" Kỷ Hi Nguyệt tức giận nói.

"Sao thế được, tin đồn thì cũng có căn cứ chứ, chắc người ta sẽ không nói một lão già bụng phệ thành một người đàn ông anh tuấn tài giỏi đâu, hơn nữa mới này chị còn đi lên tìm kiếm, tài liệu về Triệu thị không nhiều, nhưng Triệu Húc Hàn mới đảm nhiệm gia chủ ba năm như vậy đúng là tuổi trẻ tài cao.

"Vậy thì sao, chuyện của chúng ta sao?" Kỷ Hi Nguyệt không rõ Cố Du Du muốn nói gì.

"Hôm nay chị đi tới tập đoàn bên cạnh đó, có muốn đi cùng chị không, không chừng còn gặp được Triệu Húc Hàn. Hình chính diện có thể chúng ta không chụp được, nhưng nếu chụp được góc mặt, tin đó có thể trở thành tin hot a!"

Cố Du Du không tự chủ được mà kích động, khuôn mặt đầy chùi ý xấu.

Kỷ Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn cô ta, nghĩ đến kiếp trước cô cho cô ta một bức ảnh gò má của Triệu Húc Hàn, cho cô ta đăng lên, mặc dù là tin hot, nhưng rất nhanh bị xóa đi, hơn nữa sau đó Cố Du Du bị tai nạn xe đến tàn phế.

Bây giờ nghĩ lại cũng không biết bởi vì cô ta bán đứng cô nên mới xảy ra tai nạn, hay bởi vì bức ảnh gò má đó mà bị tai nạn.

Triệu Húc Hàn không thừa nhận, nhưng cô luôn cảm thấy có liên quan đến anh, cho dù không phải anh, cũng là người của anh làm.

Không nghĩ tới lần này là Cố Du Du tự mình nói, cô có chút dờ khóc dờ cười, trong lòng có cảm giác là lạ.

Chẳng lẽ cô làm thay đổi mọi chuyện, nhưng kết quả vẫn như trước sao?

"Tôi không có thời gian, tiền bối, tôi cảm thấy chị không nên lấy tin tức của Triệu thị, tránh rước họa vào thân." Kỷ Hi Nguyệt nhắc nhở cô ta một câu.

Cố Du Du hơi kinh ngạc, sau đó bĩu môi: "Đây cũng không phải tin tức lớn khó tìm mà, chị cũng không phải là em, tùy tiện là có thể tìm được tin hot, tiểu Nguyệt, em phải giúp chị, anh Trần kết hợp với chị tạo thành một đội, nhưng chị không đồng ý, anh ta thì biết đi đâu tìm tin hot chứ, một chút cũng không chuyên nghiệp."

Cố Du Du thấy buồn nôn, trước đây Trần Thanh kêu cô ta gây khó dễ với Vương Nguyệt.

Cô vốn định đồng ý, nhưng phát hiện Vương Nguyệt được trưởng phòng trọng dụng, mà cô ta thông minh như vậy, dĩ nhiên biết nên làm gì, cô ta không muốn vì Trần Thanh mà bị ăn mắng đâu.

Cho nên cô ta quyết định sẽ đối xử tốt với Vương Nguyệt, cô ta thấy sau này Vương Nguyệt này nhất định sẽ thành công, cho nên tạo mối quan hệ tốt là trọng yếu nhất.

Kỷ Hi Nguyệt nhìn cô ta, khóe miệng giật giật: "Tin tức quả thật là phải dựa vào may mắn, còn muốn có may mắn thì ở hiền gặp lành, nếu không phải chị mỗi lần đăng tin không tìm hiểu triệt để, làm sao mà có tin hot được."

Do hiện tại beta đã xin nghỉ nên truyện chỉ do mình tự edit và beta luôn, có gì hi vọng mọi người thông cảm với những lỗi chính tả, sau khi tìm được beta mới bọn mình sẽ sửa lại sau a!!!

Và giờ chỉ có mình tui ôm truyện này, mọi người phải vote nhiều phiếu cho tui nha:<

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thu mua hai đài truyền hình

Editor + Beta: Vi

Cố Du Du há miệng nhìn cô: "Tiểu Nguyệt, em còn tin vào mấy cái này à?"

"Sao lại không, tôi là một ví dụ điển hình mà? Không đăng tin quá phóng đại, cũng không đưa ra những bình luận quá chủ quan, luôn đứng về phía chính nghĩa, chị xem, ông trời đối xử với tôi thế nào, cho tôi có được cơ hội đăng tin về tai nạn cầu Giang Sơn, còn cứu được người nữa."

Kỷ Hi Nguyệt nghĩ đến việc cô cứu sống Trương Cẩm, trong lòng thấy rất vui.

Cố Du Du có chút nghi ngờ nhìn cô, hồi lâu sau mới cười mỉa mai nói: "Được rồi, sau này chị sẽ chú ý một chút, chị là tiểu Nguyệt, nếu em có tin gì, có thể cho chị một chút được không?"

Vừa nói vừa bày ra dáng vẻ khản cầu.

Trong đầu của Kỷ Hi Nguyệt thầm nghĩ ngợi, cuối cùng tùy tiện nói: "Mọi người đều là đồng nghiệp, nếu có tin tôi sẽ gọi cho chị."

"Thật sao, vậy thì cảm ơn em nhé, chị đi ra ngoài trước đây, biết đâu đấy sẽ kiếm được tin hot!" Cố Du Du vẫn còn khá tốt, mặc dù không có tiết tháo, cũng không có lương thiện, nhưng trong việc cô ta vẫn rất cố gắng.

Điểm này Kỷ Hi Nguyệt vẫn tán thưởng, còn tốt hơn chán so với mấy cái người ăn không ngồi rồi cả ngày lẫn đêm, hơn nữa còn vung tiền như đại gia vậy.

So với Cố Du Du, cô ngược lại khá thương thức cô ta, chỉ hi vọng cô ta không tự tìm đường chết.

Một ngày trôi qua thật mau với một số chuyện linh tinh, buổi chiều Kỷ Hi Nguyệt đi loanh quanh bên ngoài, cũng không kiếm được tin gì lớn, nhưng cô cũng không lo lắng, trong đầu nhớ tới năm sau sẽ xảy ra rất nhiều tin hot.

Buổi tối về đến nhà, thấy Triệu Húc Hàn đã ở đó, cô nghĩ đến chuyện mà Cố Du Du nói sáng nay, vội vàng lật đật chạy đến ngồi với anh.

"Hàn ca, em muốn hỏi anh một chuyện."

Triệu Húc Hàn cũng không ngắt đầu, chỉ mở miệng nhả ra một từ "hỏi" không có chút nhiệt độ trong đó.

"Cái đó, đài truyền hình Cảng Long và Hương Thành, có phải do anh thu mua không?" Kỷ Hi Nguyệt nhìn biểu cảm trên gương mặt anh.

Triệu Húc Hàn đang xem văn kiện thì ngắt đầu lên, quay qua nhìn Kỷ Hi Nguyệt.

Đôi mắt to tròn của cô tràn ngập vẻ hiếu kì.

"Không biết, có thể?" Triệu Húc Hàn trả lời bốn chữ.

"Ồ, không biết, có thể là ý gì?" Kỷ Hi Nguyệt mơ màng nhìn anh.

Triệu Húc Hàn hơi cau mày: "Đây là việc thu mua nhỏ, không cần tôi phải ra mặt."

"...!"

Con mẹ nó, cái này gọi là việc thu mua nhỏ? Có tiền nên muốn làm gì cũng được à?

Trong nháy mắt Kỷ Hi Nguyệt cảm nhận được, sự đau đớn của nghèo khó.

Tập đoàn Kỷ Hải trong mắt anh chính là khác biệt giữa giàu và nghèo.

Cuối cùng cô đã gặp một người đàn ông như thế nào vậy!

Cô càng có thêm tò mò về Triệu Húc Hàn.

"Nếu em muốn biết, tôi có thể hỏi giúp em." Triệu Húc Hàn nhìn về mặt đầy kinh sợ của cô, có lòng tốt nói.

Kỷ Hi Nguyệt hoàn hồn lại: "Không cần không cần, cũng không phải vấn đề gì cả, dù sao em cũng chỉ là một nhân viên nho nhỏ, đại Boss không rảnh đâu đi quản chuyện của em."

Triệu Húc Hàn gật đầu, không nói gì nữa.

Kỷ Hi Nguyệt cũng chưa rời đi, mà chỉ ngồi đó ngẩn người không biết đang suy nghĩ gì.

Khóe miệng Triệu Húc Hàn hơi nhếch lên, không lên tiếng, tiếp tục làm công việc còn đang dang dở.

Chỉ là sắc mặt anh trở nên lạnh lẽo, là ai dám để lộ tin ra ngoài?

Nghĩ đến việc Triệu thị có nhiều nhân viên, chuyện lớn như vậy cũng không gạt được, huống chi cô gái nhỏ còn là phóng viên, chỉ cần hiếu kì một chút là có thể đi tìm kiếm thông tin, cũng biết được mấy người cao tầng đều đến từ tập đoàn Triệu thị.

20 likes + 1720 phiếu + 10 cmts mai có 3 chương nè ><

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trần Mạnh Mạnh đen đủi

Editor + Beta: Vi

Chú thích: < > là dòng tin nhắn.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại của Kỷ Hi Nguyệt vang lên, đánh thức cô dậy từ cơn mộng mị mơ hồ, nhìn một cái liền vui vẻ trở lại: "Là Mạnh Mạnh."

Trong màn hình là dòng tin nhắn của Trần Mạnh Mạnh.

Kỷ Hi Nguyệt vội vàng nhắn lại, nghĩ đến chuyện bạn trai của cô - Chu Dân đã hăm hại cô, thăm tính thời gian, hình như vẫn chưa đến lúc đó mà.

[1] Bảo bối ở đây là Trần Mạnh Mạnh tự gọi mình là bảo bối nha.

Kỷ Hi Nguyệt hơi sững sốt, ngay sau đó quay qua nhìn Triệu Húc Hàn, nặn ra một nụ cười lấy lòng: "Hàn ca, bạn thân em có tâm sự, muốn hẹn em đi uống trà, em có thể đi ra ngoài chút được không?"

Vừa nói vừa đưa điện thoại qua cho Đại ma vương xem, chứng minh cô không lừa anh.

Triệu Húc Hàn nhìn xong, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã tám giờ tối, mi tâm anh nhíu lại.

"Đi ở gần đây thôi được không?" Kỷ Hi Nguyệt thấy biểu cảm của anh có chút không đúng, vội la lên: "Hơn nữa chắc chắn em sẽ quay về trước mười giờ."

"Trần Mạnh Mạnh?" Triệu Húc Hàn nhíu mày.

"Vâng, đúng vậy, anh cũng biết mà, cô ấy là bạn thân nhất của em." Kỷ Hi Nguyệt có chút hoài niệm, hơn nữa cô tin rằng Đại ma vương hẳn đã biết nhất thanh nhị sở [2].

[2] Nhất thanh nhị sở: rõ ràng.

"Bạn thân nhất? Cũng không hẳn đâu." Triệu Húc Hàn nheo mắt lại, "Tôi nhớ em với cô ta xích mích vì chuyện của Triệu Văn Sâm."

"Hơ hơ, đó không phải là lỗi của em sao? Em đã nói xin lỗi cô ấy rồi, chiều cuối tuần trước em đã đi ăn với cô ấy mà? Hồi trước em đúng là bị mù rồi, nếu biết Triệu Văn Sâm là tra nam, em đã không cãi nhau với cô ấy."

Kỷ Hi Nguyệt sợ hú hồn hú vía, quả nhiên chuyện của cô Đại ma vương nằm trong lòng bàn tay.

"Không tệ, em đi đi, nhớ trở về trước mười giờ." Nói xong anh đứng dậy, rời đi.

"Cảm ơn Hàn ca, tốt quá rồi!" Nói xong cô vội vàng nhấn tin lại với Trần Mạnh Mạnh.

Nửa tiếng sau, Kỷ Hi Nguyệt đi tới quán trà Phong Diệp, đã thấy Trần Mạnh Mạnh với gương mặt buồn buồn đang nhìn bên ngoài cửa sổ.

Cô vội vàng đi tới, ngồi xuống đối diện cô ấy.

"Mạnh Mạnh, sao thế? Có chuyện gì?" Kỷ Hi Nguyệt vừa ngồi xuống đã lo lắng hỏi han.

Trần Mạnh Mạnh nhìn cô, đôi mắt đỏ bừng nói: "Hôm nay thật đen đủi, ở tổ phim tớ lỡ làm hỏng đồ diễn, nhưng mà thật ra không phải là lỗi của tớ, do nữ số một đã đẩy tớ, nhưng kết quả đạo diễn vẫn bắt tớ bồi thường, 10 ngàn tệ [3], thật đúng là khi dễ người, huhu..."

[3] 10 ngàn tệ = 32.737.152 VND

Vừa nói cô vừa khóc, quả thực quá ủy khuất.

Kỷ Hi Nguyệt biết gia cảnh Trần Mạnh Mạnh không quá nghèo khó, nhưng công việc này cha mẹ cô ấy hết sức phản đối, cho nên nếu mà người nhà cô ấy biết chuyện, khẳng định không được phép làm việc nữa.

"Con mẹ nó, còn có mấy chuyện như vậy nữa, đừng khóc, không sao đâu mà." Kỷ Hi Nguyệt đau lòng thay cô, vội vàng an ủi.

"Đúng là xui xẻo mà!" Trần Mạnh Mạnh cảm giác cô sắp đen đủi đến chết rồi, "Chuyện chẳng liên quan gì đến tớ, bọn họ thật đáng ghét, giờ tớ phải làm gì bây giờ?"

"Vậy thì đi nói rõ ràng luôn, nhiều người ở đó, đạo diễn có thể vu oan cho cậu à? Còn nữa, đồ diễn gì mà đến tận 10 ngàn tệ?" Kỷ Hi Nguyệt có thể biết được bọn họ khi dễ Trần Mạnh Mạnh vì cô là thực tập sinh.

Cô cũng không biết tổ phim còn có đồ diễn đắt hơn 10 ngàn tệ! Mà nếu có, vậy chắc chắn sẽ cẩn thận giữ gìn, không thể tùy tiện làm loạn được.

Đây rõ ràng là khi dễ người mới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chỉ cần một cuộc điện thoại

Editor + Beta: Vi

Truyện chỉ được đăng tải tại Mê Đọc Truyện và Wattpad!

"Tiểu Nguyệt, cậu biết không, hôm nọ đạo diễn cùng nữ số một liếc mắt đưa tình, nhìn phát thôi là đã biết họ dùng quy tắc ngầm, đồ diễn đó phải là do cô ta bồi thường, nhưng đạo diễn lại bắt tớ, rõ ràng là muốn uy hiếp tớ, còn nói nếu tớ không bồi thường thì rút ra khỏi đoàn! Tức chết tớ rồi." Trần Mạnh Mạnh mang một bụng tức giận.

"Con mẹ nó! Thật không biết xấu hổ!" Kỷ Hi Nguyệt nghe xong cũng nổi giận, rõ ràng là khi dễ người ta a.

"Giờ tớ phải làm gì đây, tớ không muốn từ bỏ." Trần Mạnh Mạnh vô cùng đau lòng.

"Đừng vội đừng vội, tên đạo diễn cùng nữ số một là ai? Nói cho tớ." Kỷ Hi Nguyệt trầm nghĩ cách trong đầu.

Trần Mạnh Mạnh bĩu môi nói: "Tên đạo diễn đầu trục là Hà Sinh Sinh, cùng với ngọc nữ thanh thuần Ngụy Tiêu Tiêu!"

"Là hai người đó?" Kỷ Hi Nguyệt hơi kinh ngạc, ngay sau đó thì bật cười.

Trần Mạnh Mạnh khó hiểu nói: "Hai người họ làm sao?"

"Cậu có số điện thoại của bọn họ không?" Kỷ Hi Nguyệt nheo mắt lại.

"Tớ là người của tổ phim, đương nhiên sẽ có số của bọn họ, nhưng Tiểu Nguyệt, cậu định làm gì?" Trần Mạnh Mạnh tò mò hỏi, "Tớ, tớ không muốn rời khỏi tổ phim, chỉ muốn hỏi vay cậu năm ngàn tệ, tháng sau nhất định sẽ trả cậu, được không?"

"Cậu thật dễ chịu ư, mấy chuyện này chẳng khác gì cậu đang cho bọn họ tiền! Đừng có nói là phá đồ diễn trị giá 10 ngàn tệ, đây là đang khi dễ cậu, cậu đừng có ngốc nghếch như vậy nữa có được không? Hơn nữa có lần đầu tiên, chắc chắn sẽ có lần thứ hai!" Kỳ Hi Nguyệt rất muốn bỏ nã cô ấy ra.

"Tớ, tớ có thể làm gì được đây, những người khác không chịu làm chứng, Ngụy Tiêu Tiêu còn phách lối đáng ghét, loại người như vậy còn được gọi là ngọc nữ thanh thuần ngây thơ! Thật muốn đui cả mắt!" Trần Mạnh Mạnh thở dài buồn rầu.

"Ngày mai cậu có phải đi làm không?" Kỳ Hi Nguyệt hỏi.

"Tớ chưa có tiền nên không dám đi làm, nếu đi chắc chắn bị đuổi thẳng cổ rồi." Trần Mạnh Mạnh càng buồn hơn.

Kỳ Hi Nguyệt nhìn mi: "Cậu chắc chắn tên đạo diễn đó cùng Ngụy Tiêu Tiêu chơi quy tắc ngầm chứ?"

"Chắc chắn là có, liếc mắt đưa tình nhau, tớ cảm giác Ngụy Tiêu Tiêu bò lên giường của đạo diễn, cho nên mới có vai diễn nữ một này. Không đúng, có khi cô ta bò lên giường của nhà đầu tư Phương, mỗi khi tên lão già họ Phương đó tới, Ngụy Tiêu Tiêu cứ ồng a ồng ọo khiến cho tớ nổi cả da gà." Trần Mạnh Mạnh ra vẻ chắc chắn.

"Cậu có chụp hình cái đó không?" Kỳ Hi Nguyệt vội vàng hỏi, thật ra cô nhớ lại kiếp trước Ngụy Tiêu Tiêu được đứng trên đỉnh cao của giới giải trí, tiền đồ vô hạn, nhưng cô ta ít nhất cũng phải ngủ với hơn trăm người.

Đương nhiên cũng có tên đạo diễn đầu trọc Hà Sinh Sinh, có lẽ bắt đầu từ bộ phim đầu tiên của cô ta.

"Tớ, tớ chụp hình làm gì chứ." Trần Mạnh Mạnh lắc đầu.

"Ngụy Tiêu Tiêu sống ở đâu cậu có biết không?" Kỳ Hi Nguyệt hỏi tiếp.

"Biết, khu Phong Nhĩ dây D, ở đó có rất nhiều nghệ sĩ, còn có công ty của cô ta nữa, mấy ngày trước tớ có nghe nói, cô ta có một căn nhà riêng! Đúng rồi, tối nay bọn họ có hẹn nhau tụ tập party, chỉ là không mời một thực tập sinh như tớ mà thôi."

"Vậy cậu đừng lo, tớ nói cho cậu biết, chiều mai cậu về phim trường! Tớ bảo đảm họ không dám bắt cậu bồi thường nữa."

"Ồ, Tiểu Nguyệt, cậu muốn làm gì?" Trần Mạnh Mạnh lo sợ, nhưng trong lòng vẫn rất cảm động, cô biết Kỳ Hi Nguyệt có rất nhiều mưu kế, đặc biệt là trong phương diện này.

"Tớ là phóng viên mà, chỉ là chuyện này sẽ khiến vài người bị nổ tung đấy, cậu đưa số của Ngụy Tiêu Tiêu cho tớ." Kỳ Hi Nguyệt cười haha.

"Cậu gian xảo như vậy, chẳng lẽ định tối nay làm luôn?" Trần Mạnh Mạnh vội la lên, "Không cần phải như vậy đâu!"

"Yên tâm đi, cô ta sẽ gặp chuyện thôi, mà cũng không phải tớ đi làm, chỉ cần một cuộc điện thoại thôi." Kỳ Hi Nguyệt lấy điện thoại gọi cho Cố Du Du.

Bên đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói hưng phấn: "Tiểu Nguyệt, trẻ thế này tìm chị có chuyện gì không?"

"Tiền bối, có muốn tin giải trí không?" Kỳ Hi Nguyệt nói thẳng vào chủ đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Một tin hot

Editor + Beta: Vi

"Muốn muốn muốn, tiểu Nguyệt, chị muốn, tin gì thế?" Trong chớp mắt Cố Du Du ở đầu dây bên kia đã hưng phấn hét to lên.

"Chị biết một số tap công của đài chúng ta chứ?" Kỳ Hi Nguyệt hỏi.

"Quen biết một chút, vì đề đào tin tức, chị giao lưu với không ít người, haha." Cố Du Du cũng không giấu giếm gì Kỳ Hi Nguyệt.

"Được, tối nay ở khu D Phong Nhĩ, tiểu hoa đán Ngụy Tiêu Tiêu sẽ tổ chức party trong nhà." Kỳ Hi Nguyệt nói.

"Cô ta là thanh thuần ngọc nữ, mở party cũng không phải tin hot gì mà." Cố Du Du có chút buồn bực.

Kỳ Hi Nguyệt cũng biết cô ta muốn gì, cười khẽ rồi nói: "Nếu tối nay chị đi đào tin, có thể chị sẽ có tin lớn đấy, còn phải xem xem sáng mai ai đi ra từ

trong căn nhà đầy nữa."

Cố Du Du sùng sốt nói: "Ai vậy? Mẹ nó, tiểu Nguyệt, em biết cái gì đó phải không! Cô ta đang giả vờ thanh thuần sao?"

"Việc đó không phải chờ chị tìm hiểu sao? Đừng nói với tôi là chị không đi, vậy tôi chỉ có thể bảo cho anh Trần thôi." Kỳ Hi Nguyệt nói thẳng.

"Đi đi đi, chị sẽ đi, tiểu Nguyệt, cảm ơn em, nếu chị kiếm được tin hot sẽ mời em ăn cơm!" Cố Du Du vui vẻ nói.

"Được rồi, nếu mai chị có kiếm được bức hình nào, nhớ gửi cho tôi một bức, người đàn bà kia dám bắt nạt bạn thân của tôi, tôi phải hù dọa cô ta chút chứ." Kỳ Hi Nguyệt nhìn qua Trần Mạnh Mạnh.

"Bắt nạt bạn thân của em? Được rồi, chị hiểu rồi, chị sẽ gửi cho em." Cố Du Du cao hứng.

"Nếu chị làm tốt, sau này tôi sẽ cho chị mấy tin hot, vòng giải trí tôi biết không ít người, có nhiều thứ rất hay ho đấy!" Kỳ Hi Nguyệt cũng ném cho Cố Du Du một ít kẹo ngọt.

"Hiểu hiểu hiểu, chị đi chuẩn bị ngay đây." Cố Du Du vội vàng cúp máy.

Kỳ Hi Nguyệt buông điện thoại xuống, mở miệng với Trần Mạnh Mạnh: "Yên tâm, nếu đã đắc tội với bạn thân của mình, mình muốn cô ta lộ ra bộ mặt thật, bộ mặt giả dối đó!"

"Tiểu Nguyệt, thật, có thể như vậy không?" Trần Mạnh Mạnh lo lắng hỏi.

"Nếu không được, cậu cũng đừng buồn, Hương Thành vứt bỏ cậu, mình ôm đùi Đại Boss giúp cậu vào làm ở Cảng Long." Kỳ Hi Nguyệt rất sẵn lòng vì bạn bè, nếu không thành công, cô đành dựa dẫm Đại ma vương vậy.

Trần Mạnh Mạnh nhìn ánh mắt quan tâm của Kỳ Hi Nguyệt dành cho mình, cảm động đến mức nói năng lộn xộn: "Tiểu Nguyệt, cảm ơn cậu, tớ thật nhát gan, cái gì cũng không dám làm, có cậu thật tốt!"

Vừa nói liền chạy qua chỗ Kỳ Hi Nguyệt, ôm chầm lấy cô.

Kỳ Hi Nguyệt bật cười vỗ vai cô: "Không sao không sao, chúng ta là bạn thân mà."

"Ừm, bạn thân nhất!" Trần Mạnh Mạnh cười tươi, "Đúng rồi, nói cho cậu một tin tốt, tuần sau Chu Dân sẽ dẫn mình tham dự một bữa tiệc mừng thọ 50 tuổi, giới thiệu mình với người nhà của anh ấy, hihi."

Trần Mạnh Mạnh lộ ra gương mặt đầy ngọt ngào.

Kỳ Hi Nguyệt hơi sùng sốt, ngay sau đó cả kinh hỏi: "Tuần sau? Mừng thọ 50 tuổi? Có phải người đó tên là Tiền Vạn Hào đúng không?"

"A, Tiểu Nguyệt cũng biết à, đúng vậy, Chu Dân gọi ông ấy là chú Tiền, nghe nói là rất giàu có." Trần Mạnh Mạnh vui vẻ cười, "Mình còn chưa bao giờ tham gia một yến tiệc của giới thượng lưu lần nào, có chút lo lắng, Tiểu Nguyệt, cậu xem mình nên mặc gì? Không nên để Chu Dân mất mặt."

Gương mặt nhỏ tròn, nhìn rất thanh thuần, mấy người đàn ông lớn tuổi rất thích những cô gái ngây thơ đáng yêu thế này, cho nên Chu Dân mới có thể tán tận lương tâm bán bạn gái của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cầu anh giúp đỡ

Editor + beta: Vi

Trong đầu Kỳ Hi Nguyệt ngập tràn kí ức của kiếp trước việc Trần Mạnh Mạnh bị Chu Dân bán cho chú của hắn, cô không biết người đó là ai, chắc sẽ không phải là chú Tiền chứ?

Nếu thật sự chú Tiền, việc đó hoàn toàn trái với suy nghĩ của cô.

Kỳ Hi Nguyệt không thể khuyên Trần Mạnh Mạnh đừng đi, bởi vì cô chẳng tìm ra được lý do nào cả, nhưng trực giác của cô cho biết buổi tối đó có thể Trần Mạnh Mạnh sẽ xảy ra chuyện.

"Hay là một ngày nào đó rảnh rỗi, mình với cậu đi mua sắm thêm quần áo mới." Kỳ Hi Nguyệt suy nghĩ một chút.

"Được đó được đó, Tiểu Nguyệt, cậu tốt quá, mình muốn mua thật nhiều đồ đẹp!" Trần Mạnh Mạnh cao hứng thom vào má Kỳ Hi Nguyệt.

Hai cô gái nhỏ đùa giỡn với nhau trong phòng trà, vẫn lưu luyến không muốn rời.

Chín giờ năm mươi, Kỳ Hi Nguyệt về nhà, nhìn trên điện thoại có một chuỗi tin nhắn do Cố Du Du gửi tới, cô ta giờ đang ở nóc trên tầng chỗ vườn hoa khu D, nhưng không biết Ngụy Tiêu Tiêu ở tầng nào.

Kỳ Hi Nguyệt biết được Ngụy Tiêu Tiêu ở tầng 23 là do Trần Mạnh Mạnh nói, bắt quả Cố Du Du hẳn sẽ tự biết cách đi/

Nhưng cô tin rằng Cố Du Du thu thập thông tin sẽ biết chỗ nào cần dùng, nếu không thu được gì thì cô ta sẽ không cam lòng.

Chỉ là tối nay cô sẽ bị người phụ nữ này hành hạ mất rồi.

Vì cô ta biết cô ở khu Phong Nhã, lần trước cô nói cô có người thân ở đây, biết đâu người đàn bà này có thể không để cho cô được nghỉ ngơi.

"Sao thế?" Triệu Húc Hàn từ trên tầng đi xuống, thấy Kỳ Hi Nguyệt còn ngồi trên ghế, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ như cái bánh bao thiêu nhìn điện thoại, mi tâm anh nhíu lại.

"Hàn ca, không sao, chỉ là hôm nay Mạnh Mạnh gặp chuyện không vui thôi." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng thuật lại cuộc nói chuyện với Trần Mạnh Mạnh.

"Hàn ca, nếu Mạnh Mạnh thật sự bị đuổi đi, em sẽ đi xin Đại Boss xem Cảng Long có thể cho cô ấy vào làm được không, nếu không được, Hàn ca có thể giúp em được không?"

"Em cho rằng tôi là Đại Boss?" Triệu Húc Hàn nhíu mi nhìn cô.

Kỳ Hi Nguyệt chu miệng nói: "Nếu anh không phải, em chỉ có thể nhờ cha giúp thôi, Mạnh Mạnh muốn làm diễn viên, em có thể nhờ cha tài trợ cho."

Nói xong đôi mắt cô sáng lên, đây là ý kiến hay, hiện giờ giải trí truyền thông rất được ưa chuộng, hồi trước tập đoàn Kỳ Hải chưa có hoạch định này, bây giờ thì có thể rồi.

Bởi vì cô trọng sinh thời gian đầu, đương nhiên khuynh hướng phát triển thời gian sau.

Trong nháy mắt hơi thở của anh trở nên buốt giá, cô gái nhỏ này, cũng không xin anh thêm được một câu nữa, cái gì mà không nhờ Triệu Húc Hàn anh được, là lại nghĩ ngay đến cha.

"Em thấy Trần Mạnh Mạnh có thiên phú diễn xuất?" Triệu Húc Hàn cau mày nói.

"Có chứ, anh không biết đâu, biểu cảm của cô ấy rất phong phú, nói khóc thì có thể khóc, hơn nữa cũng rất chăm chỉ cần cù, hơn nữa cô ấy còn rất nhiệt tình, em thấy chuyện gì cũng có thể làm được, nhưng yêu cầu tối thiểu là phải có đam mê, trách nhiệm trong công việc, đó mới là điều quan trọng nhất!"

Triệu Húc Hàn nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô, biết cô rất quan tâm tới Trần Mạnh Mạnh.

"Nếu là bạn thân của em, đương nhiên giúp cô ấy sẽ không phải vấn đề." Triệu Húc Hàn nhìn cô.

Kỳ Hi Nguyệt mặt mày hớn hở nói: "Cảm ơn Hàn ca, chỉ là em phòng ngừa vạn nhất thôi, sợ Mạnh Mạnh sẽ thực sự mất việc, nếu Cố Du Du đủ thông minh, mọi chuyện sẽ không có vấn đề."

"Nói lại, Hàn ca, anh có phải Đại Boss không?" Kỳ Hi Nguyệt nhìn gương mặt điển trai đó, vẫn quyết tâm hỏi lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sai cũng là đúng

Editor + beta: Vi

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Wattpad và Mê Đọc Truyện!

Đôi mắt Triệu Húc Hàn liếc nhìn dáng vẻ cười cười nịnh nọt của cô, ngay sau đó quả quyết nghiêng đầu nói: "Không hỏi."

"Không sao không sao, không hỏi thì không hỏi, dù sao em cũng không dựa vào Đại Boss để đi cửa sau, em muốn trở thành một phóng viên chân chính bằng thực lực của mình." Kỳ Hi Nguyệt nắm tay thành nắm đấm để thể hiện sự quyết tâm của mình.

Khóe miệng Triệu Húc Hàn khẽ run rẩy, lạnh lùng cắt ngang: "Còn chưa đi ngủ? Nhớ sáu giờ sáng mai."

"Ôi mẹ ơi! Em đi ngủ đây!" Kỳ Hi Nguyệt thầm gào khóc, chưa gì cô đã thấy cả người rã rời rồi.

Nhưng lời cô nói nhất định phải làm được, nếu không những vất vả để cô và Đại ma vương có thể chung sống hài hòa sẽ lại tan thành mây khói.

Vì một cuộc sống tốt đẹp hơn, nhất định phải nghe theo nguyên tắc của anh, phục tùng, tuân theo, anh nói đúng là đúng, sai cũng là đúng, ừ, chính là như thế!

Nửa đêm, khi Kỳ Hi Nguyệt đang chìm trong mộng đẹp, điện thoại lại rung lên không ngừng khiến cô vô cùng bức bối, nhìn xem thử phát hiện ra đã hơn hai giờ sáng rồi, Cố Du Du lại đang gọi điện thoại cho cô.

Cuối cùng điện thoại cũng ngừng, Kỳ Hi Nguyệt lại thấy có mấy tin nhắn trước đó, vừa xem qua thử thôi cô cũng thấy cả người phẫn chấn.

Bởi vì Cố Du Du đã gửi một tấm hình, ánh sáng của bức hình không được tốt cho lắm, nhưng vẫn có thể thấy rõ Ngụy Tiêu Tiêu đang ôm hôn với một người đàn ông trước cửa thang máy.

Người đàn ông không thấy rõ mặt, nhưng cái đầu trọc cũng khiến Cố Du Du đoán được đó là đạo diễn Hà Sinh Sinh, hơn nữa sau ảnh đó còn có mấy bức khác nữa, mặt của Hà Sinh Sinh cũng đã được lộ ra, bàn tay mập mạp đặt ở trên hông Ngụy Tiêu Tiêu.

Cố Du Du quả nhiên là một phóng viên có thực lực, bức hình này cũng thật đáng sợ, đúng là ông trời giúp Trần Mạnh Mạnh.

Nhanh chóng gọi điện cho Cố Du Du, chị ta hưng phấn nói: "Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, thành công rồi, thành công rồi, haha, em thấy không, cái gì mà thanh thuần ngọc nữ chứ, đúng là giả tạo."

"Party kết thúc chưa?" Kỳ Hi Nguyệt hỏi.

"Vẫn chưa, người đàn bà này đưa Hà Sinh Sinh ra trước, bên trong vẫn còn người, chị hỏi em trước, trong phòng vẫn còn nam chính cùng mấy nam phụ nữa, chị định chờ thêm chút nữa, haha, biết đâu còn gặp được cái gì đó hay ho hơn." Giờ đây Cố Du Du càng hưng phấn hơn nữa.

"Vậy thì vất vả cho chị rồi, đó sẽ là tin tức lớn." Kỳ Hi Nguyệt cười khẽ.

"Tiểu Nguyệt, em nói xem chị có thể đăng tin được không, hay là gửi hình cho cô ta dọa dẫm một chút để cô ta nôn tiền ra?" Cố Du Du nói vấn đề này khiến sắc mặt Kỳ Hi Nguyệt thay đổi.

"Tiền bối, chị đừng làm chuyện hồ đồ, đây chẳng khác gì vơ vét tài sản cả, phải ngồi tù đấy, mà nếu có người biết, công việc của chị cũng không giữ được, danh tiếng cũng bị hạ thấp trăm trọng." Kỳ Hi Nguyệt rất muốn chửi người, chị ta bị nghèo bức điên luôn rồi à?

"Haha, đây chỉ là suy nghĩ của chị thôi mà, không sao không sao, em đi ngủ đi, chị chuẩn bị về rồi sáng sớm mai đăng tin lên." Cố Du Du nói, "Tiểu Nguyệt cảm ơn em, không hổ là chị em tốt của chị."

Cố Du Du tắt máy, lòng này Kỳ Hi Nguyệt khẽ nhủ lại, chị em tốt?

Vậy cũng chỉ có thể hi vọng sau này chị ta sẽ không tự mình hại mình, nếu từ nay về sau chị ta không để lộ thân phận của cô, cô vẫn có thể nhận.

Kỳ Hi Nguyệt nằm trên giường, ngay sau đó gửi cho Trần Mạnh Mạnh tấm hình, kèm với dòng chữ:

"Mạnh Mạnh, bắt ngờ chưa, hahaha."

Bên kia không có hồi âm, xem ra Trần Mạnh Mạnh đã ngủ say.

Kỳ Hi Nguyệt nhìn tấm hình trong điện thoại, sau đó lấy số điện thoại của Hà Sinh Sinh và Ngụy Tiêu Tiêu mà Trần Mạnh Mạnh cho cô, gửi bức hình đi, cô cũng không tin bọn họ có thời gian rảnh để bắt Trần Mạnh Mạnh bồi thường đồ diễn.

Xong tất cả, Kỳ Hi Nguyệt tắt máy đi ngủ, cô cũng không quan tâm người ta có tra số điện thoại hay không, dù sao ngày mai Cố Du Du cũng đăng tin rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giá trị nhan sắc đạt cấp thượng thừa

Sau nửa đêm Kỷ Hi Nguyệt ngủ rất thoải mái, cho đến khi năm cái đồng hồ báo thức đánh thức cô, cô mới phụng phịu bò dậy, cuộc sống thế này chẳng tốt chút nào.

Rửa mặt và đánh răng bằng nước lạnh, sau đó thay võ phục đi lên sân thượng, đã thấy dáng người khỏe đẹp của Triệu Húc Hàn, đang đánh bộ quyền mà cô không hiểu.

Hôm qua anh tập Thái cực quyền, khá phổ biến nên Kỷ Hi Nguyệt có biết, nhưng bộ quyền này khiến cho cô hoa mắt chóng mặt, đây là võ côn cô đại sao?

Người đàn ông này muốn làm gì? Chuyên môn giết người cướp của (?), coi mạng người như cỏ rác sao?

Vấn đề là bây giờ võ công còn hữu dụng nữa không khi mà chỉ một viên đạn cũng lấy được mạng người?

Kỷ Hi Nguyệt cho rằng, thế giới của Đại ma vương cô không hiểu.

Nhưng thành thật mà nói, bất kể anh đánh quyền gì, đều là cảnh đẹp ý vui, quả nhiên đây chính là giá trị nhan sắc cấp thượng thừa.

Triệu Húc Hàn nhanh chóng đánh xong một bộ quyền, sau đó xoay người nhìn Kỷ Hi Nguyệt, có lẽ anh đã sớm biết Kỷ Hi Nguyệt tới, mà giờ phút nào đồng hồ lớn treo tường cũng điểm sáu giờ đúng.

"Chào buổi sáng Hàn ca, sáng nào anh cũng dậy sớm tập võ sao?" Kỷ Hi Nguyệt mặt mày hớn hờ tiến lên.

Triệu Húc Hàn gật đầu: "Tám tuổi đã bắt đầu rồi."

Kỷ Hi Nguyệt há hốc mồm, kinh ngạc nói: "Tám tuổi? Đây không phải ngược đãi đấy chứ?" Đột nhiên cô nhớ lại Triệu Húc Hàn từng nói, năm anh tám tuổi mẹ đã qua đời.

Nhưng không phải ông Triệu rất yêu thương anh sao? Hay đây cũng là một cách để biểu đạt tình yêu thương?

Nghĩ đến Triệu Húc Hàn có thể đã nói dối cô, Kỷ Hi Nguyệt khẽ run lên, người đàn ông này thật là đáng sợ.

"Không được lười biếng, chờ cho đến khi em đạt được một trình độ nhất định, em sẽ thấy làm chủ bản thân là một điều rất vui vẻ." Triệu Húc Hàn nhìn cô, giọng nói lạnh lùng lại nghiêm túc.

"Vâng, được! Em sẽ nghiêm túc luyện tập." Kỷ Hi Nguyệt không biết cái gì gọi là làm chủ bản thân, nhưng lời Đại ma vương nói đều đúng hết, cho nên cô ngoan ngoãn bước tới đối diện anh bắt đầu lao vào tập luyện.

So với Vô Cốt dạy hôm qua, thật ra thì Triệu Húc Hàn còn nghiêm khắc hơn Vô Cốt, tư thế Kỷ Hi Nguyệt không đúng, anh sẽ uốn nắn cho bằng được, nhưng tốt hơn so với việc anh tức giận trách mắng cô, hoặc là lấy việc công trả thù việc riêng như cách Vô Cốt đã làm.

Kỷ Hi Nguyệt chỉ cảm thấy đau đớn cùng thống khổ, nhất là lúc ép dẻo, cô thấy eo với chân như sắp gãy làm đôi vậy.

"Em mới 21 tuổi, xương cốt đã cứng như vậy, sau này không dễ dễ gian cơ, nếu muốn học võ sẽ rất khổ cực." Triệu Húc Hàn lạnh giọng nói.

Kỷ Hi Nguyệt nhủ mặt nhỏ thành một đoàn: "Em... em... do trước đây em phải đi học nên lười tập thể dục mà, sau này em luyện tập thật tốt không được sao? Được chính Hàn ca tự tay chỉ dạy, em nhất định sẽ làm được."

Vốn Triệu Húc Hàn cho rằng cô gái nhỏ sẽ than ngắn thở dài kêu khổ cả ngày, thậm chí còn bỏ cuộc, nhưng không nghĩ là cô vẫn kiên trì.

Khiến cho gương mặt như băng son ngàn năm của anh cũng không nhịn được mà mềm mại, trong lúc vô tình ánh mắt cũng thêm dịu dàng.

Lần này Kỷ Hi Nguyệt đã ngoan hơn khiến Triệu Húc Hàn phải nhìn cô với cặp mắt khác, muốn nói cho anh biết cô đã không còn là đại tiểu thư kiêu căng, cô thật lòng không muốn anh vì cô mà nổi giận,

Suốt hai tiếng, Kỷ Hi Nguyệt quả thật đã kiên trì được, chỉ là vừa hết giờ, cô đã nằm im dưới mặt đất không muốn dậy nữa.

Triệu Húc Hàn nhìn cô đầy mồ hôi, tóc tai ướt đầm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy thống khổ nhưng vẫn rất đáng yêu, trong lòng bỗng có chút vui vẻ cùng yên tâm.

"Nghỉ ngơi một chút rồi đi rửa mặt, nếu mệt quá thì không cần đi làm." Triệu Húc Hàn nói xong liền rời đi.

Chương 44: Tấm lòng bao dung của cô

Editor + Beta: Vi

Kỷ Hi Nguyệt nhanh chóng nói lớn: "Không cần đâu, em vẫn muốn đi làm!"

Không nghe được câu trả lời, cô lăn lộn trên mặt đất làm giảm bớt đau đớn, cuối cùng cũng từ từ bò dậy, ra về tội nghiệp xuống tầng rửa mặt chải đầu, chỉ là cô định tắm xong nằm một lúc rồi mới đi làm, kết quả mệt mỏi không chịu được, lại chìm vào giấc ngủ.

Mãi cho tới khi điện thoại reo không ngừng, cô mới chậm chậm tỉnh lại, nhưng thân thể uể oải này khiến cho cô rã rời, kêu khổ liên tục.

Nhấc điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nói hưng phấn của Liễu Đông: "Chị Nguyệt, hôm nay chị không đi làm à? Mau lên xem tin hot kia!"

Kỷ Hi Nguyệt nhanh chóng lấy lại tinh thần, lập tức nghĩ lại tin của Cố Du Du, lại nhìn đồng hồ trên tường, đã qua 9 giờ rồi, vậy thì mấy tấm hình của Cố Du Du chắc chắn đã làm chấn động giới giải trí đầy sóng gió.

"Tôi sẽ đi xem ngay! Một lúc nữa sẽ tới đài!" Kỷ Hi Nguyệt nói xong liền cúp điện thoại.

Vội vàng lên mạng, quả nhiên tin của Cố Du Du đã có hơn trăm vạn người xem, bình luận hàng vạn, hơn nữa lượt share cũng rất nhiều, mặc dù mấy tin này sẽ không được lên TV, nhưng với số lượt truy cập này, cũng coi như là tin hot.

Cho nên lần này Cố Du Du được dương mi thổ khí [1] rồi.

[1] Dương mi thổ khí: nở mày nở mặt, hãnh diện.

Tựa đề: Thanh thuần ngọc nữ Ngụy Tiêu Tiêu? Tất cả chỉ là giả dối?

Phía dưới là mười mấy tấm hình với những góc chụp khác nhau, khiến cho Kỷ Hi Nguyệt kinh ngạc hơn là, Ngụy Tiêu Tiêu này thật lợi hại, sau khi đạo diễn Hà Sinh Sinh rời đi, lại tiền một người đàn ông khác cùng với một nụ hôn thân mật nóng bỏng.

Cô ta vậy mà có thể quan hệ với hai người đàn ông, khiến cho người ta hết sức chán ghét.

Kỷ Hi Nguyệt chạy tới đài truyền hình, Cố Du Du vừa nhìn thấy cô đã xông tới ôm chặt cô: "Tiểu Nguyệt, thành công, thành công rồi!"

"Tiền bối, đừng kích động như vậy chứ." Kỷ Hi Nguyệt vội vàng đẩy ra, người phụ nữ này nổi điên lên lại khiến cho lớp trang điểm của cô trở nên nhem nhuốc, cô phải tránh tất cả mọi động chạm thân thể,

"Tiểu Nguyệt, cảm ơn em đã đưa cho chị một tin hot như vậy, trường phòng cũng vừa khen chị xong, vui thật đấy, chị mời em đi uống trà!"

"Khụ, được." Kỷ Hi Nguyệt vội vàng trả lời một tiếng rồi về chỗ.

Cố Du Du cao hứng về chỗ của mình, hưng phấn lướt mạng, nhìn lượt truy cập tăng vọt lên, nụ cười trên mặt không cách nào dập tắt được, khoe miệng lên đến tận mang tai rồi.

"Tiểu Nguyệt, tin này là em cho cô ấy?" Anh Mập đi tới nhẹ giọng nói.

Kỷ Hi Nguyệt khẽ gật đầu: "Em chỉ cho cô ta một cơ hội thôi, bất quá cô ta cũng khá biết làm việc, nửa đêm đi lấy tin thật sự mệt mỏi nhưng vẫn lấy được tin, quả thật cũng là nhờ nỗ lực của cô ta."

"Chị Nguyệt, mấy chuyện này để em với Anh Mập làm cũng được mà, cô ta không phải thuộc đội của chúng ta." Liễu Đông tỏ vẻ buồn rầu, tin hot như vậy, Vương Nguyệt lại đi cho Cố Du Du, sao tấm lòng cô lại bao dung như vậy chứ>

Kỷ Hi Nguyệt cười nói: "Tin giải trí sau này còn hot hơn thế này nhiều, hơn nữa cá nhân tôi cũng không có hứng thú với mấy tin thế này, nửa đêm đi rình mò để kiếm tin rất cực khổ, hai người cũng không cần chịu khổ như vậy."

"Làm phòng viên sao lại sợ khổ cực chứ, chủ yếu là vì có tin hot, chị Nguyệt, sau này nếu có tin hot, chị cứ giao cho em, em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Liễu Đông vội vàng nói.

"Được rồi được rồi, đừng hẹp hòi quá, tin hot còn rất nhiều, cũng không thể mình cậu làm hết được." Kỷ Hi Nguyệt bắt đầu dĩ lắc đầu, chỉ là cô có thể

thông cảm với Liễu Đông.

Dù sao kiếp trước cô cũng đi khắp nơi tìm tin, tin hot lại còn khó tìm hơn, tin giải trí cũng cần có hình ảnh và thông tin mới kiếm được.

Chỉ là cô trọng sinh rồi, cô vẫn chưa có bản khoản như vậy, năm năm sau, nếu cô vẫn là một phóng viên nhỏ, chạy đây chạy đó để tìm tin tức, vậy cô đập đầu vào tường chết luôn còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Có phải người bình thường không?

Editor + Beta: Vi

"Chị Nguyệt, chị thật rộng lượng." Liễu Đông nhìn đôi mắt dưới lớp kính đen của cô, trong lòng thâm kinh ngạc vì sự độ lượng này.

Càng làm việc chung, cậu càng thấy Vương Nguyệt này thật ra rất hiểu chuyện và chừng mực, đặc biệt là cô rất hiền, mặc dù có mắg chữi Cố Du Du thế nào, nhưng vẫn sẽ giúp chị ta.

Kỷ Hi Nguyệt cười cười không nói gì, trong phòng cũng có rất nhiều người bàn luận về chuyện này.

"Đúng rồi, chuyện châu báu Việt Phong kết thúc thế nào rồi? Kết quả ra sao?" Kỷ Hi Nguyệt vừa dọn dẹp đồ vừa hỏi.

"Xong rồi, trong 24h có hơn 500 nghìn lượt truy cập, không tính là lớn, nhưng cũng không kém cỏi chút nào, sau này không cần báo cáo nữa."

Kỷ Hi Nguyệt gật đầu, Liễu Đông lại nói tiếp: "Ngô Phương Chu nói vụ án kia sẽ ưu tiên thông báo cho chị trước, chị Nguyệt, quan hệ của chị với anh ta là gì thế?"

"Hả?" Kỷ Hi Nguyệt quay đầu nhìn cậu, "Quan hệ gì, đương nhiên là bạn rồi, Ngô Phương Chu là một cảnh sát tốt, sau này chúng ta còn gặp anh ta nhiều, có lẽ anh ta thấy tôi đăng tin xác thực, khách quan, không qua loa đại khái."

Liễu Đông nhướn mày, sau đó cười nói: "Chị Nguyệt, tôi xem những bài đăng trước của chị, viết rất khá đấy, tôi phải học tập chị nhiều."

"Tôi cũng là tiền bối của cậu mà, à đúng rồi, túi của Trương Cẩm vẫn chưa có tung tích ư?" Kỷ Hi Nguyệt cau mày, cô đã hứa sẽ giúp chị Trương tìm lại túi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được, thật có lỗi với chị ấy.

"Vẫn chưa, hai tên trộm hoàn toàn biến mất, chỉ là hôm qua Ngô Phương Chu có bảo hôm nay anh ta sẽ đến gặp Trương Cẩm, lấy chút thông tin chiếc túi cho đội trinh sát, chắc sẽ có dấu vết, chị Nguyệt, cái này có cần theo dõi không?" Liễu Đông không bắt được ý chính.

Kỷ Hi Nguyệt thâm giật mình, xem ra chuyện này khá lớn, tập đoàn Kỷ Hải của cha chắc chắn sẽ bị kéo xuống nước, chỉ là sớm ngày bắt được Tần Hạo, cho mọi người thấy bộ mặt thật của hắn ta, cũng rất đáng giá.

"Không cần, nhưng phải nắm được tiến triển của vụ việc, dù sao đây cũng là một vụ án, một bài đăng không tốt cũng có thể kéo đến họa sát thân, an toàn là quan trọng nhất, nhưng chúng ta cũng không thể không quan tâm, tiến triển vẫn phải báo, nhưng không cần đến tận nơi, thỉnh thoảng đến cũng được."

Kỷ Hi Nguyệt không theo dõi đương nhiên là vì cẩn thận.

Một là sợ cha Kỷ lo lắng, hai là sợ Đại ma vương lo lắng, ba là sợ đăng tin nhiều sẽ làm lộ chuyện của tập đoàn Kỷ Hải, cô không muốn cha phải khổ cực đi dọn dẹp mấy loại chuyện này.

Lần trước cảnh sát bắt cha lấy lời khai về vụ án giết người ở công ty, cho nên cô không muốn cha nhớ lại những chuyện không hay của quá khứ.

Nhưng cô sẽ tự xem trọng, bởi vì cô sẽ không bỏ qua cho Tần Hạo, coi như đời này hắn không đẩy cô ngã chết, nhưng đó là thù của cô từ đời trước.

Buổi trưa, Trần Mạnh Mạnh hẹn Kỷ Hi Nguyệt đi uống coffee.

Trần Mạnh Mạnh khó tin nhìn chằm chằm Kỷ Hi Nguyệt đang bước vào, hồi lâu sau mới thốt lên: "Tiểu Nguyệt, sao... sao cậu lại tự biến mình trở nên xấu xí thế này?"

Đây quả thực là lần đầu Trần Mạnh Mạnh thấy bộ dạng sau khi hóa trang của cô, nhìn muốn chọc mù mắt, rõ ràng cô là một đại mỹ nhân, lại còn tự ngược đãi mình như vậy.

Mái tóc dài quyến rũ đầu rồi, sao cô lại tàn nhẫn đội tóc giả ngắn vào?

Còn cái kính đen này là cái quỷ gì? Kính đồ cổ à?

Còn tàn nhang lấm tấm trên mặt cô nữa? Mũi cũng trắng bệch?

Muốn nổi bật hơn người bình thường à?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Từng giây từng phút đều bị gây khó dễ

Editor + Beta: Vi

"Cậu đừng ngạc nhiên, chẳng phải là tớ không muốn bị đồng nghiệp biết gương mặt thật sao? Cậu phải biết giới truyền thông rất phức tạp sao? Lấy gương mặt xinh đẹp đó của tớ, từng giây từng phút đều bị gây khó dễ đến chết."

Kỷ Hi Nguyệt vội vàng kéo cô lại giải thích.

Khỏe miệng Trần Manh Manh co giật hồi lâu, nhìn đáng vẻ xấu xí của cô, quả thực là nói không nên lời.

"Đây chẳng phải chứng minh tớ tự đi lên bằng thực lực của mình còn gì? Cậu cũng biết làm thực tập sinh rất khó khăn, nếu là một tiểu mỹ nữ, mà ở đó còn nhiều đồng nghiệp nam, lại còn mấy lão cấp trên nữa, rất nguy hiểm đó, nhưng tớ cũng giống cậu, rất yêu công việc của mình, không muốn bị soi mói, cho nên như vậy rất tốt mà, ít gặp phiền toái, hồi trước tớ cũng nói với cậu rồi mà."

Kỷ Hi Nguyệt cười khổ nói.

"Tớ... tớ chỉ không nghĩ cậu sẽ tự biến mình thành đáng vẻ này! Rất dọa người khác đấy, chỉ là cậu nói đúng, làm thực tập sinh rất khó khăn, tớ chỉ tâm thường như vậy thôi mà cũng bị gây khó dễ! Cậu còn đẹp như vậy, chắc chắn sẽ bị gây khó dễ."

Trần Manh Manh cũng vừa mới bắt đầu sự nghiệp, cảm thấy cuộc đời muôn ngàn tai ương sóng gió.

Kỷ Hi Nguyệt cười haha, trong đầu lại nghĩ khác, nếu cô xinh đẹp quá lại hấp dẫn nam giới, Đại ma vương Triệu Húc Hàn chắc sẽ nhốt cô mãi mãi quá.

Dĩ nhiên quan trọng nhất là cô phải che giấu thân phận Đại tiểu thư tập đoàn Kỷ Hải - Kỷ Hi Nguyệt, bởi vì cô muốn đi lên bằng thực lực của mình.

"Được rồi, được rồi, tớ sẽ thay đổi từ từ, để mọi người thấy tớ dần dần đẹp lên, là một thực tập sinh khiêm tốn là tốt, đúng rồi, cậu tìm tớ chi thế?" Kỷ Hi Nguyệt nhìn tâm trạng cô không tệ, hẳn là không sao.

Lúc này Trần Manh Manh mới nhớ ra, vội vàng đánh nhẹ lên lưng Kỷ Hi Nguyệt: "Cậu thật là, đáng vẻ này của cậu làm tớ quên luôn chuyện chính!"

"Không phải cậu nói chiều qua mới đến công ty sao? Vừa rồi bên tổng vụ gọi điện kêu tớ nhanh quay về, sau đó nói về chuyện của Ngụy Tiêu Tiêu, bây giờ bên đoàn làm phim loạn hết cả lên rồi, nhà đầu tư Phương nói muốn đổi nữ chính, haha, đồ diễn đó tớ cũng không cần phải bồi thường nữa."

Trần Manh Manh cao hứng ôm lấy Kỷ Hi Nguyệt.

"Thật sao? Vậy tốt quá, cậu không cần lo bị gây khó dễ nữa." Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt khẽ thờ phào.

"Tiểu Nguyệt, cậu tốt quá, cảm ơn cậu." Trần Manh Manh vô cùng cảm kích.

"Ai da, buồn nôn quá, chúng ta là gì của nhau nào, là bạn thân mà, trước kia tớ không hiểu chuyện, bị tên cận bã Triệu Văn Sâm mê muội đầu óc, bây giờ tớ tỉnh táo lại rồi, cho nên phải tránh xa cận bã, quý trọng bạn thân của mình." Kỷ Hi Nguyệt cũng ôm lại cô, khẽ cười.

Trần Manh Manh gật đầu: "Triệu Văn Sâm mặc dù đẹp trai lại có tiền, nhưng anh ta rất háo sắc, cũng may cậu tỉnh ngộ, sau này mắt nhìn người phải tốt một chút, tìm một người bạn trai thật lòng yêu cậu."

"Biết biết, cậu cũng phải vậy đó, Chu Dân có thực sự tốt không?" Trong lòng Kỷ Hi Nguyệt vẫn rất lo lắng, nhìn cô bạn thân mới chỉ nhắc đến Chu Dân đã tươi cười hạnh phúc như vậy, xem ra cô nàng thực sự thích người đàn ông đó.

"Tớ, tớ cũng chưa rõ, nhưng mà vẫn tạm được, ít nhất anh ấy không đào hoa, dạo này càng ngày càng đối tốt với tớ, buổi tối còn hẹn nhau đi ăn nữa." Trần Manh Manh cười ngượng ngùng.

"Cậu đó, lần đầu yêu đương, chưa tìm hiểu rõ thì dùng ở với anh ta một mình biết không? Đàn ông đều có ý đồ bất chính, cậu cẩn thận không lại bị ăn sạch sành sanh." Điều Kỳ Hi Nguyệt có thể nói cũng đã nói hết rồi.

"Ai da, cậu nói như thể cậu đã yêu đương với nhiều người lắm rồi vậy, có phải đã bị Triệu Vân làm gì đó rồi chứ?" Trần Mạnh Mạnh nắm chặt tay cô, tà ác hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tát vào mặt mình

Editor + Beta: Vi

"Đâu, làm gì có, chỉ là thiếu chút nữa thôi, may mà có nam thần đột nhiên giáng thế cứu tớ." Kỳ Hi Nguyệt thầm chột dạ, mặc dù cô không bị Triệu Vân Sâm lừa, nhưng vẫn mất đi lần đầu tiên.

Nghĩ đến lần đó, đại ma vương giống như dã thú vậy, trong lòng cô vẫn rất sợ hãi đó, tuyệt đối không nên chọc giận Đại ma vương nữa, cô không muốn trải qua cái đêm đáng sợ đó lần nữa đâu.

"Nam thần? Ai vậy? Còn có chuyện đó ư, sao cậu không nói cho tớ? Mau tự động khai đi!" Sự bất quá của Trần Mạnh Mạnh bỗng dừng tăng vọt.

"Ai da, tớ cũng không biết, cứu tớ xong thì đi luôn, lúc ấy tớ còn rất đau lòng, cho nên không xin số điện thoại, chắc là hữu duyên vô phận rồi." Kỳ Hi Nguyệt chỉ có thể nói dối.

Thật ra Trần Mạnh Mạnh có biết Triệu Húc Hàn, nhưng chưa từng được gặp mặt, mỗi lần đều là nghe cô nói Triệu Húc Hàn là chú ba của Triệu Vân Sâm, sau đó còn nói anh là người đàn ông đáng ghét phiền toái, không ngừng quấy rầy cuộc sống của cô, cô ấy thực sự rất ghét người đàn ông này.

Trong lòng Kỳ Hi Nguyệt hơi buồn, trước kia Triệu Húc Hàn bị cô nói xấu với Trần Mạnh Mạnh rất thảm, bây giờ cô chỉ muốn tát vào mặt mình thôi.

Thôi thì sau này cô sẽ giải thích rõ với Trần Mạnh Mạnh vậy.

"Thật đáng tiếc, nhưng mà Tiểu Nguyệt, cậu hóa trang như vậy mà muốn tìm bạn trai, thật sự khó đó." Trần Mạnh Mạnh nhìn gương mặt cô, trừ quần áo coi như tạm ổn ra, những thứ khác thật không dám nhìn thẳng.

Nhưng cũng không thể không nói, nếu cô không quá quen Kỳ Hi Nguyệt, cô cũng rất khó nhận ra đây là một người.

"Bây giờ tớ cũng không muốn tìm bạn trai, vừa được nhìn rõ tên tra nam Triệu Vân Sâm rồi, giờ tớ chỉ muốn làm việc thật tốt, sau này có thể trở thành một phóng viên lừng danh." Kỳ Hi Nguyệt cười nói.

"Nói cũng đúng, dù sao chúng ta vẫn chưa tốt nghiệp mà, không cần vội, hơn nữa cậu chỉ cần tẩy trang xong, hóa thân thành một đại mỹ nữ, còn sợ không có ai theo đuổi sao?" Trần Mạnh Mạnh thấy rất thuyết phục, "Tớ cũng muốn chăm chỉ làm việc, chờ sớm ngày có thể có cơ hội phát triển."

"Cậu đã có Chu Dân." Kỳ Hi Nguyệt bĩu môi.

"Ai da, sự nghiệp còn chưa đâu vào đâu, tớ vẫn phải cố gắng làm việc mới được." Trần Mạnh Mạnh vội la lên.

Sau khi hai cô gái đùa giỡn với nhau xong, Trần Mạnh Mạnh về đài Hương Thành làm, mà Kỳ Hi Nguyệt cũng khẽ thở phào, ít nhất cũng đã giải quyết được chuyện của Trần Mạnh Mạnh rồi.

Chỉ là Ngụy Tiêu Tiêu thật sự quá thảm, kiếp trước sau khi cô ta phát lên liền như điều gặp gió, bây giờ cô ta mới nổi thôi đã bị đẩy xuống vực rồi.

Nhưng Kỳ Hi Nguyệt cũng không áy náy, dù sao diễn viên dựa vào quy tắc ngầm để thăng tiến, là rất không công bằng với những diễn viên có thực lực chân chính, mà cô càng hy vọng giới giải trí có những người mới dựa vào kỹ năng diễn xuất mà nổi tiếng, như vậy người xem cũng có thể thấy phim ảnh đạt chất lượng cao hơn.

Cô đã làm một việc tốt cho xã hội, nên rất vui vẻ.

Chỉ là niềm vui của cô chưa kéo dài đến giờ tan làm đã bị Triệu Húc Hàn gọi sau khi làm xong thì thay quần áo đến Triệu thị tìm anh.

Kỳ Hi Nguyệt thấp thỏm bất an, dù sao cho tới giờ cô vẫn chưa từng đến tòa nhà 80 tầng đắc địa ở Cảng Thành.

Tại sao Triệu Húc Hàn lại muốn đưa cô vào công ty? Chắc không phải bắt cô nghỉ làm phóng viên, quay về làm tiểu bảo bối của anh đó chứ?

Tiểu Ân ở dưới hầm đỗ xe của khu Phong Nhã chờ cô, cô trang điểm rồi thay đổi phong cách, mặc quần áo của những nhãn hiệu nổi tiếng, chiếc váy dài màu xanh nhạt đến đầu gối, phía trên còn có áo khoác, nhìn rất thủy mị, vô cùng quyến rũ ngất ngây lòng người.

Mái tóc dài được cô xõa tung ra, vì Kỳ Hi Nguyệt cảm thấy tóc dài là mê người nhất, cho nên mấy năm trước cô đã bắt đầu nuôi tóc, hơn nữa chăm sóc rất cẩn thận, sáng bóng xinh đẹp.

Vẫn là trang điểm sương sương, cổ thon dài trắng tuyết cũng rất chói mắt, từ con vịt xấu xí biến thành thiên nga trắng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thân phận của Cố thiếu

Editor + Beta: Vi

Mỗi lần Tiểu Ân thấy Kỳ Hi Nguyệt đều thấy cô tràn đầy sức sống, ánh mắt của chủ tử vẫn khá tốt, chỉ là anh ta biết chủ tử không phải loại người nông cạn chỉ đánh giá người phụ nữ bằng nhan sắc.

Nếu vậy, mặc dù Kỳ Hi Nguyệt là đại mỹ nhân, nhưng cũng không phải không có người phụ nữ nào đẹp hơn cô.

Sau khi Kỳ Hi Nguyệt lên xe: "Tiểu Ân, sao chủ tử của anh lại dẫn tôi đến công ty vậy? Làm tôi khẩn trương muốn chết."

Tiểu Ân mỉm cười nói: "Cái này tôi cũng không rõ, nhưng hình như có liên quan đến thiếu gia Cố Cửu."

"Cố Cửu? Cái tên bác sĩ đào hoa đó?" Kỳ Hi Nguyệt kinh ngạc, trong mắt cô, hình tượng mỹ nam lịch sự của Cố Cửu sớm bay đi cũng vì ngày đó thấy anh ta ôm một vị minh tinh đi dạo phố.

"Vâng, tôi nghe thấy trong điện thoại của chủ tử có nhắc tên thiếu gia Cố Cửu." Tiểu Ân vừa lái xe vừa nói.

Kỳ Hi Nguyệt cau mày, không hiểu Triệu Húc Hàn gọi cô đi có liên quan gì đến Cố Cửu không, nhưng mà dù sao cũng không thể không đi, đến rồi sẽ biết.

Còn việc hỏi Đại ma vương vẫn còn chưa xong, anh đúng là tích chữ như tích vàng vậy.

"Tiểu Ân, hồi trước tôi từng thấy Cố Cửu có ôm một đại minh tinh đi dạo phố, vốn dĩ tôi muốn đăng tin nhưng chủ tử của anh bảo nếu đăng sẽ chết, vậy là có ý gì?"

Kỳ Hi Nguyệt nhìn đồng hồ vẫn còn một lúc nữa, lại nói chuyện với Tiểu Ân, không có Vô Cốt ở đây, cô thấy rất thoải mái.

"Cố thiếu gia không phải là người Cảng Thành, anh ta vì trốn tránh sự quản lý của gia tộc nên mới đến đây, chủ tử đầu tư mở một bệnh viện cao cấp cho anh ta, để anh ta làm ở đó." Tiểu Ân giải thích đơn giản.

"Hả? Anh ta không phải người Cảng Thành?" Kỳ Hi Nguyệt khiếp sợ, "Vậy anh ta người ở đâu?"

"Người Kinh Thành." Tiểu Ân trả lời.

"Người Kinh Thành? Gia tộc Kinh Thành? Con mẹ nó, Tiểu Ân, sẽ không phải như tôi nghĩ chứ?" Kỳ Hi Nguyệt tròn tròn mắt, vô cùng kinh sợ.

"Khụ, chắc là vậy." Câu trả lời của Tiểu Ân rất có ý tứ.

"Mẹ nó, thì ra Cố thiếu trâu bò như vậy, chẳng trách sẽ chết người, người chết chắc là anh ta rồi, anh ta sẽ bị lão gia tử đánh chết!" Kỳ Hi Nguyệt tưởng tượng bao hình ảnh trong đầu.

Tiểu Ân không nói gì, đầu đầy hắc tuyến, Kỳ đại tiểu thư nói bậy thật nhiều...

Chỉ là nhớ lại mỗi lần cô vì Triệu Vân Sâm mà cự tuyệt chủ tử, nghe không lọt tai chút nào, không dám tin cô là đại tiểu thư tập đoàn Kỳ Hải, giống tiểu thái muội hơn.

Nhưng chủ tử đều bỏ qua, nhẫn nhịn lại nhẫn nhịn, khiến cho mọi người rút cả mắt.

Nhưng mà bây giờ giới trẻ đều như thế, trong miệng thì không ngừng chửi bậy, chỉ là hàm nghĩa của từ chửi bậy đã thay đổi, dường như trở thành câu cảm thán đúng hơn.

Xã hội không ngừng thay đổi, sự tiếp nhận của anh ta cũng phải thay đổi giống chủ tử vậy.

"Tiểu Ân, tập đoàn Triệu thị buôn bán gì vậy?" Kỳ Hi Nguyệt không nén nổi tò mò hỏi.

Khỏe miệng Tiểu Ân hơn run rẩy: "Kỷ tiểu thư, cái này cô nên hỏi chủ tử là tốt nhất, những thủ hạ như chúng tôi cũng không rõ lắm."

"Hừ, tôi không tin." Kỳ Hi Nguyệt bĩu môi, Triệu Húc Hàn rất tín nhiệm Tiểu Ân, làm gì có chuyện anh ta không biết, không nói cho cô cũng chỉ vì coi cô là người ngoài.

Nhưng cứ cho là cô không biết đi, sau khi nghe lai lịch của Cố Cửu, cô mơ hồ có thể phỏng đoán vài thứ, dù sao cũng là chuyện làm ăn lớn.

"Tiểu Ân, trừ thiếu gia Cố Cửu ra còn ai nữa không?" Kỳ Hi Nguyệt lại hỏi.

"Tôi thực sự không biết." Tiểu Ân dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tôi sẽ không cầu xin tha thứ

Editor + Beta: Vi

"Được rồi được rồi, anh trung thành." Kỳ Hi Nguyệt bĩu môi, ngay sau đó lại cười vô cùng gian manh, "Tiểu Ân, sau này tôi có thể sẽ là chủ mẫu của các anh, anh chắc chắn sẽ không tạo quan hệ tốt với tôi trước chứ?"

Thiếu chút nữa Tiểu Ân đâm vào đít xe đang trước, anh ta dờ khóc dờ cười nói, "Kỷ Tiểu Thư, tôi thực sự không biết mà, từ trước tới giờ khi chủ tử làm việc luôn không nói cho chúng tôi biết, chúng tôi chỉ thực thi nhiệm vụ mà thôi."

"Được rồi, tôi tạm tin anh, à mà Vô Cốt nữa chứ? Không phải hộ vệ có hai người các anh sao?" Kỳ Hi Nguyệt đòi chủ đề.

Trong nháy mắt Tiểu Ân im lặng, không khí trong xe có chút cứng ngắc.

"Sao à?" Kỳ Hi Nguyệt nhảy cảm nhận ra được sự thay đổi của Tiểu Ân.

Lúc này anh ta mới lên tiếng, "Vô Cốt bị đưa về nhà cũ rồi."

"Hả, ý gì?" Kỳ Hi Nguyệt kinh ngạc.

"Ý là sau này Vô Cốt không có tư cách được phục vụ chủ tử nữa." Tiểu Ân có vẻ như khá đau lòng, "Kỷ tiểu thư, Vô Cốt luôn đi bên cạnh chủ tử, em ấy là người tận tâm tận lực hơn bất kì ai khác, nhưng chỉ vì một câu nói của cô, chủ tử đã đuổi em ấy đi, cái này có phải rất không công bằng với em ấy không?"

Giọng nói của Tiểu Ân có chút tức giận, mặc dù không dễ phát hiện, nhưng Kỳ Hi Nguyệt được trọng sinh lại, không còn là một người phụ nữ ngu xuẩn của kiếp trước nữa.

"Tiểu Ân, xem ra anh có hiểu lầm rất lớn với tôi rồi: Kỳ Hi Nguyệt cười lạnh, "Thành thật mà nói, tôi không có bất kỳ ý kiến gì về Vô Cốt, nhưng cô ta đã ghen tị với tôi, là một thuộc hạ, cô ta ái mộ chủ tử, tôi có thể hiểu, nhưng cô ta lấy việc công báo thù việc riêng là ý gì đây?"

"Tiểu Ân, anh sẽ không nghi ngờ vào quyết định của chủ tử chứ? Nếu cô ta thực sự không làm gì sai, anh cảm thấy với tính cách của chủ tử nhà anh, có thể vì tôi mà phán oan với một thuộc hạ nhiều năm như Vô Cốt không?" Kỳ Hi Nguyệt hừ lạnh.

"Kỷ tiểu thư, sao cô lại biết Vô Cốt thích chủ tử?" Tiểu Ân cả kinh nói.

"Tiểu Ân, tôi cũng là phụ nữ, ánh mắt của người phụ nữ nhìn người đàn ông mà mình yêu, chắc chắn sẽ không giấu được, Vô Cốt quá rõ ràng, hơn nữa chỉ có ghen tị mới có thể khiến cho người phụ nữ bất chấp mọi thứ, lúc cô ta nhìn tôi, ánh mắt đó như muốn giết tôi cả trăm nghìn lần, Tiểu Ân, chắc anh cũng nhìn ra được rồi? Đừng nói với tôi anh không biết." Kỳ Hi Nguyệt hỏi ngược lại.

Tiểu Ân yên lặng thật lâu sau đó mới thở dài: "Dù vậy Vô Cốt cũng đã theo chủ tử nhiều năm, thích chủ tử cũng là chuyện bình thường."

"À, quan niệm của anh tôi rất là không thích, cô ta thích chủ tử, đó là quyền của cô ta, chẳng lẽ cô ta muốn cưỡng ép chủ tử phải thích lại? Cho nên tôi là người đàn bà hèn hạ đáng chết? Tiểu Ân, không ngờ anh lại có suy nghĩ như vậy." Kỳ Hi Nguyệt khinh bỉ nhìn anh ta.

"Không, tôi không có ý đó, chỉ là tôi thấy với Vô Cốt mà nói, trừng phạt này có chút nặng rồi." Tiểu Ân không biết nên nói ra sao, mà anh ta lại phát hiện

Kỷ Hi Nguyệt nói không sai tẹo nào.

"Đó là vì cô ta là tiểu sư muội của anh, nếu tôi là tiểu sư muội của anh, anh cũng sẽ không nghĩ như vậy, chỉ là tôi có thể hiểu, nhưng Tiểu Ân à, tôi sẽ không xin cho cô ta được tha thứ, anh nghĩ tôi sẽ để cho tình địch vờn vờ bên cạnh mình à?" Kỷ Hi Nguyệt cau mày.

"Nhưng, cô không thích chủ tử." Tiểu Ân trầm mặc hồi lâu mới quyết định nói ra.

Kỷ Hi Nguyệt hơi kinh ngạc, tất cả mọi người đều biết cô thích Triệu Vân Sâm, mà Triệu Húc Hàn cường ép cô, dĩ nhiên cô sẽ không thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không nên đánh chủ ý lên cô ấy

Editor + Beta: Vi

Vui lòng không sao chép, chuyển ver dưới mọi hình thức! Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Mê Đọc Truyện và Wattpad!

Kỷ Hi Nguyệt ho khan một tràng sau khi nghe câu nói của Tiểu Ân.

"Không thích có thể từ từ thích, dù sao tôi cũng còn nhỏ, trước kia không nhìn đúng người là chuyện bình thường, bây giờ tôi thấy Hàn ca tốt hơn, bắt đầu thích anh ấy, chẳng lẽ không được?"

Tiểu Ân yên lặng một lần nữa, xe đã lái vào bãi đỗ xe của tập đoàn.

"Tiểu Ân, chủ tử của anh không thích Vô Cốt, nếu cứ để cô ta ở bên cạnh anh ấy, đối với Vô Cốt mà nói thì thực ra cũng không phải là chuyện tốt, anh chắc không hy vọng tiểu sư muội của mình thống khổ cả đời." Lúc Kỷ Hi Nguyệt xuống xe, cô nhìn Tiểu Ân đang mở cửa giúp cô, thận trọng nói.

Tiểu Ân hơi sùng sốt, nhìn dung nhan xinh đẹp thanh thuần của Kỷ Hi Nguyệt, trong nhất thời không nói lên lời.

"Anh đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy, sẽ bị chủ tử móc mắt ra đấy." Kỷ Hi Nguyệt thấy anh ta nhìn mình đến mức quên lùi người ra, không khỏi bật cười đùa giỡn, bởi vì cô cũng không muốn chỉ vì Vô Cốt mà khiến quan hệ giữa cô và Tiểu Ân trở nên căng thẳng.

Tiểu Ân nhất thời lúng túng lùi ra, vội vàng thành khẩn nói: "Xin lỗi Kỷ tiểu thư, tôi thất thố rồi, Kỷ tiểu thư nói đúng, quyết định của chủ tử sẽ không bao giờ sai, nên để cho cô bé tính ngộ lại."

Nói xong anh ta hít thật sâu, giống như vừa được thông suốt vậy.

Kỷ Hi Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, ngay sau đó bước về phía thang máy, ở trong này bốn phía không có xe và bảo vệ, nhưng góc ngách nào cũng đều có camera.

Đây chính là thang máy dành cho Tổng giám đốc, ra vào tòa nhà sẽ không có ai biết cả, cũng tránh được có người có ý muốn theo dõi tung tích của ông chủ tập đoàn.

Trong phòng làm việc của tầng 80, riêng phòng làm việc đã chiếm nửa tầng rồi, trên màn hình là màn hình siêu to dùng để theo dõi camera dày đặc và chi chít, khiến cho ai nhìn thấy cũng cảm giác tuyệt vọng.

Mà Triệu Húc Hàn đang ngồi ở bàn làm việc rất lớn, một tay chống cằm, hai mắt dán chặt vào màn hình hiện thị hình ảnh Kỷ Hi Nguyệt bước xuống xe.

Đối diện với anh là Cố Cửu hai chân vung vẩy nhìn chằm chằm di động của anh ta, không ngừng lướt lướt, nhìn biểu cảm của anh ta rất không vui.

Đột nhiên anh ta có cảm giác người đàn ông đối diện bỗng trở nên lạnh lẽo, anh ta hơi rùng mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn Triệu Húc Hàn.

Chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Triệu Húc Hàn đen kịt, đôi mắt tràn đầy hung ác, gắt gao nhìn chằm chằm màn hình vách tường.

Anh vội vàng quay đầu nhìn, thấy đó là hình ảnh Tiểu Ân mở cửa xe giúp Kỷ Hi Nguyệt còn cô thì cười đến tuyệt sắc khuynh thành, cảm giác như vào mùa thu lá vàng rụng rơi, nhưng lại có bông hoa nở rộ, xinh đẹp kinh tâm động phách.

"A..." Trong nháy mắt Cố Cửu cảm thấy trong lòng có chút rung động, con mẹ nó, không nghĩ tới Kỷ Hi Nguyệt này lại đẹp như vậy, sao trước kia anh ta lại không biết nhỉ.

Chỉ là anh ta cũng không dám đánh chủ ý lên cô, người đàn ông sau lưng cô có thể làm bất cứ thứ gì cũng được, một tay che trời.

Anh ta chưa muốn chết đâu, xinh đến đâu đi nữa hay có rung động thế nào thì cũng không ý có ý muốn chiếm đoạt Kỳ Hi Nguyệt được.

Trong màn hình, Tiểu Ân lùi ra sau rồi dẫn đường, Kỳ Hi Nguyệt đứng đằng sau che miệng nhỏ cười trộm.

Cô gái nhỏ này định làm gì? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Sao đột nhiên Triệu Húc Hàn lại lạnh lẽo vậy?

"Cô gái nhỏ của cậu cũng thật xinh đẹp." Cố Cửu vội vàng nói với Triệu Húc Hàn.

Hơi lạnh trên người anh từ từ tiêu tan, ngay sau đó đôi mắt lạnh lùng sắc bén nhìn thẳng vào Cố Cửu nói: "Không nên đánh chủ ý lên người cô ấy."

"Khụ khụ, cậu nói cái gì thế, tôi là loại người như vậy à?" Cố Cửu buồn rầu, chỉ là sao anh ta lại có chút chột dạ vậy chứ? Quả nhiên anh ta thật sự yêu thích cái đẹp.

Tại sao lão gia tử lại ác thế chứ, có phải ruột thịt không vậy T^T?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đại ma vương muốn làm gì?

Editor + Beta: Vi

Vui lòng không sao chép, chuyển ver dưới mọi hình thức! Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Mê Đọc Truyện và Wattpad!

Triệu Húc Hàn nhìn chằm chằm Cố Cửu, thẳng thắn nói: "Cậu chính là."

"Cậu, cậu, cái tên này, cho dù tôi có háo sắc, cũng không bao giờ có chuyện thích người phụ nữ tên Kỳ Hi Nguyệt này, cũng chỉ có cậu không biết ăn phải cái gì, mới thích cô ấy, hay là cậu thích bị ngược?"

Cố Cửu nhớ lại trong suốt 3 năm anh đã khám sức khỏe cho Kỳ Hi Nguyệt nhiều lần, bị thương, uống rượu say, v.v... nhưng dù vậy mỗi lần Triệu Húc Hàn ở bên cạnh đều bị cô mắng chửi phá phách.

Đó không còn là Đại tiểu thư tính tình kiêu căng ngạo mạn nữa, mà là bà bán cá đầu đường xó chợ.

"Nói lại, sao cậu lại thích cô ấy được vậy?" Đối với vấn đề này Cố Cửu cũng khá giống Kỳ Hi Nguyệt, à không, là tất cả mọi người đều giống nhau, đều muốn biết nguyên nhân.

"Tôi có từng nói là tôi thích cô ấy à?" Triệu Húc Hàn lạnh lùng nhìn anh ta.

"....!" Trong nháy mắt, Cố Cửu á khẩu không trả lời được.

Không thích nhưng lại quan tâm như vậy? Không thích nhưng cứ để cô tùy tiện phách lối, không thích như vẫn giữ cô bên cạnh suốt ba năm?

Triệu Húc Hàn ơi là Triệu Húc Hàn, cậu coi tôi là đồ ngu à?

Cố Cửu bất đắc dĩ âm thầm mắng anh mấy câu, kết quả vừa chuẩn bị mở miệng định nói...

"Im miệng!" Triệu Húc Hàn lạnh lùng nói hai chữ khiến Cố Cửu không dám há mồm nữa.

Trong lòng Cố Cửu thầm kêu thảm rồi, cái khí thế của tên này còn lợi hại hơn cả lão gia tử nhà anh ta nữa.

Triệu Húc Hàn nhìn chằm chằm hình ảnh hai người trong thang máy, chỉ là Kỳ Hi Nguyệt và Tiểu Ân không nói gì nữa.

"Cậu ra cách vách chờ đi." Triệu Húc Hàn nói với Cố Cửu.

Cố Cửu đứng dậy, nhìn Triệu Húc Hàn tỏ rõ sự tức giận, nhưng chẳng thấy anh phản ứng gì, lại ngoan ngoãn lùi thủi ra cách vách đứng chờ.

Kỳ Hi Nguyệt đi theo Tiểu Ân lên tầng mười tám, cửa vừa được mở ra, đập vào mắt là khung cảnh rộng rãi khiến cô choáng váng, ở giữa là chỗ trống, giữa tường là logo hình con cá vàng của Triệu thị, không có trang trí thêm gì cả, chỉ có bốn phía với màu xám chủ đạo, rất đơn giản lại gọn gàng, sạch sẽ.

Hai bên chỗ trống chính là phòng làm việc, Tiểu Ân dẫn Kỳ Hi Nguyệt vào phòng bên trái.

Tiểu Ân vừa mở cửa, Ký Hi Nguyệt bước vào, đã thấy Triệu Húc Hàn ngồi ở trên bàn làm việc lớn.

"Oa, Hàn ca, phòng của anh lớn thế!" Ký Hi Nguyệt đi vòng quanh mấy vòng, lại nhìn vách tường chính là hình ảnh giám sát thu lại từ camera.

Triệu Húc Hàn đứng lên, bước từng bước lớn đi tới cạnh cô, sau đó cúi đầu nhìn Ký Hi Nguyệt.

Ký Hi Nguyệt không biết anh nghĩ gì, mê mẩn nhìn anh, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của anh.

Nhưng Triệu Húc Hàn vẫn cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, cũng không mở miệng nói, nhiệt độ trong mắt càng ngày càng thấp khiến trong lòng cô thoáng chút run rẩy.

Cô đã làm gì sai sao?

Đại ma vương xảy ra chuyện gì vậy?

Chỉ là nhìn dáng vẻ này của anh là biết anh đang tức giận.

Mọi lời của Đại ma vương đều đúng, sai cũng là đúng, nhất định phải phục tùng, tuân theo, đó là quy tắc.

Ký Hi Nguyệt vội nheo miệng cười: "Hàn ca, hôm nay anh nhìn thật đẹp trai!"

Quả nhiên, vốn dĩ con người lạnh lẽo của anh đang nhìn cô bỗng có chút hốt hoảng, sau đó dáng vẻ căng thẳng cứng đờ cũng dần bình tĩnh lại.

"Hàn ca, gọi em có việc gì không? Lần đầu tiên em tới phòng làm việc của anh mà, không để cho em ngồi xuống sao? Buổi sáng tập võ đến bây giờ em vẫn đứng không vững đây này." Nói xong còn chu miệng lên, ủy khuất mếu máo.

Triệu Húc Hàn vẫn nhìn cô, nhưng đột nhiên vươn tay ôm ngang eo Ký Hi Nguyệt.

"Ồ?" Ký Hi Nguyệt tự nhiên bị dọa, kinh sợ khẽ kêu.

"Im miệng!" Triệu Húc Hàn chỉ nói hai chữ.

"..." Ký Hi Nguyệt thức thời ngậm miệng, chỉ là sự kinh hoàng trong mắt vẫn không che giấu được, Đại ma vương muốn làm gì?

Anh... chẳng lẽ anh biết chuyện đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Xoa bóp giúp cô ư?

Editor + Beta: Vi

Vui lòng không sao chép, chuyển ver dưới mọi hình thức! Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Mê Đọc Truyện và Wattpad!

Triệu Húc Hàn trực tiếp ôm cô đi tới ghế salon lớn, từ từ đặt cô xuống, ngay sau đó anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Tiếp theo, anh vươn tay ra, mạnh mẽ nâng hai chân cô gác lên bắp đùi anh, sau đó cứ như vậy nắn bóp bóp chân cô.

What?!

Đây là Đại ma vương đang xoa bóp giúp cô sao?

Thụ sủng nhược kinh hay là bất an, Ký Hi Nguyệt đã không còn rõ ràng nữa, dù sao thân thể cô vẫn theo bản năng run lên.

"A, đau." Ký Hi Nguyệt không nhịn được khẽ hét lên vì đau.

Lực tay của Triệu Húc Hàn hơi nhẹ lại, nhưng vẫn còn không thoải mái.

"A! Không muốn... Hàn ca, đừng đùa nữa mà..." Ký Hi Nguyệt ủy khuất nỉ non.

Tiểu Ân ngoài cửa và Cố Cửu ở cách vách: "...!"

"Cố chịu đi, nếu không đến sáng mai cũng không kiên trì được." Triệu Húc Hàn không buông tay ra, đè hai chân Kỳ Hi Nguyệt đến đau nhức, không ngừng đè.

"A, a! Không muốn nữa... Đau, đau quá... Hàn ca, không cần, không cần đâu, a!" Thật sự là Kỳ Hi Nguyệt đau đến chết đi sống lại.

Cô vắt vả lấm mới trang điểm xinh đẹp như vậy, kết quả đau đến chảy cả nước mắt, am I a joke to you?

Còn tưởng có yến tiệc gì nữa chứ?

Đúng là cuộc đời khác hoàn toàn với tưởng tượng mà.

Cố Cửu ở cách vách đứng ngồi không yên, thầm nghĩ cô gái nhỏ này lại lẳng lơ như vậy.

Anh bước ra khỏi phòng, liền thấy Tiểu Ân đứng ở cửa cách đó không xa.

Lúc này, biểu cảm trên mặt Tiểu Ân rất đặc sắc, hai mắt tròn tròn lên, đứng im như bị điểm huyết vậy, biểu cảm giật mình trên mặt anh ta vẫn còn nguyên, trong giống như một pho tượng vậy.

Chỉ là khi Cố Cửu đi ra, Tiểu Ân phản ứng lại rất nhanh.

Tiểu Ân luôn luôn bình tĩnh, nhưng trong nháy mắt lại chạy tới trước mặt Cố Cửu, hoảng sợ nói: "Cửu thiếu, đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Cái gì mà đã có chuyện gì xảy ra? Cậu nghe không hiểu à?"

Cố Cửu bình tĩnh trả lời, nhưng thật ra trong lòng anh ta cũng thầm chửi đầm hàng nghìn lần rồi, lần đầu tiên anh ta mới có cảm nghĩ khác về Triệu Húc Hàn.

Trong phòng, tiếng kêu của Kỳ Hi Nguyệt vẫn còn văng vẳng, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

"Chủ tử gọi Kỳ tiểu thư tới là vì vậy?" Tiểu Ân không nghĩ ra, mấy chuyện này phải làm ở nhà chứ?

Cố Cửu sờ cằm suy ngẫm rồi nói: "Tiểu Ân, chủ tử nhà cậu thích làm mấy chuyện này từ khi nào vậy?"

"Tôi, sao tôi biết được?" Tiểu Ân lúng túng không thôi: "Chắc là sau hôm đi đánh Triệu Văn Sâm, làm chuyện đó với Kỳ tiểu thư cả đêm."

"Khụ khụ, khỏe vậy?" Cố Cửu thầm nuốt nước miếng.

Tuy biết là thân thể Triệu Húc Hàn khá tráng kiện, nhưng không nghĩ là khỏe đến vậy, trong nháy mắt Cố Cửu thầm nhìn lại bản thân, xem ra luyện võ không thể xem thường..

Tiểu Ân lúng túng, nhưng vẫn rất nghiêm túc hỏi Cố Cửu: "Cửu thiếu, có phải chủ tử nhà tôi mắc bệnh gì không?"

"Bệnh gì chứ?" Cố Cửu bị anh ta dọa cho giật mình.

Tiểu Ân khẽ nuốt nước miếng: "Cho tới giờ chủ tử cũng không gần nữ sắc, sao lại không khống chế được với Kỳ tiểu thư chứ?"

Cố Cửu cũng thấy bối rối, lại sờ cằm nói: "Đúng vậy, Hàn thiếu đã trải qua huấn luyện đặc biệt, cho dù có mười cô gái đẹp đứng trước mặt cậu ta để quyến rũ, cậu ta cũng không có phản ứng, sao đối với Kỳ Hi Nguyệt lại khác như vậy nhỉ?"

Đột nhiên Tiểu Ân khẽ run lên, nghĩ tới lúc huấn luyện gia tộc nội bộ trong gia tộc, thì nhiệm vụ cao nhất chính là không được để bị gái đẹp cám dỗ.

Đó đơn giản chính là con ác mộng của cánh đàn ông.

Mấy cô gái đẹp đứng trước mặt mấy người đàn ông trong bang, ăn mặc mát mẻ thì không nói, còn chủ động quyến rũ nữa, nhưng tất cả mọi người đều không được có phản ứng nào.

Thế thì đề bọn họ làm thái giám còn dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Huấn luyện tàn nhẫn

Vui lòng không sao chép, chuyển ver dưới mọi hình thức! Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Mê Đọc Truyện và Wattpad!

Suốt năm năm, đàn ông ở gia tộc bị trừng phạt thế nào, thống khổ ra sao chỉ có mình bọn họ biết, đó là con ác mộng cả đời, bọn họ bị huấn luyện khắc nghiệt nhất chính là cho dù có thấy người đẹp đến quyền rũ cũng không được chớp mắt, càng không được phản ứng.

Thật ra thì huấn luyện làm thái giám cũng đã xong hết rồi, anh ta cũng chưa phải không lên được, nhưng nhờ huấn luyện đó mà có thể khống chế bản thân mình.

Chính là nếu muốn phản ứng thì sẽ phản ứng, còn nếu không muốn, không có người đàn bà nào có thể cưỡng ép bản thân phản ứng.

Đó là cảnh giới tối cao của việc khống chế dục vọng.

Cho dù Triệu Húc Hàn là gia chủ của nhà họ Triệu, nhưng loại huấn luyện này từ khi phát dục đã bắt đầu, cho nên nói trắng ra, tất cả mọi mỹ nữ trên giới đối với Triệu Húc Hàn cũng không có đủ sức hấp dẫn, mỹ nhân kế đối với anh cũng chẳng bao giờ có hiệu quả.

Có thể nói nếu anh không đồng ý, không có bất kì người phụ nữ nào có thể thành công lên giường với anh.

Nhưng, hết lần này tới lần khác Kỷ Hi Nguyệt đã phá vỡ cấm kỵ của Triệu Húc Hàn.

Hơn nữa nghe động tĩnh bên trong, chuyện này làm sao có thể ngăn cản được chứ?

Quả thật Triệu Húc Hàn và Kỷ Hi Nguyệt vẫn còn tiếp tục trong phòng, cô đã đau đến chảy nước mắt, mà bàn tay của Triệu Húc Hàn không chỉ xoa bóp bắp chân của cô, mà còn ngày càng đi lên.

Kỷ Hi Nguyệt đau ối là đau, cũng rất sợ hãi, cô sợ tiếp người đàn ông này sẽ làm gì đó với cô...

Còn chưa kịp bắt đầu mà cô đã đau đến kêu cha gọi mẹ, nếu lại là chuyện xảy ra đêm đó, cô thấy mình sẽ chết.

"Hàn ca, không cần, em chịu không nổi..." Kỷ Hi Nguyệt khóc lóc cầu xin.

Bây giờ hai tay Triệu Húc Hàn đã lên tới đùi cô rồi, cảm giác tron nhẵn mềm mại khiến sắc mặt Triệu Húc Hàn lạnh như băng, nhưng thân thể lại nóng rực.

Cuối cùng sau khi Kỷ Hi Nguyệt cầu xin tha thứ, Triệu Húc Hàn mới thả cô ra, ngay sau đó để chân cô xuống rồi đứng dậy.

Hơi thở của anh đầy âm lãnh, Kỷ Hi Nguyệt không hiểu vì sao Đại ma vương lại tức giận, xoa bóp giúp cô cũng tức giận, vậy cũng đừng làm nữa, còn dọa cô sợ thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Mà lúc này Triệu Húc Hàn lại tức giận chính mình, sức kiểm chế của anh đối với phụ nữ anh rất rõ, duy chỉ có cô gái nhỏ này, anh mới mất khống chế như vậy.

Đêm hôm đó, là một lần, anh thật sự đều bị sự mất trí của mình hù dọa.

Cảm giác công phu nhằn nại của mình hai mươi bảy năm, trong một đêm thất bại hoàn toàn trên người Kỷ Hi Nguyệt.

Chỉ là sau đó anh đã cảnh cáo bản thân không được mất khống chế nữa, có thể đối xử tốt với cô, nhưng điều kiện tiên quyết là không được mất khống chế, không được động vào Kỷ Hi Nguyệt.

Bởi vì anh biết đêm đó anh đã dọa cô sợ, mới có thể khiến cô chống đối anh kịch liệt như vậy.

Nhưng vừa rồi lúc xoa bóp cho cô, anh cảm thấy bản thân càng ngày càng khó nhẫn nhịn, càng áp chế dục vọng trong lòng, thân thể lại càng phản nghịch.

Cho nên anh không tự chủ được tăng thêm sức, qua một thời gian dài, vì muốn thử thách mình.

Mà Kỷ Hi Nguyệt hoàn toàn không biết đến sự đấu tranh trong lòng anh, cho nên cô ăn đau mà kêu thảm thiết liên tục.

"Hàn ca, anh... tôi nay anh gọi em tới là để giúp em xoa bóp?" Kỷ Hi Nguyệt khóc thút thít hỏi, cô thực ỳu khuất mà.

Lúc này anh mới nhớ ra, hôm nay còn có việc quan trọng cần làm.

"Em đi rửa mặt chải đầu đi, rồi chuẩn bị ra ngoài." Triệu Húc Hàn quay người nói với cô.

Kỷ Hi Nguyệt kinh hô: "Đi ra ngoài ư? Nhưng lớp trang điểm bị trôi hết rồi!"

"Không sao, em không trang điểm cũng rất đẹp." Triệu Húc Hàn nói xong đi thẳng ra ngoài.

Kỷ Hi Nguyệt sững sốt, mẹ nó, Đại ma vương vừa nói gì? Đây là lời ngon tiếng ngọt sao?

Đại ma vương còn khen cô đẹp nữa, trời ạ, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Vừa làm xong thoải mái

Editor + Beta: Vi

Vui lòng không sao chép, chuyển ver dưới mọi hình thức!

Triệu Húc Hàn bước ra khỏi cửa, đã thấy Cố Cửu và Tiểu Ân đứng cách đó không xa, biểu cảm trên mặt họ rất kì quái.

Tiểu Ân nhanh nhạy thấy anh đi ra, vội vàng đứng qua một bên.

Còn Cố Cửu thì cười ti tiện, nói thẳng: "Hàn thiếu, cái tên cầm thú nhà cậu, đến có chỗ này cũng không tha, khâm phục khâm phục!"

Khuôn mặt Triệu Húc Hàn lạnh lùng, sau khi nghe anh ta nói, trong đầu có chút mơ màng khó hiểu, nhưng ngay sau đó bừng tỉnh nhận ra.

"Trong đầu cậu chỉ có mấy thứ này thôi à?" Giọng nói như gió Bắc gào thét.

Cố Cửu nhìn về mặt thú vị hoặc của anh, cảm thấy không hiểu, nếu như mới vừa làm xong phải thoải mái chứ, sao mặt nhìn khó ở vậy.

Chẳng lẽ anh ta với Tiểu Ân nghĩ sai rồi?

"Hàn thiếu, không phải cậu với Kỷ tiểu thư làm loại chuyện... không thể nói được sao? Nếu không làm gì sao Kỷ Hi Nguyệt kêu lớn thế?" Hiển nhiên là da mặt Cố Cửu đã dày đến cực điểm rồi.

"Cậu đừng quên tối nay tới làm gì?" Triệu Húc Hàn tức giận nói.

Cố Cửu sững sốt mất mấy giây, rồi tức giận: "Đúng thế, nếu có việc, sao cậu làm gì ở trong đó mà lâu thế chứ! Thật là."

"Chủ tử giúp Kỷ tiểu thư xoa bóp." Tiểu Ân đoán được ra, anh ta và Cố Cửu suy nghĩ nhiều quá rồi.

Triệu Húc Hàn lạnh lùng nhìn Tiểu Ân.

Tiểu Ân kinh ngạc, anh ta nói sai à? Hay lại chọc giận chủ tử rồi? Xem ra tốt nhất là nên im miệng.

"Xoa bóp, lại là xoa bóp, Hàn thiếu, cậu càng ngày càng kì lạ đấy, lại đi đám bóp cho phụ nữ?" Giọng nói của Cố Cửu như vừa phát hiện ra một chân trời mới vậy.

Cửa đột nhiên được mở ra, ba người đàn ông quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng của cô rất thuần khiết, đôi mắt to tròn xinh đẹp như chứa muôn vạn vì sao lấp lánh, son môi không có, nhưng màu hồng tự nhiên càng khiến nó thêm căng mọng.

Ít đi một phần quyền rũ diễm lệ, nhiều thêm một phần thanh thuần làm người ta vui lòng.

Một lần nữa, trong lòng Cố Cửu lại rung động, trong mắt anh chỉ còn vẻ đẹp thanh thuần của cô.

Dù gì thì phụ nữ tây trang mà vẫn xinh đẹp cũng quá ít.

Dáng vẻ kia của Kỷ Hi Nguyệt nhất định chính là sát thủ của đám đàn ông, kích thích tận sâu bên trong lòng hấn dục vọng nguyên thủy kia, muốn hung hăng đè cô xuống.

Sắc mặt Cố Cửu thay đổi nhanh chóng, anh ta biết mình đen tối, nhưng không nghĩ mình lại biến thái như vậy.

Lần đầu tiên lại nảy ra một ý nghĩ biến thái thế này với một cô gái, trời ạ, mà người phụ nữ này lại là Kỷ Hi Nguyệt!

"Cửu thiếu, anh có ý kiến gì à, cái gì gọi là giúp phụ nữ xoa bóp, tôi cũng có tên mà! Còn nữa, Hàn ca đối xử với tôi tốt, nên anh ghen tị chứ gì! Không vừa mắt tôi đúng không?" Kỷ Hi Nguyệt tức giận chầm biếm.

Thực ra giọng nói của Cố Cửu cũng quá lớn, cô nghe không sót một chữ.

"Không, không phải, tôi, chỉ là tôi thấy Hàn thiếu, vừa này Hàn thiếu không biết thương hoa tiếc ngọc, khụ khụ.." Gương mặt tuấn tú của Cố Cửu đó bừng, mắt ổn định, nói xong liền vội vàng quay người: "Đi đi đi, con có chuyện quan trọng nữa."

Cố Cửu xông lên trước nhấn nút thang máy, trong lòng đang thầm cười nhạo bản thân.

Anh ta đã gặp qua vô số mỹ nữ, loại mỹ nữ nào cũng đã thấy qua, sao đột nhiên thân thể lại có phản ứng lớn như vậy đối với Kỳ Hi Nguyệt chứ?

Bởi vì cô là người của Triệu Húc Hàn?

Một người mà vĩnh viễn anh ta cũng không thể theo đuổi được?

Chắc chắn là như vậy, Cố Cửu tự an ủi chính mình, vô cùng sợ hãi đối với những ý tưởng đáng sợ được nảy lên bất ngờ.

Anh ta bị điên rồi.

Triệu Húc Hàn hơi cau mày, nhìn bóng lưng của Cố Cửu, mới vừa rồi anh thấy trong mắt Cố Cửu có tia si mê, còn có từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ đồ mắt khi đứng với người phụ nữ nào cả, nhưng mới vừa rồi anh ta lại đồ mắt khi đứng với Kỳ Hi Nguyệt.

Kỳ Hi Nguyệt bĩu môi, ngay sau khi mắng chửi người xong, cảm thấy hai chân đều đau, chỉ là không còn quá đau như trước nữa, nghĩ đến sáng mai còn phải tiếp tục, cô cảm thấy sinh vô khả luyện [1].

[1] Sinh vô khả luyện: ngôn ngữ mạng, ý là cuộc đời này không còn gì luyện tiếc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Dẫn em đi gặp người

Editor + Beta: Vi

Sau khi mọi người đi xuống thang máy, một mình Cố Cửu lái xe thể thao màu xanh, còn Kỳ Hi Nguyệt và Triệu Húc Hàn lên chiếc Maserati màu đen khác, đương nhiên Tiểu Ân làm tài xế.

"Hàn ca, cuối cùng thì chúng ta sẽ đi đâu?" Kỳ Hi Nguyệt có chút mơ màng.

"Ăn tối." Triệu Húc Hàn trả lời.

"...!" Lúc này cô mới nhớ ra, tối giờ cô vẫn chưa ăn cơm.

Sau khi tan làm, cô vội vàng trở về nhà, thay đồ, tắm rửa, trang điểm, đến giờ cũng chưa có miếng cơm nào vào bụng.

"Không đói?" Triệu Húc Hàn thấy cô không nói gì, nhàn nhạt hỏi.

"Đói, đói lắm đó." Kỳ Hi Nguyệt vội vàng gật đầu, "Đi ăn ở đâu đây?"

Cô biết Triệu Húc Hàn cho tới giờ cũng không tới những nơi quá đông đúc để ăn cơm, cho dù có đi cũng phải đảm bảo công tác bí mật.

"Quán rượu Tân Nguyệt." Triệu Húc Hàn trả lời.

Khóe miệng Kỳ Hi Nguyệt giật giật: "Hàn ca, anh tới quán rượu để ăn cơm ư?"

"Gặp người." Anh quay qua nhìn cô.

"Ai thế? Sẽ không phải người nhà họ Triệu đấy chứ?" Kỳ Hi Nguyệt kinh sợ, cô với anh như vừa bắt đầu qua lại, dần hiểu nhau hơn, sao lại muốn gặp nữa?

Cô chỉ hi vọng muốn làm phóng viên, là một người dân bình thường mà thôi, nhưng Đại ma vương lại phách lối đưa cô đi khắp nơi để gặp gỡ?

Triệu Húc Hàn quay đầu nhìn bên ngoài, chỉ lạnh lùng nói: "Đến rồi sẽ biết."

Kỳ Hi Nguyệt ồ một tiếng, cũng không nói gì, ngắm cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ.

Rõ ràng là xe này là kính một chiều, người ngoài không thể nhìn vào trong nhưng bên trong thì có thể, cô nhìn được không khí của người đi đường, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại.

Không có gì đáng sợ, cô đối xử tốt với anh, anh cũng sẽ làm vậy với cô.

Phẩm chất của Triệu Húc Hàn, cô dùng đôi trước của mình để giám định, anh là người đáng giá để tin tưởng.

Quán rượu Tân Nguyệt là một trong những quán rượu cao cấp đứng tên Triệu thị, không chỉ cả nước mà cả thế giới đều có chi nhánh, dân chúng trong Cảng Thành đều biết đây là quán rượu vô cùng sang trọng.

Trong dòng suy nghĩ của Kỳ Hi Nguyệt, rất nhanh bọn họ đã đến nơi, Tiểu Ân lái xe vào bãi đỗ xe.

Cố Cửu cũng đến, bốn người xuống xe đi thang máy, rồi vào một gian phòng sang trọng.

Kỳ Hi Nguyệt có chút hồi hộp nho nhỏ, không biết là sẽ gặp ai, trong nháy mắt khi vừa mở cánh cửa được chạm khắc tinh xảo kia, cô nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Triệu Vân Sâm! Người đàn ông mà kiếp trước cô đã yêu đến chết đi sống lại.

Cháu trai của Triệu Húc Hàn, bằng tuổi với cô.

Lúc này, gương mặt của Triệu Vân Sâm đen thui, bên cạnh anh ta là vệ sĩ mà cô đã từng gặp qua, tên là An Hoa.

Kỳ Hi Nguyệt nhớ cô vì theo đuổi Triệu Vân Sâm còn đi hỏi lộ An Hoa, chỉ là An Hoa cũng giống Tiểu Ân, không thèm để ý đến loại con gái đeo bám như cô.

Dáng vẻ băng lãnh cùng cái mặt than kia cũng không khác Vô Cốt là bao.

Bây giờ cô mới nhận ra đó là người của Triệu gia đều giống y nhau, lạnh lùng lãnh khốc, cho nên cũng không thấy lạ lắm.

Triệu Vân Sâm thấy cửa mở ra, ngẩng đầu lên nhìn thấy người chú ba như Diêm Vương đến từ địa ngục bước vào, theo bản năng mà sợ hãi, lập tức đứng bật dậy.

Kỳ Hi Nguyệt nhìn Triệu Vân Sâm, lúc này gương mặt điển trai của anh ta còn có vết tím bầm, khoe miệng là vết thương loang lổ, có thể thấy lúc trước Triệu Húc Hàn đánh anh ta đã dùng bao nhiêu là sức.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Gặp Triệu Vân Sâm

Editor + Beta: Vi

Vui lòng không sao chép, chuyển ver dưới mọi hình thức! Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Mê Đọc Truyện và Wattpad!

Chiều cao của Triệu Vân Sâm vẫn thấp hơn Triệu Húc Hàn nửa cái đầu, ước chừng cao khoảng 1m78, vóc dáng cao gầy, làn da trắng trẻo, đôi mắt phượng nhìn mười phần đào hoa, khuôn mặt có chút non nớt, nhưng quả thật rất tuấn tú.

Lúc Kỳ Hi Nguyệt theo đuổi hắn, đàn bà bên cạnh Triệu Vân Sâm đến tận bây giờ vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt qua lại.

Nhưng bây giờ Kỳ Hi Nguyệt vô cùng khinh bỉ gu đàn ông hồi trước của mình, mấy cái loại công tử non nớt này có gì mà đi coi trọng, hoàn toàn không có vẻ trưởng thành, quan tâm, đàn ông như Triệu Húc Hàn.

Hơn nữa nói tới ngũ quan, ngũ quan Triệu Húc Hàn như một bức tượng được thượng đế điêu khắc vậy, còn Triệu Vân Sâm cũng được coi như là thanh tú đi.

Nhưng hai người vẫn có điểm giống nhau, ví dụ như phần dưới lỗ mũi, nếu nhìn kĩ sẽ thấy có đặc điểm chung.

Triệu Húc Hàn vẫn làm mặt lạnh, còn Triệu Vân Sâm cười cười đầy ti tiện.

"Chú ba." Triệu Vân Sâm vội vàng chào anh, nhưng tiếng kêu này nghe sao có chút bất đắc dĩ bên trong.

Chờ tới khi anh ta thấy Kỳ Hi Nguyệt phía sau Triệu Húc Hàn, đôi mắt tròn trũng như muốn rớt ra ngoài.

"Tiểu Nguyệt?" Triệu Vân Sâm khiếp sợ nhìn Kỳ Hi Nguyệt trước mặt.

Kỳ Hi Nguyệt này với người hẳn biết có phải cùng một người không?

Vốn là hồi trước, Kỳ Hi Nguyệt gặp gỡ Triệu Vân Sâm là ở quán rượu, lúc ấy Kỳ Hi Nguyệt đã mười tám, Triệu Vân Sâm cũng vậy.

Lần đầu tiên gặp Triệu Vân Sâm, Kỳ Hi Nguyệt đã nhất kiến chung tình, cho nên sau đó vì theo đuổi hắn mà tự trang điểm bản thân trở nên diêm dúa, lòe loẹt, đặc biệt là môi, đôi môi đỏ tươi như lửa vậy, hy vọng hắn nhìn cô sẽ thấy cô rất yêu mị uyển rũ.

Bởi vì cô có đề ý rằng Triệu Vân Sâm thích mấy người phụ nữ trong quán rượu, tuổi của họ cũng tương đối lớn nên luôn trang điểm lòe loẹt.

Mà cô mới chỉ là một học sinh, muốn làm Triệu Vân Sâm chú ý đương nhiên phải biến mình thành gu của hắn, cho nên mỗi khi gặp Triệu Vân Sâm, cô phải trang điểm hơn một tiếng.

Lúc ấy chẳng qua cô vẫn chỉ là học sinh trung học, vì không muốn cho nhà trường biết cô đến quán rượu, cô đưa cho đám bạn một ít tiền, bởi vì cô có tiền cho nên chỉ cần Triệu Vân Sâm đến đó, cô cũng nhất định có mặt.

Chẳng qua cứ lần lượt nhìn Triệu Vân Sâm qua lại với những người đàn bà khác, cô vô cùng thương tâm/

Sau đó cha Kỳ biết chuyện, khuyên cô nhiều lần, nhưng khi đó cô đến tuổi phản nghịch, ai nói cũng không nghe, nhưng chỉ cần Triệu Vân Sâm bảo cô làm gì, cô sẽ không nói hai lời đi làm ngay.

Ví dụ như trong quán rượu, Triệu Vân Sâm bảo cô đi chơi oản tù tì uống rượu với đám bạn của hắn, cô sẽ vô cùng vui vẻ, có những lần cô uống say như chết, còn có những lần suýt chút nữa bị mấy tên khốn nạn kia chiếm tiện nghi..

Nếu không có Triệu Húc Hàn chăm sóc, cô đã sớm sa đọa đến không ra hình người, cũng sớm sẽ xảy ra chuyện.

Sau khi trọng sinh, một lần nữa gặp lại Triệu Vân Sâm, trong lòng Kỳ Hi Nguyệt có vô vàn cảm xúc khác nhau.

Triệu Húc Hàn thấy hai người mắt đối mắt với nhau, hơi thở xung quanh bỗng chốc lạnh lẽo, trong đôi mắt là những tia hung ác ngưng đọng lại.

Kỳ Hi Nguyệt đột nhiên phát hiện nhiệt độ bên người bị hạ thấp, mới giật mình nhận ra mình đang nhìn Triệu Vân Sâm đến ngây người.

"Triệu Vân Sâm, tôi đúng là ngu xuẩn mới theo đuổi anh nhiều năm như vậy, đêm đó anh lại bỏ thuốc với tôi?" Kỳ Hi Nguyệt đã nhận ra Triệu Húc Hàn không được bình thường, vội vàng thay đổi sắc mặt, trực tiếp chỉ tay thẳng vào mặt Triệu Vân Sâm.

"Cái gì?" Triệu Vân Sâm sững sốt, tùy tiện nói: "Kỳ Hi Nguyệt, cô nói bậy cái gì đó? Tôi bỏ thuốc cô? Nhìn dáng vẻ của cô còn cần bỏ thuốc sao? Chỉ cần tôi ngoác tay, cô liền tự động nhào tới rồi."

Kỳ Hi Nguyệt như muốn bùng nổ, nhưng hắn nói cũng đúng, bây giờ cô không thể thừa nhận được.

Thừa nhận cũng coi như là đang nói lúc trước cô lừa gạt Triệu Húc Hàn, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thà giả ngu cũng không được nói thật.

Hơn nữa tên tra nam Triệu Vân Sâm này, không thích cô dù chỉ một chút, vì sao còn đối với cô như gần như xa vậy chứ? Không phải cô giúp hắn gọi mấy thứ heo chó rồi à? Thỏa mãn lòng tự tôn của đàn ông cho hắn rồi còn gì?

Nhưng cuối cùng tại sao lại tự nguyện muốn đi thuê phòng với cô? Sự bố thí cuối cùng ư?

Không, nói đúng hơn là vì cô tự nói mình là xử nữ, đêm đó Triệu Vân Sâm không tin, cho nên mới nghiệm chứng thử.

Giờ nghĩ lại, Triệu Vân Sâm đoán rằng cô là khách quen của quán rượu, hẳn đã sớm không còn là một cô gái thuần khiết nữa, cho nên mới không muốn chạm vào cô.

Triệu Vân Sâm tuyệt đối là một tên tra nam, coi thường phụ nữ, đùa bỡn cô lâu như vậy, giờ cô phải trêu đùa lại hắn mới đúng chứ.

"Không đâu, tối đó đầu óc tôi vẫn mơ màng, bị anh kéo đi, nhưng tôi không biết là anh kéo tôi để đi thuê phòng, Hàn ca, anh ta gạt anh đó!" Kỳ Hi Nguyệt chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường [1].

[1] Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước để chiếm lợi thế.

Ánh mắt Triệu Húc Hàn càng thêm lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Triệu Vân Sâm.

Triệu Vân Sâm giận đến sắc mặt tái mét: "Kỳ Hi Nguyệt, nữ nhân xấu xa này, cô đừng vu oan cho tôi! Chú ba, chú đừng có tin cô ta, trước đây cô ta là người như thế nào, chú cũng biết rõ đấy!"

Triệu Vân Sâm rất sợ hãi, hắn cũng giống Kỳ Hi Nguyệt vậy, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Triệu Húc Hàn.

Bởi vì anh không chỉ là gia chủ Triệu gia, mà anh còn là một đại ma đầu chân chính, người khác không biết những chuyện anh làm, nhưng hắn là người Triệu gia sao có thể không biết?

Cha hắn là Triệu Hằng Sinh đã nhắc hắn rất nhiều lần là không nên trêu chọc vào chú ba Triệu Húc Hàn, nhưng cũng vì Kỳ Hi Nguyệt mà hắn đã bị chú ba cảnh cáo nhiều lần.

Hôm đó hắn như bị ma nhập vậy, uống một chút rượu, sau đó Kỳ Hi Nguyệt lại còn thân mật với hắn như vậy, còn nói cô vẫn là xử nữ, hắn hưng phấn sôi máu lên, nói đi thuê phòng với cô.

Thật ra thì sâu trong lòng hắn là vì hắn biết Kỳ Hi Nguyệt chính là người phụ nữ mà Triệu Húc Hàn nhắm trúng, cho nên hắn muốn thử một chút, đội cho người chủ đáng ghét kia cái nón xanh.

Lúc đó Kỳ Hi Nguyệt vội vàng đồng ý, trong đôi mắt kia đều tỏa sáng long lanh, khiến cho hắn động tâm.

Thế mà hắn dám mạnh mẽ kéo cô đi nữa! Lại còn bỏ thuốc?

"Trước kia tôi luôn bị anh lừa gạt, còn tưởng anh là chính nhân quân tử, ít nhất là đối với tôi, bởi vì anh chưa bao giờ chạm vào tôi cả, nhưng không nghĩ là đêm đó anh bỏ thuốc tôi, nếu không có Hàn ca, tôi sẽ bị anh..." Kỳ Hi Nguyệt ủy khuất.

Cô nghĩ với kỹ thuật diễn này cô có thể đi giật giải Oscar.

Triệu Vân Sâm tức đến run cả người, An Hoa đứng đằng sau trầm giọng nói: "Đêm đó thiếu gia không bỏ thuốc Kỳ tiểu thư, rượu đều đã được thuộc hạ kiểm tra."

"Hừ, cô kiểm tra, chẳng lẽ anh ta không lén bỏ vào được." Kỳ Hi Nguyệt khinh bỉ nhìn An Hoa, "Lần trước anh cũng đi gọi tôi tới phòng chờ thiếu gia nhà anh, chẳng qua là tôi không muốn, đúng là chủ nào chó nấy!" Kỳ Hi Nguyệt khẩu nghiệp không buông tha bất kì ai.

"Cô!" Giọng mặt An Hoa sầm lại vì tức tối.

Chỉ là Kỳ Hi Nguyệt vốn dĩ là một kẻ vô pháp vô thiên, đại tiểu thư ngang ngược, nói ra mấy lời này cũng chỉ bình thường thôi.

Nhưng lời nói và dáng vẻ thanh thuần này của cô đúng là chẳng ăn nhập gì cả.

Ông trời đúng là không có mắt.

Thật ra thì thiếu gia và anh ta đều biết Kỳ Hi Nguyệt là người phụ nữ được gia chủ coi trọng, đã bị cảnh cáo nhiều lần, sao dám đụng vào nữa, chỉ là dáng vẻ tử triền lạn đả [2] của cô khiến cho người ta cảm nín.

[2] tử triền lạn đả: quần mồi không bỏ, da mặt dày.

Hơn nữa cô còn nói nếu Triệu Vân Sâm không để ý tới cô, cô sẽ nói với Triệu Húc Hàn là hắn khi dễ cô.

Đây đặc biệt là một tiểu ma nữ.

Đây mới được coi là phản dame nè!

Vấn đề là hôm nay Triệu Húc Hàn muốn thiếu gia gặp Kỳ Hi Nguyệt để làm gì?

Chẳng lẽ anh tin Kỳ Hi Nguyệt nói thật? Tin là thiếu gia sẽ bỏ thuốc cô? Cho nên Triệu Húc Hàn chưa hết giận muốn đánh thiếu gia một trận nữa?

Nghĩ đến lần đó trong phòng, Triệu Húc Hàn như hóa thú vậy, anh ta thật không dám tưởng tượng.

Quá đáng sợ, từng nắm đấm cứ vung vào mặt thiếu gia, trên người là máu thịt hỗn độn, khiến đến anh ta còn không dám nhìn.

Quan trọng là đánh thiếu gia thành đầu heo, cả người không có chỗ nào ổn cả, nhưng hết lần này đến lần khác đều không bị nổi thương, bản lĩnh đánh người đúng là vô địch thiên hạ.

Mà anh ta thì bị Tiểu Ân và Vô Cốt giữ chặt, không thể giúp được thiếu gia.

Gia chủ Triệu Húc Hàn, đã được khắc sâu trong lòng anh ta là một người tàn bạo nhưng lại vô cùng lợi hại.

Anh ta chỉ hi vọng thiếu gia nhà mình đừng đi trêu chọc Kỳ Hi Nguyệt nữa, cùng đừng đụng chạm gì vào bất kì đồ nào của gia chủ,

"Rất tốt!" Triệu Húc Hàn lạnh lùng nói hai chữ, ngăn chặn cuộc cãi vã.

Cố Cửu đã ngồi xuống đưa chân, thấy Triệu Húc Hàn lên tiếng, hần nhìn Triệu Vân Sâm cười gian manh.

"Triệu đại thiếu gia, vết thương lành cũng nhanh đấy?"

Triệu Vân Sâm tức giận ngồi xuống, nhìn Cố Cửu cười lạnh: "Cửu thiếu, anh đây là xem kịch vui không thấy mệt đúng không, anh cứ bình tĩnh, kịch vui còn đặc sắc hơn ở phía sau.

Cố Cửu cười haha: "Được đó, Triệu đại thiếu gia đã có lòng nhắc nhở như vậy, đương nhiên tôi phải bình tĩnh rồi.

Kỷ Hi Nguyệt nhìn ba người đàn ông đều đã ngồi xuống, cô cũng ngồi theo.

Một chiếc bàn ăn to, có tổng cộng bốn người, mỗi người ngồi một góc, vô cùng rộng rãi, có thể nhìn rõ về mặt của ba người còn lại.

Kỷ Hi Nguyệt không dám nhìn Triệu Vân Sâm lâu, mà có nhìn cũng chỉ nhìn về mặt tức giận của anh ta, hơn nữa còn bốn phía xung quanh Triệu Húc Hàn bị lạnh đi.

Bữa cơm này tối nay, muốn cô gặp Triệu Vân Sâm cũng không biết để làm gì.

Nhưng cô tuyệt đối không được khiến anh nghĩ cô vẫn còn si mê là được.

Thức ăn vô cùng tinh xảo, Triệu Húc Hàn chẳng nói gì, mọi người cũng không dám nói, chỉ vui đầu vào ăn cơm.

Nhưng Triệu Vân Sâm đâu có ăn được, cứ nhìn chăm chăm Kỷ Hi Nguyệt, một là thấy Kỷ Hi Nguyệt giống như lột xác thành người khác vậy, hai là tự hỏi chú ba tìm mình để làm gì?

Anh không cho hần lại gần Kỷ Hi Nguyệt, nhưng tại sao lại gọi đi ăn cơm?

Cố Cửu dương dương tự đắc, vừa ăn cơm lại còn chơi điện thoại, Kỷ Hi Nguyệt cũng không biết Triệu Húc Hàn gọi cô tới để làm gì.

Một bữa ăn diễn ra trong im lặng, Kỷ Hi Nguyệt và Triệu Vân Sâm ăn trong thấp thỏm bất an, chẳng thấy ngon gì cả.

Cuối cùng, Triệu Húc Hàn đặt đũa xuống, lấy khăn giấy lau miệng, sau đó dùng khăn lông lau tay, nâng mắt nhìn Triệu Vân Sâm ngồi đối diện.

"Vân Sâm, chú đã nói chuyện qua với cha cháu, để cho cháu đi Thụy Sĩ hoàn thành tốt nghiệp." Triệu Húc Hàn phong khinh vân đạm nói.

"Cái gì? Tại sao chứ, cháu không đi! Cháu không muốn xuất ngoại!" Triệu Vân Sâm vội vàng phản đối, anh em tốt của hần đều ở đây, hần không muốn đi đâu hết.

"Chú ba, chú không thể vì người phụ nữ này mà đuổi cháu đi được." Triệu Vân Sâm la lên.

Triệu Húc Hàn lạnh lùng nhìn hần, ngay sau đó liếc về Kỷ Hi Nguyệt.

Kỷ Hi Nguyệt hơi sùng sốt, ngay sau đó cười mỉa mai: "Hàn ca, người này không có lòng tốt, đưa đi càng hay, đỡ nhìn thấy phải bức mình." Kỷ Hi Nguyệt cứ như thế mà coi Triệu Vân Sâm như đồ vật giẫm nát dưới lòng bàn chân.

"Kỷ Hi Nguyệt, cô đừng có quá đáng!" Triệu Vân Sâm thiếu chút nữa đập bàn gào thét.

Hần không hiểu nổi, sao bây giờ Kỷ Hi Nguyệt lại thay đổi nhiều đến vậy, trước kia rõ ràng cô thích hần đến mức có thể nghe hần nói gì cũng làm, sao giờ lại như vậy, chẳng lẽ bị chú ba dọa sợ?

"Ai quá đáng, có anh mới quá đáng ý, lần trước nếu không phải tôi cơ trí, anh đã dâng tôi lên cho Khâu thiếu rồi!" Kỷ Hi Nguyệt nổi giận mắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Gặp Triệu Vân Sâm (2)(59)

Kỷ Hi Nguyệt nhớ lại có một lần uống rượu, Triệu Vân Sâm bảo cô uống cùng Khâu thiếu, mọi người cũng đã ngà ngà say rồi.

Sau đó cô rất khó chịu, đi vào nhà vệ sinh để nôn ra, lúc ra ngoài, Khâu thiếu kéo cô vào một gian phòng nhỏ không người, ra tay với cô.

"Cái gì, không thể nào! Tôi nói với bạn có thể đùa giỡn với cô, nhưng không thể động vào cô, hần ta làm gì có cái gan này!" Triệu Vân Sâm vội vàng la lên, bởi vì hần thấy mặt của chú ba càng đen hơn rồi.

"Không có can đảm, cậu có biết mấy người bạn của cậu là người như thế nào không? Mấy tên đó bao phòng chỉ để nữ nhân phục vụ thôi, đừng tưởng tôi không biết, trong quán rượu có mấy cô gái xinh đẹp đều bị bọn họ làm hại."

"Hừ, đó là do bọn họ tự tìm, không phải uống rượu say thì chính là muốn tìm đại gia, nhưng mấy thằng kia không dám đụng vào cô." Triệu Vân Sâm vội vàng nói.

"Không dám, vậy anh đích thân hỏi Khâu thiếu đi!" Kỳ Hi Nguyệt cười nhạt: "Nếu không phải tôi nhanh trí đập hắn ra, tôi còn trốn được sao?"

Triệu Vân Sâm sùng sốt, cảm giác Kỳ Hi Nguyệt không giống nói dối, nghi hoặc hỏi: "Hắn không nói gì với tôi, tôi cũng không thấy hắn có chút khác thường nào."

"Bởi vì sau khi hắn ra ngoài nhìn tôi đang ngồi cạnh anh, còn trừng mắt nhìn hắn mới không dám nói gì."

Triệu Vân Sâm nhìn chăm chăm cô, tùy tiện nói: "Vậy là không sao rồi, không phải bây giờ cô sống rất tốt sao, cùng lắm thì sau này chúng ta chết già cũng sẽ không gặp nhau nữa cũng được. Cô đừng bảo chú ba ép tôi ra nước ngoài!"

Kỳ Hi Nguyệt cười haha nói: "Đi theo cậu ba năm, bây giờ không vừa mắt, không muốn nhìn thấy cậu nữa!"

Từ trước tới giờ Triệu Vân Sâm chưa thấy Kỳ Hi Nguyệt ác độc như vậy, một người phụ nữ luôn nghe lời hắn, đột nhiên thay đổi đối nghịch với hắn, khiến hắn khó có thể quen được.

Cố Cửu bật cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn Kỳ Hi Nguyệt cười nói: "Kỳ tiểu thư, lời này của cô e rằng làm Triệu đại thiếu gia thấy không thoải mái."

"Tôi không thoải mái ba năm rồi, đến lượt cậu ta không thoải mái cũng rất bình thường, chỉ là, đây là chuyện của Hàn ca, Hàn ca quyết định." Kỳ Hi Nguyệt nhất thời đối diện với sắc mặt lạnh lẽo của Triệu Húc Hàn, cười gượng nói.

"Chú ba, cháu không muốn xuất ngoại, chú không thể lấy việc công báo thù việc riêng, nhiều nhất cháu không gặp nữ nhân chết tiết này nữa." Triệu Vân Sâm vội vàng nói.

"F**k! Triệu Vân Sâm, tôi là nữ nhân chết tiết lúc nào, anh mới là chết tiết, cả người thú vị!" Kỳ Hi Nguyệt không nhịn nổi nữa.

"Cô, cô, Kỳ Hi Nguyệt, cô là người luôn theo đuổi tôi, tôi cho cô mặt mũi nên mới chơi đùa cùng cô, cô đừng có dựa vào chú ba liền không biết xấu hổ!" Triệu Vân Sâm hận không thể giết chết Kỳ Hi Nguyệt.

"Hàn ca, em thú vị hay cậu ta thú?" Kỳ Hi Nguyệt úy khuất nhìn Triệu Húc Hàn.

Khóe miệng Triệu Húc Hàn hơi cong lên, Cố Cửu trừng mắt nhìn anh, có vẻ như rất muốn biết anh sẽ trả lời như thế nào.

"Em thơm." Triệu Húc Hàn thành thật trả lời, ngay sau đó thì đứng lên nhìn Triệu Vân Sâm nói: "Ba ngày nữa đi Thụy Sĩ, ba năm sau có thể về."

Nói xong anh xoay người rời đi.

Kỳ Hi Nguyệt vội vàng đứng lên đi theo, còn nở nụ cười đắc ý với Triệu Vân Sâm, làm ra vẻ mình là người chiến thắng.

"Chú ba!" Triệu Vân Sâm đứng sau tức giận kêu ầm lên.

Cố Cửu nhìn gương mặt đầy đau khổ cùng tức giận của Triệu Vân Sâm nói: "Đừng nói thêm gì cả, tính khí chú ba cậu chẳng lẽ cậu còn chưa biết?" Nói xong cười haha rồi đi.

Triệu Vân Sâm đập bàn cái rầm, căm hận nhìn cánh cửa mở rộng.

"Thật quá đáng! Cho dù có là gia chủ cũng không thể lấy việc công trả thù việc riêng được, tôi phải tìm ông nội phân xử!"

An Hoa bước tới nhìn tiểu thiếu gia nhà mình đang nổi giận đùng đùng, nhàn nhạt nói: "Thiếu gia, tốt nhất cậu không nên tìm lão gia chủ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm Vợ Trước: Hàn Thiếu, Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.